

77. POGLAVJE

Odhod praočetov k otrokom večera

1. Nato so se vsi razporedili po Adamovi volji in se odpravili na potovanje k otrokom, ki so živeli v pokrajini večera.
2. Vsi so Mi opravili daritev v svojem srcu in Me hvalili v tišini, odhajajoči in otroci poldneva, ki so ostali.
3. Otroci poldneva so se priklonili staršem glavnega rodu, se jim zahvalili za veselo oznanilo, hvalili Moje ime in prekomerno slavili Mojo ljubezen ter se veselili Mojega velikega usmiljenja.
4. In glej, v takšnih srečnih okoliščinah so se prvi ljudje zemlje ločili od svojih otrok.
5. Pot od poldneva proti večeru je bila veličastna, seveda samo s človeškega vidika bi jo vi v največjem možnem obsegu ocenili kot romantično.
6. Zaradi svoje velike redkosti, ker je dandanes ni mogoče več nikjer najti, vam jo bom opisal. Torej bodite pozorni in si jo predstavljajte v svojem srcu.
7. In tako je bilo videti območje, skozi katerega je vodila pot do večera: Predstavljajte si v vrsti postavljenih sedem stožcev v sivomodri barvi, vsak od njih meri 7.000 čevljev* visoko, njegov premer ob vznožju pa je ena sedmina milje*. Vizualizirajte te stožce enega poleg drugega, postavljene tako, da se v temelju dotikajo.
8. Na enak način kot pri sedmih stožcih se vrsti drug poleg drugega za vsakim stožcem še deset stožcev, v vedno manjši dimenziji in v najbolj raznolikih barvah. Na vrhu vsakega stožca priteka kvišku izvir čiste vode. Pred njimi, v oddaljenosti približno sto čevljev, pa vodi tisoč sežnjev* višje od vznožja stožca, dolga ravna pot preko ravnega gorskega grebena na severni strani, na kateri rastejo najlepše cedre in palme, topoli in platane, medtem ko je na južni strani, razen že omenjenih kamnitih stožčastih skupin, s svojimi močnimi vetrovi, kot bi hrumeli slapovi, ni nič

drugega kot nerodovitna kamnita tla, le tu in tam poraščena z nizko travo in mahovi.

9. No, to je kratek opis poti od poldneva proti večeru. Predstavljajte si tudi nepopisen učinek, ki ga proizvajajo žarki sonca, ko se prelamljajo v brezštevilnih vodnih zankah in z vrha sijajo skozi vrzeli med manjšimi stolpci v raznovrstnih barvah. To je na kratko povedano vse, tako, da vam daje dokaj jasno sliko o tem delu poti proti večeru.

10. To je bila tudi Adamova najljubša pot. Po njej je rad hodil, posebno še ob zelo vročih dnevih, ker je takrat vedno pihal hladen vetrič, poleg tega pa mu je bil v preteklosti ta pogled vedno velik vir inspiracije. Vsakič, ko se je vrnil od tam, je govoril s svojimi otroci v zelo vzvišenem smislu o Moji ljubezni, milosti, modrosti, usmiljenju, svetosti, veličini in moči, zato je to cesto poimenoval: 'Razmišljanje o sedmih največjih močeh iz večnosti velikega Boga Jehova'.

11. Torej, ko so praočetje prišli postopoma na tej poti do srednjega stožca, se je Adam ustavil, z namenom, da bi uživali v prečudovitem razgledu.

12. Zatem so se vsi otroci usedli in se tiho radostili ob mogočnem glasnem bučanju nežive narave.

13. Po kratkem premoru se je Adam, kar sem menil, da je dobro premišljeno, obrnil k Azmaelu in ga vprašal: »Povej mi Azmael, kako ti je všeč ta pokrajina in kaj o njej misliš?«

14. Azmael se je spoštljivo obrnil k Adamu in rekel: »O, oče očetov zemlje! Tukaj sprašujete šibkega, kar je tu predstavljeno je še za najmočnejšega preveč. Vendar, ko pogledam zalivanje visokih in strmih stolpcev iz modrega kamna, narejenih z mogočnim prstom večnega Boga, razmišljam v svojem srcu: 'Za veličine velikost ni tako velika in za majhne nekoristna. Kaj je komar v primerjavi z gorami? Muha za letenje ne potrebuje prstov.'

15. In ko opazujem ta mogočen prizor, o, oče očetov zemlje, mi je popolnoma jasno, da so za veličine samo velike stvari uporabne, toda muha mora biti zadovoljna že z brenčanjem para kril.

16. Očetje, vi veliki in mogočni otroci Najvišjega! Mogočni Božji prst je za vas oblikoval tako velike in veličastne stvari. Vi lahko razumete njihovo uporabo in jih slavite. Zame pa je gorovje enako veliko, kot da bi ga muha na hrbtu nosila.

17. O, očetje očetov zemlje, vse kar sem sedaj govoril, je vse kar sem bil sposoben reči. Oh, če je mogoče, me naučite doumeti v duhu veličino teh stvari. Amen.«

18. Ta ponižnost je naredila Adama izjemno veselega. Obrnil se je k ostalim in rekel:

19. »O, dragi otroci, poslušajte! Azmael se mi zdi kot polje, ki je neobdelano dolgo časa, zaradi tega jalovo in ne rodi nobenega sadu. Toda, ko je dobro seme posajeno in zemlja zorana, potem tako polje kmalu rodi stokratno.

20. Tako se zdi, da bo tudi z Azmaelom. Niti dva polna dneva ni v naši sredini, toda resnično, razen nas, ki smo tukaj, bi verjetno osramotil vse ostale otroke višav.

21. Poslušajte, dragi otroci! Če bi se bilo revnim ljudem nižin mogoče približati Azmaelovi rodovitnosti, resnično, to bi bilo večno bedno in žalostno, če jim ne bi prišli na pomoč.

22. Zato bomo danes razpravljali o tem v moji koči pod vodstvom mogočnega Boga. Videli bomo, kaj se da narediti v zvezi s tem.

23. Naj nas Bog zaščiti od samovoljnega delovanja. Amen.«

* opombe prevajalca:

seženj = 1,896 metra (stara dolžinska mera)

čovelj = 31,6 cm (stara dolžinska mera)

milja = 7.586 m (stara dolžinska mera)

78. POGLAVJE

Azmaelov zahvalni govor

1. Ko je Azmael to slišal iz Adamovih ust, so mu stopile solze v oči. Z očmi povzdignjenimi v nebo je rekel:
2. »Oh, samo, da bi bilo mogoče rešiti uboge, uboge prikrajšane brate. Oh, resnično, potem bi se jaz, kot najbolj neznatna muha, želel spremeniti v mogočnega sokola in z največjo hitrostjo poletel do nižin k vsem ubogim bratom, ki so mrtvi za svetlobo in življenje in jih hitreje od misli prinesel sem, tako da bi se ti skupaj z menoj čudili, kako hitri in vzvišeni so mogočni Gospodovi otroci na posvečenih višinah, ki modro poučujejo šibke in mrtve najbolj čudovite stvari, ki se razodevajo in prikazujejo v mogočnih oblikah, zgrajenih s svetimi besedami, bivališču življenja v ljudeh – in še mogočnejše od vsega tega, najmogočnejši, presvetli Stvarnik sveta in sonca, kot Oče ljudi.«
3. Oh, ko bi bilo to le mogoče!
4. O, očetje očetov zemlje, ko oko začudeno strmi v neskončni prostor sijajnega stvarstva, ne vidi neznatnega drobca, toda, ko ta drobec, nošen z vetrom, pade v oko opazovalca, potem začne pomembnež boleče oko drgniti, v prizadevanju, da bi se ga znebil, ker ga moti in z motečim draženjem ovira njegov pogled. In neredko brat kliče brata:
5. 'Oh, pridi in mi odstrani to neznatno, nadležno reč iz mojega očesa!' In, ko jo je brat našel, zataktno v solznem očesu svojega brata je zaklical: 'O brat, neznatni sovražnik v tvojem pogledu je postal nenevaren, zato zdaj leži pokopan v zmagovalni poplavi tvojih solz. Kmalu ti bodo sočutne solze radosti pomagale odstraniti strašnega neznatnega sovražnika. Takrat, ko bo drobec sam postal solza, ne bo več motil tvojega vida in preprečeval tvojega opazovanja lesketanja večnega stvarstva.'
6. O, očetje očetov zemlje, ki strmite s posvečenimi očmi v neskončne pašnike večne svetlobe, vendar pa spodaj v temačnih

globinah človeške bede, divja vrtnčast orkan sovražnega prahu, pogosto navzgor v posvečene višine, kjer ovira vaš pogled.

7. Kadar vam ta povzroča bolečino, naj bo z ljubečo solzo odvzeta in dopuščena tako dolgo, dokler sam ne bo postal hvaležna solza.

8. Oh, oprostite mi, ubogemu in šibkemu! Čeprav muhe ne morejo rjoveti kot tigri in levi, pa vendar vam tudi tiho brenčanje pravi: »O očetje očetov zemlje, prav tako sem tudi jaz izšel iz mogočne roke vašega Svetega Očeta in zato o Veliki, bodite milostni meni šibkemu in me sočutno pogledite. Poslušajte to. Amen, O amen.«

9. Adam, zelo zadovoljen z Azmaelovimi lepimi besedami, je rekel: »Pravkar sem zaznal tvoje upravičeno vzdihovanje in sem precej seznanjen s hudobnim prahom v nižavju, tem velikim sovražnikom vsega notranjega duhovnega razmišljanja, toda predno se lotimo kakršnegakoli dobrega dela, mora biti volja velikega Gospoda natančno raziskana. Zaradi tega ne smemo nikoli narediti ničesar, razen, če smo jasno spoznali Božjo voljo od zgoraj. Ampak, še nekaj časa in bo odločeno še danes tisto, kar je veliki Gospod nad vsemi zvezdami sklenil narediti v globinah gnusa, kar bo potem najbolje. Ali se to ujema z našimi željami ali ne, Njegova najsvetejša volja bo storjena. Amen!«

10. Kmalu zatem je Set vstal in rekel Adamu: »Dragi oče! Mar nam ne bi Henoh dal kratke razlage tega veličastnega območja, tako kakor je to storil v jami. Jaz sem tega zelo željan. Kako pogosto sem razmišljal o tem, vendar nisem našel nobene druge razlage, razen tega, kar moje oči vidijo in moja ušesa slišijo, namreč, kako ti ogromni, zelo visoki, enotni koničasti kamniti stožci z nenavadnimi curki vode, ki v brezštevilnih kapljicah brizgajo čez strme stene na zemljo, ustvarjajo na čudovit način harmoničen zvok, kar je užitek za uho.

11. Torej, ali dovoliš Henohu, da nam vsem poda resnično in pravilno razlago. Amen.«

12. Adam se je popolnoma strinjal s Setovo željo in rekel: »O Set, prehitel si me. To je bila že dolgo moja želja. Torej, tvoja želja bo izpolnjena. In ti dragi Henoh, ponudi svojim žejnim očetom svežo

in okrepčilno pijačo svoje ljubezni, kar je moja in Setova želja. Amen.«

13. In glej, Henoh je takoj vstal in nagovoril očete z naslednjimi nepozabnimi besedami:

14. »O očetje! V naročju ogromne neskončnosti Boga zagotovo najdemo še večje in bolj čudovite prizore narave, ki so neizrekljivo veličastnejši od teh sedem krat deset kamnitih stožcev, ki brizgajo vodo in merijo nekaj tisoč mož dolžine od svojega podnožja, kar je skoraj toliko, kot je listna pršica v odnosu do nas. Toda vseeno je tako živo bitje na svoj način večje od te celotne količine vode, ki se zliva preko kamnitih skupin!

15. Tako veličasten prizor oznanja tihe besede modrosti največje Ljubezni. Sveti očetje, samo pomen je vzvišen in ne nemo neživo orodje. Zato usta niso bolj vzvišena od drugih ust, ker vzvišenost ne leži v ustih ampak v besedi.

16. Tako je tudi s tem prizorom. Ne, ker smo takšnega prepoznali v notranjosti z analogijo Duha, sedem Božjih Duhov kot sedem Božjih pristojnosti, kjer je v vsakem polno življenja v vodah milosti, ki je praviloma nad našo pusto zemljo. Kakor se neprestano zliva voda z vrha proti tlom do dna teh kamnitih stožcev, tako nenehno dežuje na slabo zemljo naše duše, kjer pa zato ni veliko plodov. Tudi ne, zaradi desetih stožcev, ki predstavljajo svete dolžnosti ljubezni, ki so vedno isti, saj je sedem duhov zares samo v enem Duhu, kar se potrjuje v tem, da so iste višine, enake barve, enake oblike, enake teže, obrnjeni v isto smer, z enako količino vode in z istim harmoničnim hrupom, - vendar samo lastno spoznanje, spoznanje v nas samih, je vzvišeno in vredno! V tem prizoru se ga najde malo!

17. 'Najdite rešitve čudežev najprej v vašem srcu': pravi Gospod, resnično, samo tako se boste strinjali z menoj rekoč: 'O Gospod, tisti, ki je okusil le kapljico Tvoje ljubezni, se mu taka zemlja gnusi in v svojem srcu glasno vriska in se veseli Boga'. Amen.«

79. POGLAVJE

Adamova šibkost

1. Ko je Henoh zaključil svoj govor, se je vsem očetom spoštljivo priklonil in se Mi nato v srcu priklonil za veliko milost, s katero Sem mu omogočil, da mu je uspelo sedaj še enkrat iz Mene prikazati očetom tako veliko zgolj dobrega in resničnega.
2. Adam se je dvignil in rekel Amen! In potem nadaljeval, rekoč: »Moj preljubi Henoh, tokrat čisto jasno vidim, da besede, ki si jih govoril ne izvirajo iz tebe, ampak jih je pred tem Gospod, naš vsemogočni Stvarnik in najsvetejši Oče, zvesto položil v tvoje srce.
3. Resnično, dragi otroci, kateri človek bi bil sposoben razkriti na jasen in razumljiv način pomen vseh teh čudovitih kamnitih skupin? Očitno le skozi moč in ljubezen najsvetejšega Boga.
4. To je verjetno prvič, da sem te popolnoma razumel, tako rekoč do korena zadeve.
5. Ampak, še ena stvar mi ni čisto jasna, namreč, da si še ne morem predstavljati, na kakšen način sprejmeš in slišiš Sveto Besedo v sebi, da zveni tako, kot da prihaja iz tebe, vendar pa njen neskončno vzvišen smisel dejansko dokazuje nasprotno, kar je tako očitno, kot golo dejstvo, da se na zelo mirni površini vode, ne da odkriti najmanjše neravnine.
6. O dragi Henoh, ne zdaj, ampak ob drugi bolj primerni priložnosti, ko bo vseč Gospodu, razloži in razkrij vsem nam, da bomo lahko dobili notranji vpogled in bili sposobni presojudi, kako in kdaj lahko vsak od nas sliši Sveto Besedo v sebi, bodisi zase ali za vse. Amen.«
7. »Toda povem vam še enkrat: Ne sedaj, ampak ob bolj primernem času. Za sedaj pa se vsi zahvalimo Gospodu, da smo bili vredni Njegovega vzvišenega nauka in se pripravimo za nadaljnje potovanje in sicer v že znanem redu, v imenu Jehove! Amen.«
8. In vsi so tako storili, globoko v notranjosti svojega srca, kot je Adam zapovedal.

9. Po tem, ko so Mi popolnoma izrazili svojo hvaležnost, so vstali in bili pripravljene za potovanje.

10. Toda še preden so odšli, je Adam rekel Setu: »Poslušaj, moj ljubljeni Abel-Set, lačen sem, kar mi dajo vedeti moji šibki udje, toda ti veš kaj sem obljubil Gospodu z vsemi vami, ko smo skoraj vsi trepetali ob čeljustih zverine.

11. Kaj naj sedaj naredim? Rad bi vprašal Henoha, toda resnično, prvič v življenju mi manjka poguma, da bi vprašal otroka, ki je še celo otrok mojih otrok; kako lahko premagam svojo šibkost, ne da bi prelomil obljubo?

12. Pojdi k njemu in ga tiho prosi za nasvet. Amen.«

13. Set je odšel takoj k Henohu in mu rekel: »Poslušaj, dragi Henoh, našega očeta Adama je obšla slabost v vseh njegovih udih, zato bi moral veliko jesti, vendar se je zaobljubil, da danes ne bo jedel. Povej mi, če ti je mogoče, na kateri drug način bi lahko oče premagal to svojo šibkost.

14. O dragi Henoh, stori kar je v tvoji moči! Kajti, četudi sem prešel v življenje, tudi jaz čutim življenjsko šibkost, zato bi bil slaba opora praočetu!

15. Toda ti imaš življenja v obilici, zato svetuj in pomagaj. Amen.«

16. Nato je odšel Henoh hitro k Adamu in mu rekel: » O oče, ne pade v skušnjavo! Gospod sam je tisti, ki jo dopušča, da bi preveril trdnost vajine zaveze.

17. Tedaj, ko te še ni bilo, te je Gospod poklical v obstoj, da si postal svoboden človek in duh, popoln v svoji razsežnosti.

18. Sedaj si že dolgo svoboden opazovalec in prejemnik neizrekljivih izlivov Njegove neizmerne ljubezni, usmiljenja in milosti. Kako te je lahko sedaj zajelo slabotno malodušje in trepet, da podlegaš pred minljivim prahom mesa, če te smrt spominja, da je meso vedno bolj stara lupina notranjega življenja, duh ljubezni pa je dejansko najbolj resnično, najbolj notranje življenje, namenjeno, da živi v Bogu.

19. Naj meso oslabi, in ko bo šibko do samega jedra življenja, bo slednje vse bolj obilno lahko in hitro pritekalo v dušo in preko nje

tako učinkovito hranilo vsako vlakno mesa za prihajajoče večno življenje.

20. Kajti duh bo potem vzpostavil nastanek življenja mesa v sebi in smrt ne bo mogla ničesar drugega uničiti kot samo sebe, ker je kot taka prazno meso.

21. Oh, oče, v svoji šibkosti zaupaj v Jehovo moč, da boš užival življenje obnovljene moči in rekel:

22. 'O Gospod, Ti najboljši in veliki presveti Bog! Ni me bilo in Ti si me udejanjil v obstoj. In tam sem bil pogumen v obilici moči, veselja in vedrega življenja iz Tebe. V zadovoljstvo Ti je bilo preveriti mojo šibkost; s pomočjo Tvoje milosti sem spoznal nov preizkus v svoji utrujenosti, ki Ti jo nudim z otroško ljubeznijo. Še enkrat si pogledal na mojo utrujenost in sedaj zelo radosten živim novo čudovito življenje v Tebi, o Jehova! Tebi čast in zahvala ter večna slava.'

23. O dragi, najbolj spoštovani, častiti oče Adam! Verjemi mi, šibkemu Henohu, da niti ena ura ne bo minila in tvoji udi bodo močnejši kot od močnega tigra. Toda ne smeš prelomiti zaveze. Gospod vedno prezira nezvesto, omahljivo srce.

24. Za ta čas mi dovoli, da te primem pod roko in spremljam in kmalu boš dokončno spoznal Gospodovo čudovito vodstvo! Amen.«

80. POGlavJE

Zlato pravilo prerokove šole

1. In, ko je Adam slišal Henohov tolažljivi govor, se je kmalu začel veseliti v svojem srcu in vdano prenašal vse večjo utrujenost ter pustil Henohu, da ga spremlja naprej.

2. In tako so šli v koloni navkljub precejšnjim težavam naprej, ampak v srcu Me je vsak goreče prosil za ohranitev in krepitev Adama. Nad vsemi pa je bil Henoh s svojim neomajnim

zaupanjem, da Me je njegova ljubezen do Mene tako prepričala, da ne bom razočaral njegove trdne vere v Svoji milosti in usmiljenju.

3. Čeprav so drugi prav tako spoznali, da Mi ni nič nemogoče, so še vedno dvomili v Mojo voljo, ker v svojih srcih še niso bili sposobni velike umetnosti v smislu neomajne čiste ljubezni, da bi cenili Mojo večno, najvišjo in trdno zvestobo. V tej umetnosti je Moj dragi Henoh postal že zelo vešč in kot tak vedno popolnoma prepričan o tem, kaj lahko v svoji pravični ljubezni od Mene pričakuje.

4. On ni bil nikoli žalosten in ni nikogar pomiloval, če se mu je kaj neprijetnega zgodilo. Kajti njegove oči so nenehno počivale v Mojem srcu, zato je dobro videl skrivno vodenje Moje ljubezni in čeprav na videz nenavadno, je to vedno pomenilo najboljše vodenje otrok, na najbolj primeren način, da si pridobijo večno življenje. Da, v veliki ljubezni do Mene, je svoja pričakovanja povečal, tako da je lahko z največjo gotovostjo določal, kako, kdaj, kje, zakaj in kaj naj bi se v bližnji prihodnosti zgodilo in kako se bo tudi končalo. In tako je bil, na nek način, prvi prerok na zemlji in prvotni ustanovitelj tako imenovane šole prerokov, ki je obstajala do leta Mojega prihoda na zemljo kot človeka. Njen edini namen je bil poučevanje učencev v Moji ljubezni, skoraj že od rojstva. Svet jim je bil prikazan kot najtrdnejši temelj Moje ljubezni, kot velika šola, v kateri vsi ljudje v fazi kratke ločitve od Mene, razvijejo veliko hrepenenje po Meni in močno željo spodbuditi svoje notranje življenje. Zunanji dražljaji so samo skušnjave in to zato, da bi jih ljudje lahko sami presodili v skladu z Mojo ljubeznijo. In, ko nekdo preneha uživati v svetu in vse bolj hrepeni po Meni, se odpre njegovo notranje oko in uho ter bo čeprav še vedno v minljivem, privlačnem telesu, takoj ponovno slišal in celo videl Svetega Očeta.

5. Potem bo prežet z Duhom večne ljubezni. Zrl bo vsepovsod, v bodočnost, sedanost in prihodnost in smrt telesa ga bo napolnila z nepopisno blaženostjo. Takrat bo videl čisto jasno, da to sploh ni smrt, ampak le popolno prebujanje v večno življenje.

6. Vse to in še nekatere druge stvari tesno povezane z Mojo ljubeznijo predstavlja samo bistvo preroške šole, katere ustanovitelj, po Moji volji, je bil Henoh.
7. Njegovo zlato pravilo, po Meni, je bilo vedno podlaga in notranji temelj vseh preroških šol in se je glasilo takole:
8. Nisi zmožen verjeti v obstoj Boga, razen če si Ga že ljubil z vso močjo otroškega srca. Kdor pravi: 'Verjamem v Boga', vendar Ga ne more ljubiti, je mrtev lažnivec in nima življenja, kajti Bog je večno življenje, Njegova ljubezen je to življenje. Zato, ker je samo ljubezen življenje, kot je v Bogu večno iz Njega in tako v človeku skozi Božjo milost, kako lahko potem človek pravi, da veruje v Boga, ko ga je zanikal tisočkrat v svojem ljubezenskem stanju, ki ni resnično življenje, ampak le določena od Boga ustvarjena živahnost narave, primerna za namestitev življenja Božje ljubezni.
9. Agilno telo še ni človek, ampak le ustvarjen nosilec človeka, s pomočjo žive duše dahnjene vanj. Če ta utelešena duša ne absorbira življenjske ljubezni iz Boga, je mrtev kljub okretnosti in uporabi svojih čutov.
10. To je bilo zlato pravilo. Tako so sčasoma po njem in iz njega nastala tudi druga pravila, verjetno tako naravno, kot je prva ljubezen, v katero so ljudje vedno manj verovali, kar je privedlo do deset zapovedi in prerokov in od teh na koncu še enkrat v čisto ljubezen po Meni in Zame in od tam do bližnjega.
11. Takšen je bil način strogega življenjskega odpovedovanja do trenutka, ko je bil prejet živi duh ljubezni, ki je iz tega pravila nastal in od takrat se je zemeljsko življenje temeljito spremenilo v notranji svobodi, v skladu s katero je potem vsak prerok živel in deloval.
12. Tako je bilo torej s šolo prerokov, ki jo je kot že omenjeno, ustanovil Henoh, ki je sedaj z Adamom srečno prispel v območje otrok večera.
13. Ampak, kako so bili potem vsi osupli, ko se je Adamu, ki je bil prej ob Henohu tako šibak, nenadoma zopet povrnila moč v največji možni meri.

14. Adam je bil presrečen in se Mi je zahvalil z mnogimi solzami veselja za tako nenadno okrepitev. Henohu in vsem ostalim je dejal:

15. »O Henoh! O otroci! Kako nadvse veličasten je Bog, naš Bog! Kako dober, kako ljubeč in poln milosti! On, ki ne pozna trpljenja, niti nepopolnosti, On, Sveti, neskončen, večni in suvereno mogočni Bog, ki je iz Svoje neskončne popolnosti kljub temu ustvaril nepopolna bitja. Ne, da jih ne bi mogel ustvariti v popolnosti - naj bo to razmišljanje daleč od nas - ampak darovana skozi Njegovo neskončno modrost kot nepopolna bitja iz Njegove notranje milosti in ljubezni, postopoma iz Njegove globoke večne očetovske ljubezni, da bi jim s tem pokazal, da je samo On edini najresničnejši Oče vseh ljudi in duhov.

16. O Henoh, o otroci, šele zdaj razumem to tako zelo jasno! Če ne bi postal šibak, kako bi bil lahko sposoben dojeti ta nepopisen blagoslov?

17. Sveti Oče, naj postanem šibak in izčrpan, da bom bolj dovzeten za Tvojo neizrekljivo ljubezen. Oh, nadvse dobri Oče, kako dober moraš biti za tiste, ki Te niso nikoli užalili, če si že proti meni, ki sem največji grešnik, ker sem grešil pred Tvojim obličjem, tako zelo dober, milosten in usmiljen.

18. O veselite se, vi revni ljudje; za vas, ki ste revni, da boste dobili več! Veselite se, vi šibki, ker ste šibki, da boste pridobili več moči! Veselite se, vi, ki ste žalostni, za vas žalostne, da boste prejeli več veselja! Veselite se, vi lačni in žejni, ker ste lačni in žejni, da boste potešili svojo lakoto in žejo! Veselite se, vi slepi duhovi, glejte, Gospod je ustvaril noč, da se začuti potreba po dnevu! Kdo bi podnevi začutil potrebo po dnevu, če Gospod nebi naredil noči pred dnevom? O smrt, ko ne bi bila smrt, bi se morala tudi ti veseliti, ker nisi izšla iz večnega reda, zavoljo tebe same. Kdo ve, ali Gospod ne bo dopustil razvoj, da bo morda nekega dne najvišje življenje nastalo iz tebe.

19. Resnično, resnično, kjerkoli Gospod daje, daje kot oče po svoji neizmerni ljubezni, toda tisti, od katerega bo Gospod lahko nekaj

vzel, bi moral biti zelo vesel, ker bo prejel nazaj tisočkratno iz rok večnega Očeta.

20. O Henoh, o otroci! Jaz, vaš oče Adam sem presrečen, da mi je Gospod dovolil izkusiti tako veliko milost, ki je večja od vsega mojega življenja.

21. Ti, dragi Henoh, boš visoko blagoslovljen. Tvoje seme ne sme izumreti do konca časov in tvoje ime bo ob koncu časov tako blizu ljudem, kot da bi bil med njimi. Kasnejši Gospodovi govorniki bodo njihovim otrokom hvalili tvojo ljubezen do Očeta, da bodo sledili tvojemu zgledu.

22. Nikoli prej, šele sedaj si pokazal, kako sta povezana s Svetim Očetom in prav po tej mogočni povezanosti sem bil okrepljen.

23. In Tebi, moj veliki Bog, Gospod in Oče, velika slava, čast in hvala, Tebi edinemu, vrednemu prejeti to od nas!

24. Otroci, vsi se zahvalite Gospodu, ker je dober, ljubeč, nadvse milosten in usmiljen!

25. Henoh, glej, ta neizrekljivi občutek hvaležnosti Bogu, skoraj hromi moj jezik, da komaj še lahko govorim. Glede na to, da smo že prispeli do otrok večera, jih bosta ti in Azmael obvestila, da jih tukaj čakamo, da pridejo do nas in prejmejo blagoslov in sveto napoved jutrišnjega Sabata. Vsega drugega se bodo naučili in videli, ko bodo tukaj. Amen.«

81. POGLAVJE

Praočetje pri otrocih večera

1. Ko je Adam zaključil svoj govor, izrazil željo in dal svoj blagoslov, se je Henoh po Mojem navodilu priklonil praočetu, za njim pa tudi Azmael.

2. Nato sta odhitela k otrokom večera in jim glasno naznanila prisotnost praočeta Adama, ki jih je čakal na meji večerne pokrajine. Ko so to slišali, so se otroci zbrali, vzeli vse vrste sadja

in druge hrane in pohiteli s spoštovanjem k praočetu, pospremljeni z Henohom in Azmaelom. Ko so bili nedaleč od Adama so se vrgli na obraze in se niso upali dvigniti dokler jim ni Adam večkrat po Kenanu rekel, da naj prekinejo svoje pretirano spoštovanje do očetov in prejmejo njegov blagoslov, da upravičijo svojo prisotnost. Potem so napeli ušesa, da bi dobro slišali sveto vabilo na Sveti Sabat, praznik žgalne daritve, ki je bil naslednji dan.

3. Šele nato so vstali, polni strahu in tesnobe in se obnašali tako, kot da bi njihova vest skrivala mnogo majhnih glodajočih črvov, ki se ne morejo razvijati v svetlobi sonca.

4. Razen Henoha in Azmaela, so bili Adam pa tudi Set in ostali otroci presenečeni nad takim čudnim obnašanjem, ki si ga niso znali razložiti, zato so utihnili.

5. Adam je nato vstal in poklical k sebi Henoha in Azmaela. Henoha je vprašal: »Henoh, kaj je narobe s temi otroki? Zdi se mi, kot da bi bila njihova srca zatrta in obremenjena z nečim slabim.

6. Dragi Henoh, pa tudi ti, zvesti Azmael, povejta mi, ali vsaj poskusita dognati, kaj naj bi vse to pomenilo.

7. Moje mnenje je, da je to slabo seme med pšenico, in če je tako, potem morda ne bomo mogli s tega mesta, dokler od plev ne izločimo čistega zrna ter ga zavarujemo z našo strogo očetovsko ljubeznijo.

8. Prav tako se mi zdi zelo čudno, da se zver zadržuje zadaj za temi otroki, in da se ji jih ne zdi vredno niti enkrat pogledati, glede na to, da je v otroke poldneva strmela z vročim, grozljivim pogledom.

9. O dragi Henoh! Pomagaj nam to čim prej jasno razumeti, da znova pridemo nazaj do zelenega reda. Amen.«

10. Henoh se je dvignil in rekel: »Poslušaj Adam in poslušajte vsi očetje! Ti otroci so povsem potrti, ker smo jih preveč poniževali. To ponižanje jim je odvzelo ljubezen do nas, namesto, da bi ljubezen napolnila njihova srca, ga je hlapčevski strah.

11. V nas ne vidijo več ljubezni in nimajo otroškega spoštovanja, ampak vidijo le teror in skrivni prezir. Če njihov strah izvira iz naše notranje duhovne moči in iz ljubezni do Gospoda ter jih to od

nas odvrača, potem bi nam zares lahko bili sposobni storiti isto dejanje, kakor ga je Kajnova sebična ljubezen naredila Abelu.

12. O oče Adam, glej, zakopan in dobro skrit je njihov nenavaden odnos, za katerega smo pred njimi in pred Gospodom krivi predvsem mi sami. Zato naj bo sedaj naša skrb, da se odkupimo za to napako.

13. Zver je zavzela tak položaj, da je s tem označila, da krivda prebiva med nami. Zato pogleduje proti nam, svoj zadnji del pa ima obrnjen proti otrokom in nam s tem kaže, da so bili omadeževani z naše strani.

14. Sprašujete me v svojem srcu: 'Kje in kdaj smo omadeževali te otroke? To se je moralo zgoditi brez našega dejanskega namena. Kako bi lahko popravili napako?'

15. O očetje, na prvi del vašega vprašanja, namreč, kdaj in kje so bili omadeževani, je lahko odgovoriti, toda vse težje na drugi del.

16. O oče Adam! Glej, to je posledica tvoje preveč nestrpne in stroge pravičnosti. Rajši zaradi strahu kot ljubezni do Gospoda, si bil pristranski do otrok. Nekateri si poslal v jutranjo pokrajino, kjer so izjemno zadovoljni, druge do poldneva, kjer vedno čutijo zaničevanje najljubših jutra in te naglo obsojal proti večernim, ker so se ti zdeli duhovno leni, ker so čestokrat zjutraj predolgo spali. In nazadnje si neprizanesljivo izključil zadnjo skupino do polnoči, ker se niso strinjali s tabo v nekaj zunanjih obredih.

17. O glej, dragi oče Adam, če bi bil ti že takrat poživljen z večno ljubeznijo Svetega Očeta kot si sedaj, bi bila tvoja sodba, brez dvoma, popolnoma drugačna. Čista pravičnost, čeprav obdana z žarki modrosti, je zatiralna in ostra, tudi, če se za njo nekoliko skriva nežen žarek ljubezni, ki pa ne brizga blagodejno skozi vse sedemkrat deset vodometne kamnite stožce neplodne modrosti.

18. Glej, prav tako kot voda, ki močno pada z višine, ne poživlja trave, ampak jo samo uničuje, tako da pod njenimi težkimi curki ne ostane nič drugega kot sprano kamenje, je enako s čisto resnico, ko nanjo pade ogromna količina modrosti. Ta ubija in uničuje notranje življenje. In takrat, ko življenje postane mrtvo, kot mrtvo

izprano kamenje pod težkimi curki vode, bo na takšnem kamenju zelo težko zrasla kakšna majhna živa rastlina.

19. Zaradi težkega, stalnega pritiska vode pravičnosti in modrosti se je življenje spremenilo iz nekdanj mehke in rahle zemlje v težko kamenje in bilo sprano kot mrtvo votlo kamenje. Kaj bo nastalo iz kamenja?

20. Resnično, če ni bilo z ljubezenskim ognjem spremenjeno ponovno v rahlo zemljo, se bo vsako seme posajeno v njej posušilo in umrlo.

21. Ni varno hoditi po skalah in skakati preko njih. Kdor pade na kamen, pade težko in se poškoduje in na kogar pade kamen dobi najmanj modrice. Zato je težko odgovoriti na drugo vprašanje.

22. Osebno menim, da če ti kamni, ki so otroci, bratje in sestre, ne morejo biti pomirjeni in omehčani z vsemogočno ljubeznijo, potem tudi večja količina vode iz celo najmodrejše pravičnosti, ne bi več veliko dosegla.

23. Učimo se od našega večno Svetega in ljubečega Očeta samega, kako vodi vsa Svoja živa bitja. Ptice neba, vseh velikosti, niso prepovedane v jutru ali večeru, ali v opoldnevu, ali v polnoči. Živali gozdov tudi pohajkujejo v vseh smereh. Tudi za ribe v vodi in vso laznino ni ovir, ki bi zavirale njihovo gibanje in bivanje.

24. Gospod nam niti ni zapovedal izobčiti Kajnove otroke. Zakaj smo to naredili našim otrokom, bratom in sestram in jih izobčili v območje, kjer so omejeni in nesvobodni postali kamenje?!

25. O oče, razreši neuporabne vezi pravičnosti in strogosti in jih poveži z vsemogočnimi vezmi svete ljubezni. Potem jim bo modrost ljubezni postala kažipot in prosvetljeni s temi novimi žarki se bodo kmalu prepoznali kot otroci enega in istega Svetega Očeta ter od veselja vriskali, se stiskali k tvojemu očetovskemu srcu, te objemali z ljubečimi rokami in te klicali dragi oče.

26. »O očetje! V kapljici rose leži več trdnosti in svete moči kot v svetu polnem najmodrejše pravičnosti, razen če je njen temelj ljubezen. Zato naj sedaj zapihajo močni vetrovi ljubezni in stalijo te trde kose ledu, da bodo postali ponovno oplojene majhne

kapljice rose in naredile kamne mehkejše z mogočnim ognjem ljubezni. Tako morda naše seme v brazdi ne bo posajeno zaman. Amen.«

82. POGLAVJE

Set graja Henoha

1. Ko je Adam to slišal iz Henohovih ust, je postal v svojem srcu zelo razburjen. Zaradi omenjanja Kajnovega bratomora, storjenega iz zlobne sebične ljubezni, so se mu odprle stare rane, tako da tresoč, preko vročičnih ustnic ni mogel več izreči niti besede.
2. Potem je Set stopil do Henoha in rekel: »Dragi Henoh, tega ne bi smel narediti, da si povzročil staremu očetu tako tesnobo in žalost s svojim nekoliko nespametnim namigovanjem na Kajnov zločin. Zagotovo bi mu lahko vse povedal na drugačen, bolj nežen način. Poglej, to je prvič, da se počutim prisiljenega tebe grajati, v prihodnje pa ob takih priložnostih raje pretehtaj svoje besede, da bodo tolažilne in očeta ne bodo užalostile. Ti sam si nas vedno učil ljubezni in blagosti, toda sam moraš najprej delovati v skladu s tem, kar si nas učil, potem bo tvoje učenje dobilo polni blagoslov, moč in oblast v naših srcih. Amen.«
3. Henoh, ki se Mi je v srcu tiho zahvaljeval za besede, ki jih je izrekel Adamu, je bil zelo osupel nad tem očitkom. V svojo obrambo ni rekel ničesar, ampak se je takoj zopet obrnil Name in Me vprašal kaj naj stori glede Setovega kratkega govora.
4. »O sveti, najbolj ljubeči Oče, Ti, ki vidiš vso temo sveta v najsvetlejši svetlobi«, je začel Henoh v srcu Meni moliti, »Ti veš, da sem razglasil Tvojo sveto besedo brez dodajanja ali izpuščanja česarkoli. Kako se je lahko zgodilo, da je tako častivreden oče Set razlago napačno razumel?
5. Jaz ne bi mogel govoriti drugače, kakor na način, ki mi ga je dala Tvoja brezmejna ljubezen.
6. Poleg tega je bil Set pravkar priča kako si Ti, o Jehova, osvobodil

Adama njegove slabosti in ga okrepil v vsakem vlaknu njegovega življenja.

7. O Sveti Oče, ki si poln ljubezni in usmiljenja, naj moja brezpogojna poslušnost Tvoji sveti volji izve, kaj je bil temu razlog in kako se zadeva s Setom lahko še enkrat popolnoma poravna. Jaz, Tvoj ubogi in šibki Henoh, Ti obljubljam v svojem srcu, katero Te nadvse ljubi, da ne bo premaknjen niti las na moji glavi brez Tvoje presvete volje. Amen.«

8. Kmalu je Henoh ugledal v svojem srcu z ognjeno pisavo napisano: »O Henoh, zakaj te to skrbi? Srce ne razume vsega, razen, če je popolnoma napolnjeno z večno ljubeznijo. Ko se bo to zgodilo, bo tudi Set slišal kamne, travo, rastline, grmovnice in drevesa, kako si izmenjavajo jasno zaznavne besede.

9. Ti bodi za zdaj tiho, naj tvoji učenci prevzamejo besedo. Amen.«

10. Set, ki je medtem videl, da se Henoh obotavlja, in da ne bo spregovoril, se je začel v srcu resno spraševati, zakaj je postalo tako tiho; celo njegovo lastno srce je utihnilo. In tako Set ni imel druge izbire, kot da se je zopet obrnil k Henohu, da bi ga vprašal zakaj mu na grajo ni odgovoril.

11. Ampak Henoh je poln spoštovanja in ljubezni dejal: »O častivredni oče Set! Ali se ima otrok pravico upirati očetovskemu opominu? Naglo si me grajal zaradi Božje besede, katero sem moral izreči. Če govoriš z mano v imenu Gospoda, jaz smem in lahko prosto razpravljam s teboj, ampak, če pa govoriš z menoj kot oče z učiteljskim tonom, potem je moja dolžnost kot otroka, da te brezpogojno ubogam in sem tiho, v svojem srcu združen z Jehovo ljubeznijo. Poglej v pričakovanju in neustrašno v govorca, ki ga nosi žival, kajti sedaj Gospod želi spregovoriti zame. Vprašaj ga in on ti bo dal najbolj spodoben odgovor v imenu Njega, ki ga je pozval, da to naredi. Amen.«

12. Po tej Henohovi zelo skromni izjavi je Set utihnil, Adamu pa se je razvezal jezik in je rekel Setu: »Toda ljubljeni sin! Ti, katerega mi je ob izgubi Abela Gospod dal v nekem trenutku tolažbe. Povej mi, kaj je lahko popolnoma zaslepilo tvoje srce?

13. Kako si lahko okaral Božjega govornika, ki je izgovoril Gospodovo Sveto besedo, ko si se lahko le nekaj trenutkov prej prepričal, kako čudovito me je okrepil.
14. Gospodova beseda o otrocih, skozi Henohova usta, je naredila nov čudež v meni, ki je večji kot Kajn in Abel.
15. Resnica je, da me je v Henohovem govoru zelo zbolelo omenjanje Kajnove sebične ljubezni in enako kamenjanje od teh otrok, zaradi moje krivde. Vendar je bilo potrebno, da me je tako zbolelo, ker drugače morda ne bi nikoli popolnoma pozdravil te stare, stalno žgoče rane, kot sem jo sedaj. Kajti, kjer Gospod rani, On ozdravi na čudovit način, medtem, ko si ljudje med seboj prizadenejo poškodbe. Resnično, ne morejo povrniti škode v vsej večnosti, razen, če Gospod pokaže usmiljenje do njih, kot je to sedaj storil meni.
16. V Raju sem grešil s svojo zvesto ženo in prvorojenec je postal zame velika rana, katere do sedaj nisem mogel ozdraviti. Že tristo let je minilo, odkar sem strogo ločil otroke in se šele sedaj zavedam, da sem s tem zastrupil svojo staro rano.
17. Sedaj mi je Gospod odvezel strup in ozdravil mojo staro rano s čudežnimi Henohovimi besedami. Zakaj si napadel ljubezen, predno si v srcu prepoznal in uzrl njen čudovit pomen?
18. O Set, Set, le glej, da ti ne bo Gospod zopet vzel nazaj iz srca, kar ti je že tako veličastno dal! V prihodnje najprej poslušajte moj glas in tisti, ki ga bom pozval za svojo podporo, lahko nato tudi pride in mi pomaga! Toda ob priložnostih, kot je bila ta, ko je Gospod tako očitno z nami, je povsem nepotrebno, da želimo pomagati eden drugemu, ne da bi nas kdo prosil, če upoštevamo, da najboljša človeška pomoč ni nič v primerjavi z resnično, neizrekljivo Gospodovo pomočjo po Njegovi vsemogočni Besedi, ki ni kot človeška beseda, ampak je vedno izvršeno dejstvo za vse večne čase časov.
19. In tako, dragi Set, priznaj svojo napako pred Gospodom, padi na zemljo, prosi Gospoda za milost in usmiljenje in tako te bo morda hotel še enkrat pogledati. Amen.«

83. POGlavJE

Henohov govor o Setovi napaki

1. Zdaj je Set zelo dobro razumel Henohov govor, kakor tudi tišino otrok večera in Adamov oprostljivi govor ter končno dejal:
2. » O oče, o Henoh, zdaj mi je vse postalo jasno. Oba, ljubljeni oče in ljubljeni sin, mi bosta zagotovo odpustila mojo napako, ki sem jo naredil v svoji zaskrbljenosti. Vendar, ali bo to naredil tudi Gospod, katerega najbolj sveto Besedo sem dejansko užalil. Kako bom pridobil Njegovo odpuščanje?
3. V moji duši je že postajalo svetlo, jasno sem zaznal novo, resnično življenje, ki je nastajalo v mojem srcu, zdaj pa z gotovostjo čutim ponovno noč in smrt v svojem drobovju.
4. Resnično, otroci večera in polnoči bodo začeli govoriti, kot da bi prišli iz središča sonca, toda jaz bom bolj nem od kamna na dnu morja, ker sem uporabil svoj jezik nasprotno, ko bi ga moral uporabiti za večno zahvalo. Niti moj dragi Henoh naj me ne nagovarja z besedami življenja od zgoraj, ampak le Azmael. O veliki Bog, kako neizmeren mora biti moj greh pred Teboj, ko Ti, kot Gospod vsega življenja, ukažeš Henohu naj ne govori z Menoj. Samo Azmael naj me pouči o vseh mojih zmotah.
5. O gorje mi, če me Gospod ne bo več pogledal v svojem usmiljenju. Kdo me bo potem rešil pred nočjo smrti?
6. O Gospod, dovoli vsaj Tvojemu Azmaelu povedati besede polne mladostne moči v vsej polnosti življenja, predvsem meni in vsem, ki imamo čute otopele in mrtve. Toda ne dopusti Henohovemu visoko blagoslovljenemu jeziku ostati tiho pred menoj in še posebno ne pred drugimi, da nihče ne bo mogel izgubiti ničesar zaradi mene.
7. O Gospod, Bog in Oče, bodi usmiljen in milosten do mene, ubogega, slepega bedaka.«
8. Zatem se je Henoh dvignil, kot Sem zaukazal in nagovoril Seta ter vse ostale z naslednjimi Mojimi silnimi besedami:

9. »O dragi oče Set, glej, kje obstaja človek ujet v svoji zmoti, ki bi si lahko iz nje sam pomagal. Ko govori, govori kot v sanjah, ko deluje, deluje kot slepec, ko hodi, hodi kot, da ne bi imel kosti v nogah, in ko hoče vstati se sesede kot nekdo z vrtoglavico, in ko hoče ponovno vstati, ne more nadzorovati svojih nog, in če želi videti in slišati, vidi le sence namesto stvari in sliši prazne zvoke namesto žive besede.

10. Glej, to je tako s teboj bilo in je še vedno. V opoldanski regiji si zaznaval v sebi le senco življenja in s tem potešil resnično ljubezen. Tako si se lahko zoperstavil večni ljubezni; skrivaj si si predstavljal, da mora sedaj že vsaka tvoja beseda priti od zgoraj. Zaradi tega je Gospod dopustil tvoj padec, da bi razumel, da je težje prevzeti enkratni zaklad Jehove ljubezni, kot pa zbrati v trikrat sedmih dneh vse pridelke v skedenj.

11. Glej, motil si se, ko si me okaral, ko sem posredoval Gospodovo Besedo. Toda, zakaj si to storil? Zato, ker si mislil, da prihaja pritožba tvojega srca že povsem od zgoraj in ti daje nesporno pravico kritizirati celo Gospodovo modrost, ker tvoje srce v senci življenja te ni razumelo in menilo, da je ta nepravilna in pripeljala do uboja.

12. Sedaj si zopet pogrešil, ker si pričakoval od Adama in mene več spravljivosti kot od neskončne ljubezni samega Jehove, katerega otroci smo vsi tukaj, dobri ali neposlušni. Poleg tega, se ti zdi samo moja beseda pomembna in ne upoštevaš, da je Gospodova Beseda, čeprav izrečena skozi kamen, ena in ista sveta živa Beseda.

13. Zato ne sprašuj za moj jezik ampak za živo Besedo. Ne spoštuj orodja ampak milost, ki prihaja od Gospoda, ne glede na orodje, ali je to Henoh ali pa Azmael, potem boš hodil popolnoma upravičeno pred večno ljubeznijo Jahveja, ki vedno najbolje ve, katero orodje je najbolj primerno za to ali ono. Če je vseč Gospodu, da govori skozi Azmaela, potem mi povej, ali bo Gospodove Besede zaradi tega kaj manj od njegove besede?

14. O oče Set, glej, to je Gospodova volja, da si vsakdo nenehno prizadeva za večno življenje duše in duha v svojem srcu, vendar

naj nihče ne pade v skušnjava, misleč, da je to mogoče doseči od enega do drugega dne!

15. Ko oseba nekaj pridobi od Gospoda, naj s tem naredi tako, kot naredijo otroci, ko najdejo skriti zaklad in ga skrijejo pred očmi svojih staršev, v strahu, da bi jim bil lahko odvzet!

16. Tako nihče ne bi smel imeti preveč velike želje postati Gospodovo orodje, ampak naj vsak čaka v posvečeni tišini, veliki ponižnosti in skrivni ljubezni. Ko je nekdo poklican od Gospoda, da služi kot orodje, to ne pomeni nikakršne hvaležnosti in za to prav gotovo nima nobenih zaslug, saj Gospod lahko opravi svoja velika dela tudi brez orodja. Vendar pa je pomembno, da ne iščemo Gospoda, da bi preko Njega uveljavljali naše nepomembne stvari, da bi s tem pokazali, da smo tudi mi pomembni in sposobni nekaj narediti, ampak, da vsi sledimo enemu in edinemu Svetemu Očetu, da nas morda prijazno sprejme kot otroke za večno življenje skozi najbolj blagohotno in ljubeče prebujanje našega spečega duha, s prosvetljenjem naše posvetne temne duše.

17. Kogarkoli Gospod pokliče, da priča pred brati o Njegovi brezmejni ljubezni, naj priča, toda vedno v najgloblji ponižnosti svojega lastnega srca in naj se vedno zaveda, da je samo najbolj nekoristen sluga, brez katerega lahko Gospod dela brez težav!

18. Toda gorje tistemu, ki si domišlja, da je več kot njegovi bratje, ali da ga Gospod potrebuje! Resnično, tak grešnik ne bo ušel svoji lastni sodbi!

19. Ko služimo, služimo eden drugemu z vso ljubeznijo, kot bratje in kot otroci enega in istega Očeta. Naša največja modrost je, da nadvse ljubimo Svetega Očeta. Naj nihče ne vsiljuje nauka drugemu, kot da je bil poklican, da to stori, kakor pes, ki laja in petelin kikirika. Toda, ko Oče nekoga pokliče, da to stori, naj to naredi, vendar vedno v največji ljubezni in ponižnosti. Samo na tak način bo dokazal, da je njegov nauk resnično od Boga, kot večni prvobitni vir vse ljubezni in življenja.

20. Naj bo tisti, ki pridiga nižji od vseh svojih bratov. S tem bo dokazal, da je resnično služabnik ljubezni!

21. Kdor sliši Besedo Gospoda iz bratovih ust, naj se zahvali Gospodu za neizrekljivo milost. Toda pridigar naj se ima za najmanj vrednega in naj kar najbolj spoštuje svoje brate in sestre, potem bo obvaroval svoje srce pred ponosom, ki je oče smrti, in bo tihi dom za Gospoda, kateri bo Njemu edinemu prijeten!

22. O oče Set, glej, to je tisto, kar naš Oče želi in zahteva od nas. Zato si vsi prizadevajmo v vsej ljubezni in ponižnosti Njemu ugajati in le tako bomo živeli in nikoli dovolili senci življenja, da nas zavede! Amen.«

84. POGlavJE

Adamova modra beseda Setu

1. Ko so Set in ostali slišali Henohov govor, je Set zopet vstal in začel govoriti, kakor sledi:

2. »Oh, kako res je to, kako zelo res, kar je Gospod razglasil skozi tebe, dragi Henoh, še posebej meni, ki najbolj od vseh potrebujem tako grajo.

3. O oče Adam in vsi otroci, zahvalite se Gospodu v mojem imenu, ker sem nevreden in preslab, da bi si upal izreči hvala Gospodu vsega življenja in vse ljubezni, z jezikom, ki je oskrunil Gospodovo Sveto Besedo.

4. Zdaj naj mi Azmael pridiga, ker nisem več vreden, da bi slišal Henohovo besedo.

5. Pravzaprav je celo Azmaelova beseda preveč sveta za mrtvega. Naj mi zver pridiga, tako da me bo ta s svojim strašnim glasom morda prebudila iz smrti v življenje.

6. O oče Adam, ne kliči me več moj sin, ti, ki si iz Boga, medtem ko sem jaz do skrajnosti neposlušen. Glej, želim biti le tvoj sluga, sluga vam vsem in vam služiti kot suženj z nižin, nem kot kamen, da bi se tako odkupil Gospodu, ker sem se vrgel v temo, čeprav je Gospod okoli mene izlil toliko svetlobe, v besedah in dejanjih.

7. Vi, ki ste vredni, zahvalite se Gospodu v mojem imenu, v imenu slabega, šibkega in mrtvega Seta. Amen.«

8. Potem je Adam vstal in povedal Setu poučno modro besedo in ta Beseda je ozdravila bolnega, da je bil znova poln ljubezni in zaupanja Vame in kar naprej hvalil Moje ime.

9. In to so bile Adamove besede: »Set, Set, mnogo preveč prevzemaš nase, česar ti Gospod ni ukazal. Glej, kadar te Gospod skuša in postaneš celo šibkejši kot prej ter padeš v svoji šibkosti, potem mi povej, kdo ti bo zopet pomagal?

10. Mogoče Bog, kateremu si se hotel tako neumno odkupiti, Njemu, ki je tako neskončen in nadvse Svet, medtem ko si ti pred Njim le minljiv zemljin prah!

11. Kdo se sploh kdaj lahko odkupi Bogu? Kdo lahko čist in brez krivde moli k Njemu in se Mu zahvaljuje, Ga časti in slavi ter Ga kot otrok z brezmadežno dušo kliče Oče?

12. Kaj imamo, česar nismo najprej prejeli od Njega? Kaj Mu lahko damo, kar ni On najprej dal nam in kaj lahko naredimo, kar ni On že davno naredil?

13. Zato si ne nalagaj nepotrebno zapoved, temveč opazuj samo Enega in ljubi vedno bolj z vso ponižnostjo svojega duha vse brate in mene desetkrat več kot sebe. Vse ostalo pusti Gospodu. On najbolje ve kolikšno breme si sposoben nositi.

14. Če se ti zdi težko že eno zapoved izpolniti, kako jih boš potem uspel izpolniti še več?

15. Ali ne veš, da na vsakem zakonu visi prekletstvo, greh, sodba in smrt?!

16. Zato pazi na vse te zapovedi, če hočeš živeti! Lažje je dati zapovedi, kot pa se jih držati.

17. Kaj je pravzaprav več? Biti svoboden v ljubezni skozi ljubezen, ali pod težkim jarmom poslušnosti koprneti za svobodno ljubeznijo, kar je težko doseči in vedno bo tako, kjer bo moralo hrepeneče srce krvaveti pod težkimi udarci skušnjave.

18. Glej otroke večera, kako so propadli samo zaradi ene lahke zapovedi in kako težko jim bo pomagati, če so morda njihova srca

otrdela od preveč dolgotrajnega pritiska!

19. Toda mi bomo vedno hvalili Gospoda in slavili Njegovo ime, ker nam je dal svobodno srce za svobodno ljubezen. In mi bomo tudi nenehno molili k Njemu, da nas reši pred vsemi zapovedmi, tako da bi morda živeli kot svobodni otroci v celoti za Njegovo večno ljubezen.

20. O Set, prišel bo čas, ko bodo naši prihodnji otroci živeli pod gorami zakonov in dolgo zaman koprnili za prostostjo, kot segreti kamen globoko v zemlji. In njihovi bratje bodo tiste, ki ne bodo ubogljivi, omejili v kamnite luknje ter jim odvzeli vso svobodo. Takrat bo toliko grehov, kot je peska v morju in trave na zemlji.

21. Zato se odreči svojim neumnostim in stori vse kar lahko in kar je prijetno Gospodu. Vse ostalo pusti Gospodu in boš živel! Amen.

22. Prejmi moj blagoslov in hodi znova svoboden in pravičen pred Bogom, pred menoj in vsemi otroci. Amen.«

85. POGLAVJE

Azmael govori o zapovedi

1. Ko je Set slišal takšen govor, je hitro spoznal, da je bila njegova namera nekaj neumnega in postal je zopet svoboden človek ter v svojem novem pravkar poživiljenem srcu Mene hvalil in slavil. Zdaj je z veseljem pričakoval Azmaelov govor, ki ga je Henoh napovedal. Azmael je začel govoriti o molku otrok večera. Kar je govoril je bilo iz Mene skozi Abelov duh. Njegov govor je bil kratek in zgoščen, kot majhen potoček, ki umirjeno hiti in brbota čez majhne kamenčke in plasti peska in se potem, nasmejan, izteče v potok, ki sprejme drago z razširjenimi rokami in nosi na svojih širokih ramenih v mirno morje.

2. In to je bil tako znani Azmaelov govor, ki je potekal takole:

3. »O očetje očetov zemlje, moje oči v solzah zrejo koprnečo množico veličastnih otrok očetov zemlje. Tam ležijo nemi, kot da

so mrtvi, kot kamni na dnu morja.

4. Zapovedi, - o trde in težke zapovedi! O ljudje, vi trdi in neljubeči ljudje, kam boste pripeljali brate in kaj boste naredili iz nedolžnih otrok na podlagi vseh teh neuporabnih zapovedi, od katerih mora vsaki slediti množica popolnoma novih!

5. Vprašajte se, vi, očetje očetov zemlje, koliko zapovedi Gospod v Svojem sočutju in modrosti od vas zahteva, da jih obdržite.

6. Jaz vem in vam moram povedati, posvečeni očetje: Nič drugega kot spoznati le večno svobodo v vsej brezmejni večni ljubezni!

7. Ali smo bili ustvarjeni za prenašanje izredno težkih bremen po zapovedih? Ali je potem Bog šibak Bog, da mora ljudem dati zapovedi in jih tako držati na vajetih, da bi uveljavil dober red?

8. O očetje, kako neumno bi bilo razmišljati tako o vsemogočnem, večnem, neskončnem in svetem Bogu, katerega najmanjši dih lahko uniči vse neštete svetove in neskončno število močnih duhov.

9. In tako neizmerno mogočni Bog naj bi zatiral ljudi preko neznosnih bremen osnovnih mrtvih zapovedi? Postav v trdem kamnu celo On sam ne sme omiliti, navkljub vsej svoji moči; tudi, če bi odprl le eno samo od teh duhovnih ograd življenja, se Mu ni treba bati, da bi bil zajet od svojih ustvarjenih bitij in sam postal suženj svojim bitjem, katera v primerjavi z njim niso niti kot drobec sonca.

10. O očetje vseh očetov zemlje, ne morete si zamisliti večjega nesmisla. Oče, večni, Sveti Oče, poln ljubezni, veličastni, velikodušen in neskončen Bog naj bi ustvaril bitja, z namenom, da jih nato kruto uniči pod največjim pritiskom skrajno ostrih zapovedi?!

11. Resnično, dosti lažje bi razumel, da Jaz in moj okrutni nosač predstavlja eno bitje v središču zemlje, polno teme in polno svetlobe, kot da naš Bog, naš mogočni, večni, velikodušen in Sveti Bog, lahko priključ v obstoj eno bitje, zatirano s pomočjo zapovedi in hkrati prisiljeno, da se svobodno giblje in kar bi bilo celo še bolj nemogoče, kot če bi najsvobodnejši Sveti Oče in Stvarnik iz Sebe

naredil sužnja sužnjev z bronastimi verigami iz Lamehovich nižin.

12. O očetje očetov zemlje, kako to, da ste kot edini otroci večnega, Svetega očeta, polnega ljubezni, tako brezbrizni do Njegovega najmodrejšega, najbolj veličastnega in najsvobodnejšega reda. Eden drugemu oznanjate ljubezen do Očeta, kot pa sedaj jasno vidim, o tem svetem temeljnem delu, ne veste več, kot da o njem govorite s praznimi, zvenečimi besedami.

13. O slišite, to je ljubezen, mogočna, sveta ljubezen večnega Očeta, ki je večni in najsvobodnejši red v Bogu. V skladu s tem večnim in svetim redom, so izšle iz Njega vse neskončne množice duhov, vsi svetovi in vi, Njegovi edini otroci, svobodni kot On sam.

14. Toda, ker vas hoče naučiti, da bi se počutili tako svobodne kot je On, vam je dal, Svojim otrokom, iz največjih globin Očetovske ljubezni – ne želim to nikdar imenovati zapoved – samo najbolj pameten, dobronameren nasvet, ki ne temelji na ničemur ali se česa dotika, kar bi lahko oviralo vašo svobodo. Vendar vi, v celoti zavedajoč se božanske svobode in obilice moči, ne upoštevate nasveta ljubljenega Očeta in grabite po vseh stvareh, ki so postale ovira vaši še neutrjeni svobodi in življenju. To delovanje je v nasprotju z večnim redom ljubezni in Sveti Oče mora sedaj preoblikovati neskončno ustvarjanje, da bi vas na novo pripravil na svobodno življenje.

15. Zdaj prehajate v ljubeče stanje, kot otroci Svetega Očeta; svobodni ste, polni življenja in milosti od zgoraj. Kako ste lahko bili tako slepi, da ste izključili otroke istega Svetega Očeta brez očitnega razloga v druge pokrajine, z grožnjo temne zapovedi, ki jim ne daje življenja in radosti, ampak jih ubija na telesu in duhu.

16. Zato odstranite stare, zarjavele vezi mrtvega zakona z njihovih mučenih nog in jim omogočite, da obdelujejo zemljo, kjer koli jim ugaja, toliko časa, dokler se bodo zadrževali stran od temnih nižin. Potem bodo ponovno živeli, hvalili, slavili in ljubili Boga in vas sprejeli kot poštene očete mogočnih Gospodovih otrok. Poslušajte to, amen, poslušajte to, amen, poslušajte to, amen!»

86. POGlavJE

Razmišljanja praočetov o Azmaelovem govoru

1. Potem, ko je Azmael sklenil svoj govor, je precej dolgo med praočeti vladala tišina. Celo Henoh se je izgubil v daljšem premišljevanju o ljubezni in razmišljal ali bi bilo mogoče biti v zmoti, kar zadeva ljubezen.
2. 'Kajti, si je rekel, Azmael je imel v vsem prav, kar je povedal, saj je vendar ljubezen tista, ki te sprejme, mogočna ljubezen, ki privlači srce s sladko nepremagljivo silo navzgor, do večnega Svetega očeta, tako da je tisti, ki jo je prejel v polni meri, ne more in ne bo izgubil; kaj če jo, ne, ne, ne morem niti čutiti, niti misliti o tem. Ali ni ta vsemogočna ljubezen večni zakon v samem Gospodu, v skladu s katerim in po katerem ustvarja, ureja in neprestano vse ohranja?
3. In vendar je Azmael tako jasno povedal, da je prav ljubezen največja svoboda, kot v Bogu, tako tudi v vseh Njegovih otrocih.
4. To je seveda res in nedvomno je, da je vsako življenje odvisno od ustrezne stopnje svobode in da mora ta svoboda vedno držati korak z ljubeznijo, tako da kjer je največja ljubezen je tudi najvišje življenje in s tem tudi največja svoboda.
5. Toda, kako je z vzpostavljenim redom, po katerem mora vsako živo bitje obdržati obliko, ki ji je bila dana in je ne more spreminjati po svoji volji. Tako je Stvarnik, naš Sveti Bog in Oče to uredil, kar je resnica in bo za vedno. Toda morda ne taka, kakor je z ljudmi in otroci, ki nakazujejo nespremenljivo obliko, ki jo je Gospod določil z zakonom, katerega mora spoštovati do zadnje črke, tako dolgo, dokler bo ostala Njegova neskončna ljubezen do bitij, ki jih je ustvaril iz svojega večnega reda.
6. Tu je zakon. Kdo to lahko zanika in trdi, da to ni zakon, ampak najbolj neovirana in liberalna svoboda?
7. O Azmael, Azmael! Kdo lahko razume tvoje besede in živi?
8. O očetje, ubogi očetje, vi ste me izbrali za učitelja. Čeprav lahko

ljubim in govorim po nepredstavljeni Gospodovi milosti, mi je Azmaelov govor pokazal, da nisem še nikoli prej kot sedaj, tako malo razumel besede, s katerimi je večna Ljubezen navdihnila mene in očete. Svobodna, sladka ljubezen je sedaj postala dvojni pojem; je najvišja svoboda in hkrati nespremenljiv, najtrdnjši zakon vseh zakonov, od katerega je odvisno vse življenje. V svobodi lahko ljubim in živim – v zapovedi moram ljubiti ali umreti za večno smrt. Toda, kako se lahko ujemata, svoboda, najpopolnejša, neomejena svoboda in na drugi strani neizpodbitna zapoved?

9. Kdo mi lahko prepričljivo pove; je moja ljubezen svoboda ali zakon? Ker ljubim in živim, je to svoboda; toda odkar me privlači ljubezen in mi daje neizmerno radost, je to večna presoja zakona, proti kateremu sem jaz, ki mora ljubiti v srcu zaradi neustavljive privlačnosti k Bogu, mrtev, da, za vedno neizogibno mrtev.

10. O Sveti Oče, glej, Azmaelov govor me je popolnoma uničil. Sam si ne znam pomagati, in če Ti ne boš pomagal meni in očetom in nas povzdignil, smo vsi za vedno izgubljeni.

11. Šele sedaj vidim, kako zelo nemočen je človek. Če ga Ti, o Sveti Oče, ne vodiš stalno, preneha obstajati in je popolnoma uničen, kot da ga nikoli ni bilo. O Oče, dragi, Sveti Oče, reši nas pred tem uničenjem, ali pa se bo Azmaelov govor, ki ga je nemogoče razumeti, izkazal za naš propad. Amen.'

12. Potem je Set, ko ga je minilo njegovo prvo navdušenje nad Azmaelovim govorom, vstal in vprašal očeta Adama: »Poslušaj, dragi oče, Henohov predhodni govor mi je osvetlil pot mnogih mojih napak. Na tej poti sem v duhu zaspal in ti si me zbudil iz nenaravnega sna, kjer sem se počutil tako dobro, ko si me blagoslovil, toda kaj lahko storimo, kaj se bo zgodilo z nami?

13. Azmael je izrekel besede, katerih pomen bo naravni človek težko kdaj razumel. Toda, če jih ni v celoti razumel, je kot kamen, ki je v celoti v smrti in temi.

14. Henoha si ne upam vprašati; če se ne počutiš kot jaz, ampak vidiš ta govor v polni svetlobi, me zelo razsvetli, tako da nebesa in

zemlja morda ne propadeta zaradi moje nevednosti, še preden bomo prišli v naše domove. Amen.«

15. Adam je precej zmedeno pogledal Seta in ni vedel kaj naj kot oče reče sinu, da bi rešil svojo čast. Nekaj časa je razmišljal in nato Setu rekel naj počaka na odgovor, ker sedaj ni najbolj primeren čas, saj mora razmišljati o drugih stvareh.

16. Medtem je Enoš dregnil Jareda in mu sedeč zašepetal v uho: »Poslušaj Jared, ti si moder učitelj svojega sina Henoha. Pokazal si mu kako v srcu ljubiti Boga in da je Božja ljubezen kot ljubezen ene osebe do druge, vendar intenzivnejša kot ljubezen moža do žene in otrok. Glej, on sedaj vidi našo zadrego, zakaj nas je pustil na cedilu.

17. »Zdi se mi, kot da mu je Azmael odvzel popolnoma ves pogum. Pojdi k njemu in mu reci, naj nas ne pusti sedaj na cedilu, ker je sedaj čas in nadvse pomembno, da nam, svojim očetom, s svojim blagoslovljenim jezikom pomaga iz največje zadrege. Če si voljan, pojdi k njemu in mu to povej. Amen«

18. Ampak Jared se je popraskal za ušesom in na koncu pripomnil: »Glej, oče Enoš, ko žarki sonca pripekajo name, zapustim prostor in zbežim v hladno senco. Potem lahko močni žarek naredi luknjo v zemlji, ampak me to ne skrbi, ker sem našel prijetno senco. Bil bi nor, če bi tako senco zapustil, preden zaide sonce.

19. Zato pustiva to zadevo drugim, in če menijo, da je sonce prevroče, naj razgrnejo šotor preko celega neba. Učitelj mora znati usmerjati svojega učenca. Ali bo vajenec nad svojim mojstrom?

20. Toda, če učenec govori o stvareh, ki jih učiteljevo srce ne more dojeti, potem je narobe, da bi imenovali nekoga učenec, katerega notranja modrost tako občutno presega mojstrovo in vseh očetov, da ne najdejo ene same besede za odgovor. Zato jaz še naprej varno ostajam v svoji senci in sem zadovoljen s kančkom svetlobe, ki zasveti skozi šumeče liste in pustim tistemu, ki želi biti popolnoma slep, da pogleda v sonce.

21. Glej, oče Enoš, to je razlog, da ne želim tega, kar želiš ti, kajti moje oči so mi bolj pomembne od vsega razumevanja stvari, ki jih

nihče ne more nikoli popolnoma doumeti. In tako, ne da bi karkoli dosegli, pravim v imenu vseh, Amen.«

22. Tudi Kenan in Mahalalel sta se tiho pogovarjala naslednje:

23. Mahalalel: »Kaj misliš Kenan, ali bomo šli še danes domov? Vsi otroci večera ležijo nemi kot kamni na ljubi zemlji in po res izjemnem Azmaelovem govoru ni niti za las bolje. Zdi se mi, da je celo dragemu, dobremu Henohu precej nerodno.«

24. Kenan: »Če kaj veš, govori; če pa ničesar ne veš, delaj kot jaz, ki prav tako ne vem nič. Ena stvar je sigurna, in sicer, da Azmael ve več kot midva, toda kakšna je potem korist od pridiganja gluhim in prikazovanja slepim? Poznaš moje sanje, katere gotovo niso brez pomena. Povezal sem jih vestno in natančno tako, kakor sem sanjal. Na koncu mi bodo Set in vsi ostali vedeli povedati prav toliko, kot jaz sam sebi, namreč nič. Potem sem pomislil; pred tem nisem vedel nič, sedaj tudi ne vem nič in tudi v prihodnje ne bom vedel nič. In glej, s tem sem zadovoljen«

25. Mahalalel: »Če ti kot dober govorec praviš tako o sebi, ko je tvoj slog tako podoben Azmaelovemu, kaj naj jaz rečem, ki mi gre tako težko z jezika, kar zelo dobro veš. Kakorkoli, v tej splošni tišini me je moja ravnodušnost začela nekoliko zapuščati, kajti, če ne bo kmalu rešitve od zgoraj, ti povem oče, da mi ne bomo preživeli samo večera tukaj, ampak verjetno tudi polnoč, ki se vsaj duhovno zdi, da ni predaleč od nas.«

26. Kenan: »Naj ta zadeva mine. Če bo res prišlo do tega, da bomo morali ostati tukaj preko noči, zemlja ne bo razpadla, niti se trdna tla ne bodo spremenila v vodo. Gospod najbolje ve zakaj je pripravil dan počitka za naše zaposlene jezike. Vedno pravim, da je bolje delovati, kot pa vedno govoriti in učiti. Seveda, vedno rad poslušam dobre govore in nauke, vendar na tej poti je resnično preveč dobrih stvari, katerih nihče ne more prebaviti in Azmaelov govor je celo kamen, ki bi še vedno morda potreboval nekaj počitka, dokler bi lahko bil prebavljen. Torej ostaniva pri tem in bodiva tiho! Amen.«

87. POGlavJE

Eva graja Seta

1. Set je opazil, da so otroci skrivaj govorili med seboj in pomislil: »Resnično, mučijo jih dvomi in ne vedo kaj storiti. Kako rad bi jim pomagal, če bi mogel. Zakaj je Henoh tiho in o tem ne spregovori tako dolgo časa.
2. Najbrž uboga mati Eva zopet skrivaj močno trpi in v svojem srcu joka zaradi naših neumnosti.
3. Kaj, če bi jo po tihem vprašal kako se počuti?
4. Kdo ve, morda potrpežljivo trpi, v svojem srcu pa nosi majhno iskrico, katera nam lahko izvrstno pomaga, ko vstopi v našo temo?
5. Zato, pogum! Slabše kot sedaj ne more biti, ko se zdi, da vsi sedijo zaskrbljeni v temi in niti ena majhna ohlajena kapljica rose, ne z zemlje ne z bleščečega neba, ne pade na naše otopele duše.
6. In Set je nagovoril mater Evo takole: »Ljubljena mati, izgledaš žalostna. Oh, povej mi, ali morda kakšna skrivna žalost razžira tvojo dušo?
7. Glej, Azmaelov jezik nas je prizadel s trojno temo, mi pa si, kakor vidiš, ne znamo pomagati. Ampak, kar je Gospod naredil neravno, bo zagotovo ob primernem času zopet poravnal. Zato, če te kakšna žalost teži, umiri svoje srce v ljubezni do Gospoda. Toda, če imaš samo kakšno majhno iskrico, ki se tiče zadeve, ki nas teži, je ne čuvaj pregloboko v svojem srcu, ker v oblačni in temni noči celo drobna iskra oživlja lačno oko izgubljenega potepuha.
8. O mati, to sem jaz, ki govorim s teboj, tvoj ljubljeni sin Set. Odpri svoje oči in srce in naj kmalu slišim o tvoji žalosti, in če je sploh možno, morda tudi videti sijočo majhno iskrico od zgoraj. Amen.«
9. In Eva je precej resno odgovorila Setu: «Dragi sin, Bog mi je dal tebe namesto Abela, glej, moja molčeča narava ti mora povedati, da tako molčeča mati vseh živečih ljudi na zemlji, nima nobenega razloga, da bi njeno srce skakalo od sreče, še posebno, ko mora

videti, da se ji celo njen najljubši sin približa s prekanjenim namesto iskrenim srcem.

10. Set, dragi moj sin, zakaj si me vprašal o mojem počutju, ko si imel v mislih le majhno iskrico?

11. Ali meniš, da je dobrosrčna zvitost vrlina modrosti?

12. O Set, tu se zelo motiš. Glej, to je predvsem odkritosrčnost – srce v ustih in jezik v srcu, ki je temelj vse modrosti. Sprašuj za stvari, ki jih želiš in beži od tistih, ki so ti zoprne, da boš morda lahko ljubil Boga z iskrenim srcem, lahko na skrivaj ali pa pred vsem svetom. Tako ne bo v tvojem srcu nikoli večera ali polnoči!

13. Glej, dobil si modrost; zakaj ne hodiš vedno po ravni poti?

14. Umetne besedne zveze, visoko zveneče besede, so vedno odraz šibkosti, ko nekdo hoče pokazati drugim, da je zelo močan, vendar pa tisti, ki je iskren, že od daleč vidi, da si ta to le želi, in da je zašel s poti. Zato dragi Set, ne delaj več ovinkov, ampak hodi po ravni poti pred Bogom in otroki, tako da ne boš nikoli občutil pomanjkanje svetlobe!

15. Zapomni si, da ko narišeš krog, je najdaljša točka na obodu tudi najbližja koncu in začetku. Toda, ne hodi po polžje pred učiteljico, ker ne boš nikoli prišel do točke s katere si začel.

16. Dobro razumi svojo ostarelo mamo in bodi miren v svojem srcu in v Bogu! Amen.«

17. Ko je Set slišal Evine besede, je v sebi občutil tesnobo in strah. Pomislil je: »Kako čudno je tukaj v večernem območju! Vsaka beseda je napaka, vsako sočutje je ob nepravem času in na nepravem mestu. Vsaka navidezno boljša misel, ki se še tako jasno izraža v srcu, ni nič drugega kot nepravilno letanje večje okrog ognja, dokler močan plamen ne uniči njena krila.

18. Moja volja je v stanju mirovanja, točno tako, kot v sanjah, ko mora nekdo delovati, na skrivaj prisiljen s čudno, nedoumljivo silo. Moja ljubezen do Boga se mi zdi, kot da sem ljubil zrak in vodo. Zaznavam šumenje vetra, ne pa najnežnejši dih, ki zapiha skozi moje lase. Čutim lakoto in žejo, vendar še ne želim jesti ali piti. Sem zaspan, a ne morem spati. Sem utrujen, a moji udi se

izogibajo vsakega počitka. Molim k Bogu, toda moje srce leži negibno na tleh kot kamen. Strmim kvišku proti višinam polnim svetlobe, vendar jih prekriva težka koprena oblakov. Da, vse v meni in izven mene se mi zdi zelo čudno! Zdi se mi, da ne obstajam in vse kar vidim se zdi, kot da samo delno obstoja, ali pa kot, da ni tam ali pa bo kmalu izginilo.

19. O Gospod in Oče, ohrani nas v Svojih rokah in nas zopet obudi; ne dopusti, da zaspimo na poti življenja pri belem dnevu. Izženi nas iz tega področja in razveljavi razlike med pokrajinami, katere smo nespametno uvedli. Resnica je, da v pokrajinah naravnega večera, kot tudi jutra lahko prebivajo najboljši ljudje.

20. Mi sami smo umazali to pokrajino, še bolj kot polnočno. Zdaj, ko smo vstopili v to območje, umazanija zatira naša srca in nas duši skoraj v celoti. O Bog, Gospod in Oče, sedaj smo nemočni. Pomagaj nam vsem iz te velike bede, vsled naše velike neumnosti in naš reši pred propadom.«

88. POGlavJE

Henoh pojasnjuje Azmaelov govor

1. Kmalu je Henoh zopet oživel in začel z naslednjim čudovitim govorom vsem praočetom:

2. »Poslušajte dragi očetje! Gospod, Bog Jehova, naš najbolj ljubeč in Sveti oče, je v Svoji veliki milosti blagohotno pogledal na žalost naših ponižnih src in našo neumnost, v kateri smo trmasto vztrajali 300 let in nas zopet dvignil iz blata naše bede. Toda predvsem je potrebno, da vsak izključi neumne razlike v pokrajinah iz svojega srca, potem pa to še izvajati.

3. Poslušajte, Gospod, Bog Jehova, naš najbolj ljubeč in Sveti Oče, je zadovoljen, da je obudil Azmaela in nam tako lahko pokazal vso neumnost zakona, če ni tesno povezan z Božjim redom. Mi vsi smo bili zunaj tega reda in ga zato bili nezmožni razumeti. Po eni strani

smo se zapletli v težke neizbežne postave in bili mrtvi v vseh svojih besedah, mislih, naši volji, torej, v vseh naših dejanjih; po drugi strani pa smo začutili v naših srcih največjo potrebo po pravi življenjski svobodi, brez katere življenje ne bi bilo življenje in nikoli ne bi postalo.

4. Bili smo v dvojnosti; bili smo mrtvi in živi. Z ene strani smo bili nepojmljivo blizu resnici, toda po drugi strani nepojmljivo oddaljeni od nje. Za razumevanje zakona in svobode je bila v naših srcih oblikovana nepremostljiva vrzel, katere nismo bili sposobni preskočiti, niti z zakona do svobode, niti obratno. Posledica tega je bila, da so nas naše težave prisilile ali razumeti Boga vezanega na Svoje postave ali pa da jih razveljavi v uničujočo, absolutno svobodo; in tako smo bili mrtvi na obeh straneh.

(21. maj 1841)

5. Sam sem to občutil v sebi in navkljub mojim tihim srčnim problemom ugotovil, da je nemogoče združiti vodo in ogenj v eni sami posodi. Pomislil sem, da je postava zagotovo zakon, katerega se mora Bog držati, tako dolgo, dokler želi gledati bitja stalno okoli Sebe in v skladu s Seboj. Ampak, kako je lahko on svoboden, ki nadzoruje zakone?

6. »Potem sem zopet pomislil: 'Kdo lahko prisili Boga, da da katerikoli ukrep? Če deluje, to počne po svoji najsvobodnejši in najsvetejši volji in lahko takoj razveljavi ali pa popolnoma uniči katerokoli od svojih del.'

7. In zopet sem pomislil: 'Kako pride potem do neprekinjenega ohranjanja?'

8. Potem se je ljubezen oznanila sama: 'Jaz sem razlog vsemu ohranjanju!' In to je vse, kar je rekla.

9. Potem sem pomislil še enkrat: 'Če si ti razlog za ohranjanje, resnično, potem si sama sebi večni zakon. Kako si lahko svobodna?'

10. Tako kot sem mislil jaz, je tudi oče Adam. Oče Set ni mislil

tako kot midva, ampak je občutil nepremostljivo praznino globoko v svojih prsih, iskal in našel; toda ker ni imel ustreznega orodja, ni mogel zgraditi most čez veliko vrzel. Tudi drugi praočetje so o tem razmišljali, toda bolj ali manj ravnodušno, potrpežljivo čakali na pravi trenutek in potihem prenašali krivdo na enega ali drugega. To pa ni prineslo svetlobe in topline v njihova izgubljena srca.

11. Mati Eva je pokazala očetu Setu veliko svetlobe; toda svetel žarek v noči oslepi šibko oko celo bolj kot prej noč sama. In tako se prizadevanje vsakogar kaznuje s poznejšo trikratno temo.

12. Vendar ni pametnejšega učitelja kot je nuja. V naši veliki stiski se vsi obrnemo k Svetemu, najbolj ljubečemu Očetu, ki vidi trpljenje svojih otrok in pride do njih s svojo milostjo. Mi smo otroci, toda On je z nami in nas sam uči.

13. In njegove besede so glasen klic, poln ljubezni in modrosti, ker tako govori Sveti, najbolj ljubeči Oče:

14. »Poslušajte, otroci Moje ljubezni in razumite dobro v svojih srcih. Jaz sem edini večni Bog, Stvarnik vseh stvari iz Mene in Očeta moje Ljubezni in vseh tistih, ki so iz nje.

15. Jaz sem večno prost in neoviran in Moja Ljubezen je blaženost Moje večne svobode.

16. Vsa bitja niso potrebna, temveč so ustvarjena bitja samo vidno znamenje Moje najvišje popolne oblasti in še več od tega, blaženost vseh blaženosti. Kaj bi Me moralo ali lahko prisililo, da bi deloval na en ali drug način?

17. Kar vi imenujete 'postava', je Zame največja svoboda v blaženosti Moje ljubezni; kar pa vi imenujete 'svoboda' ni nič drugega kot Moja svobodna oblast. Zato živite za ljubezen, živite večno ljubezen v Meni, potem bo vaše življenje resnično svobodno. In samo svobodno življenje vas bo popolnoma naučilo, da je zakon ljubezni dejansko največja svoboda in ta zakon in svoboda sta kot krog, ki se povsod dotika in osvobaja skozi red, v skladu s katerim si jo za vedno oblikuje v neskončno popolnost.

18. Zato ljubite, potem bo zakon vam podvržen in vi boste popolnoma svobodni, kot sem Jaz, vaš Oče! Amen.»

89. POGLAVJE

Dela modrosti in dela ljubezni

1. Potem je Adam vstal, prekrižal roke, dvignil svoje oči proti nebu in svoje srce k Meni ter Mi z vzvišenim srcem nadvse ganjen rekel: »O Oče, veliki, Sveti Oče, O Ti večna ljubezen! Kako se Ti bom lahko zahvalil?
2. Mi nismo obstajali, Ti si nas ustvaril, da lahko uživamo in blaženi bivamo v Tvoji brezmejni ljubezni, usmiljenju in milosti. Ti si nas ustvaril, tako da smo tako kot Ti telesno že sposobni vsega možnega uživanja, ker slišimo, vidimo, vonjamo, okušamo, občutimo, zaznavamo in se dotikamo in celo močno ljubimo – Tebe nadvse in svoje otroke kot naša lastna življenja.
3. Lahko hodimo, stojimo, ležimo, sedimo in se gibljemo po volji, upogibamo vse svoje ude in obračamo glavo in oči v vse smeri. Blagoslovil si naš jezik, da lahko izreče žive besede ljubezni, katere izhajajo iz naše notranjosti za medsebojno razumevanje. Oh, kdo bi se Ti lahko dostojno zahvalil, za Tvoja neznansko velika dejanja Ljubezni, katerih smo mi tako neizmerno majhni prejemniki.
4. Oh, kako nepomembni bi bili čisto sami, ampak da smo nekaj je to zaradi Tvojih ljubečih dejanj in naše življenje je Tvoja ljubezen in vse naše znanje Tvoja milost!
5. O Oče, nadvse dobri, veliki Sveti Oče! Naša ponižna srca so sedaj polna otroške ljubezni do Tebe. Poglej nanje milostno in jih sprejmi, kar je največja zahvala, ki Ti jo lahko ponudimo. Naš jezik je zelo odvisen od Tvojega blagoslova, da izreče nekaj Tebe popolnoma vrednega. In, če potem prinaša nekaj, ni več naše ampak vedno le Tvoje delo. Tvoja Beseda in delo je Tebi v vsakem primeru za vedno največja zahvala, pa naj bo bodisi sama od sebe ali po naših jezikih.
6. Zato nimamo ničesar, kar bi nam Ti pustil v popolni lasti, razen ljubezni in greha.
7. O Oče! Če ne bi imel ljubezni, kaj drugega bi imel kot greh in

smrt? Ali bi bilo mogoče, da bi Te hvalil v grehu in slavil v smrti?

8. To je razlog, da si mi dal ljubezen, da moja dela ne bi bila sestavljena samo iz greha in smrti, ampak tudi iz ljubezni in njenih življenjskih del, katera bi bila potem čisto moja iz ljubezni, toda iz Tvoje milosti in usmiljenja popolnoma Tvoja.

9. O Sveti Oče, ko sem imel samo modrost, nisem mogel opraviti nobenega dela, ki ni bilo v grehu in sem tako Tebe hvalil in slavil z mojimi grehi. V tem času si prejel nečisto zahvalo, kot da bi bila čista iz Tvoje ljubezni in s tem tudi moje, medtem ko je bila samo nečisto delo greha.

10. Ločil sem otroke, verujoč moji presoji le po svoji modrosti, katero si Ti dahnil vame. In, ker sem bil prepričan, da je modrost moja, je bilo moje dejanje greh. In tako sem Te hvalil v grehu, kar bi me lahko uničilo. Toda sedaj si mi Ti dal ljubezen in toliko modrosti, kot jo lahko ljubezen prenese, tako da se ta ne bo mogla več razpršiti, ampak se bo zbirala. V razpršenosti biva smrt, samo v zbiranju pa je življenje. Zato mi dopusti še enkrat zbrati več ljubezni in z ljubeznijo vse tisto, kar sem raztresel po napačno uporabljeni modrosti.

11. Zahvaljujem se Ti, Te častim in slavim, Sveti Oče, da si nam dal Henoha in tujca, ki sta nas zaslepila v modrosti, da smo potem v zbirajoči temi postali sposobni prejeti Tvoj ljubezenski ogenj. Samo v njem je življenje tvorno v zbiranju, medtem, ko je v modrosti smrt iz greha v razsipanju. Oh, naj ta ogenj postane velik požar znotraj nas, da bo uničil vse naše neumnosti in naša slaba dela.

12. Sprejmi nas zopet v Svoji ljubezni in usmiljenju in zberi v Svojem usmiljenju in milosti in nas pusti jutri na Sveti Sabat proslaviti novo praznovanje ljubezni, kateri bo upamo, Tebi ponudil, o Sveti Oče, bolj prijetno uslužno zahvalo in slavljenje z vso našo ljubeznijo, kot pa prej z našo domnevno modrostjo in krivično pravičnostjo.

13. O izredno dobri in Sveti Oče, naj bo naše povabilo prvi korak, ki nas lahko vse ponovno vodi k Tebi, sedaj in za vedno! Amen.«

14. »In vi, Henoh, Azmael, Set in Kenan, pojdite k otrokom in jih obudite v resnično ljubezen in resnično svobodo. Povabite jih na jutrišnje zbiranje življenja in jim naredite tisto, kar bo ljubezen želela. Toda karkoli naredite, storite to v imenu Jehove, sedaj in za vedno! Amen.«

90. POGlavJE

Odrešilna moč ljubezni

1. In kmalu so imenovani vstali in odšli k otrokom, ki so še vedno ležali na svojih obrazih, in jim posredovali Adamov ljubeč ukaz, ki je bil zapoved svobode, da izpusti tisto, kar je bilo zaprto, ker to je zapoved ljubezni.

2. Potem so otroci vstali, Me hvalili in slavili, ker sem omehčal Adamovo srce, sicer jih Adam ne bi upošteval in bi shirali od žalosti, če bi bili še naprej utesnjeni v večeru.

3. Ko je Henoh opazil v njihovih poštenih in pobožnih srcih hvaležnost Meni, kakor tudi praočetom, se je še enkrat zbral v duhu Moje najbolj zveste ljubezni in naslovil sledeče besede iz Mene na zdaj prebujene otroke večera, rekoč:

4. »Poslušajte, dragi bratje in sestre v Bogu, našem Bogu, ki je mogočen Gospod nad vsemi stvarmi in naš najbolj ljubeči Sveti Oče, pa tudi Adama, ki je prvi ustvarjen iz vsemogočne, večne Božje ljubezni in fizični oče vseh nas.

5. Ukaz, ki vas je zadrževal ločene v večerni pokrajini in nima svetlobe in ljubezni, je sedaj preklican, kot da ne bi nikoli obstajal. Velika toplina večne Božje ljubezni je stalila železne vezi, kot se v vročem poletju v visokih gorah topijo trdi kosi ledu. Sedaj ste dobili drugačno zapoved, zakon, ki vas bo osvobodil, naredil popolnoma svobodne, tako kot sem jaz in vsi praočetje, ki svobodno živimo v ljubezni do Boga, ki je za vedno najvišja in najčistejša ljubezen v Sebi in življenju vsega življenja.

6. Samo, če ga boste ljubili bolj kot sebe, vaše stare ljudi in vaše otroke ter vse kar zemlja nosi in ponuja, boste v sebi prepoznali kaj pomeni biti svoboden v ljubezni do Boga.

7. Potem vas bo Bog obudil. In kot ste bili do sedaj polni strahu in tesnobe pod trdim in težkim pritiskom zapovedne modrosti, se sedaj veselite svobode, ko smo vas na Adamov ukaz prebudili iz dolgega spanja slepega strahospoštovanja. Toda v neizrekljivo večji meri se boste veselili, ko vas bo Bog, zaradi vaše velike ljubezni do Njega, v duhu obudil za večno življenje, oba, dušo in duha, združena v največji resnici.

8. Resnično, tisti od vas, ki bodo začeli danes, bodo že jutri uživali v največji blaženosti srca. Toda tisti, ki bodo odlašali s svojo ljubeznijo in bili raje dejavni s svojim razumom, bodo dali svojemu razumu namesto blagoslova žvečiti trde kamne, kar bo oslabilo njihove šibke zobe, preden bodo lahko obvladali izjemno težko kamnito modrost, katero je nemogoče prežvečiti.

9. Naj se vsak sam vpraša, kaj je lažje: ljubiti Boga, kot našega najbolj ljubečega in Svetega Očeta ali spoznati Boga kot Boga iz večnosti, v večni oblasti, moči, slavi, modrosti in svetosti, v redu in ljubezni Njegovega neskončnega Duha.

10. Toda, če prigovarjate svojemu bratu naj vam razkrije skrivnosti svojega srca, glej, potem bo vaš brat skril svoje srce pred vami in vse kar boste dobili od njega bo graja. Opomnil vas bo, da brzdajte svojo neumno željo in ne raziskujte skrivnosti bratovega srca, ampak samo njegovo ljubezen in ali vas ta ljubi, kot jo ljubite vi. Toda, če ne raziskujete bratovih čisto osebnih zadev, ampak ga ljubite desetkrat bolj kot sebe, in če brat zazna ta odnos vašega srca, glej, potem bo odprl svoje lastno srce in vam vse razodel. To bo tudi koristno in vam dalo veliko zadovoljstvo ter vam ne nazadnje dalo popolno zaupanje v vašega brata.

11. Glejte, dragi bratje, prav tako pa je z Bogom. Kdo lahko kadarkoli prisili Boga, da se mu razkrije? In, če to naredi, kdo lahko to razume in ostane živ? Vendar, če nadvse ljubite Boga, vas bo On postopno usmerjal in vodil v vso modrost in najvišje

spoznanje od večnosti do večnosti, odvisno od jakosti ljubezni, ki jo gojite Zanj v vašem srcu.

12. O dragi bratje, zato ne preiskujte takih stvari, ki skrbijo razum, ampak ljubite Boga, vašega nadvse ljubečega in Svetega očeta, z vso svojo močjo in v trenutku boste prejeli več, kot bi vaš najostrejši razum najbolj pomanjkljivo dognal v tisoč letih.

13. Ljubezen je vir vsej modrosti, zato ljubite, če želite postati resnično modri. In, ko ljubite, storite to zaradi ljubezni in nikoli zaradi modrosti; potem boste resnično modri.

14. Zdaj ste prosti v večerni pokrajini, vendar vas bo samo ljubezen v vaših srcih popolnoma osvobodila. Pridite jutri, vsi pridite z ljubeznijo na novo praznovanje Sabata, v resnični, svobodni ljubezni do Boga! Amen.«

91. POGlavJE

Set prepozna tujca Azmaela

1. Ko je Henoh zaključil svoj govor, se je priklonil očetom in še enkrat pozdravil otroke večera; Set, Kenan in Azmael so rekli Amen. Potem je Set osvoboženim otrokom spregovoril še nekaj besed, rekoč:

2. »Otroci, vi veste, da sem bil jaz tisti, ki sem vam pred 300 leti prenesel Adamov ukaz. To vas je užalostilo in niste našli tolažbe in zaradi tega ste uspavali svoje srce.

3. Ukaz je bil hud, toda vi ste pritisk prenašali ves čas s spanjem, v dolgi noči svojih src. Sedaj sem k vam prišel še enkrat, v sredo tistih, katere je Bog prebudil, da bi lahko prejeli Njegovo največjo milost, ki je ljubezen v svoji polnosti, in to tako, da razglaša Svojo Sveto in živo Besedo polno moči in oblasti. Tako vas nisva osvobodila ne Adam niti jaz, ampak samo velika Božja Sveta Beseda iz Henohovih in Azmaelovih ust, ki ga nosi močna žival, katero je k nam poslal Bog po Azmaelovem prihodu na čudežen

način iz nižin, o katerih ste slišali, da so polne preklete hudobije. Toda verjamem, da je pravzaprav iz višin, ker nihče ne more govoriti kot on, če je resnično iz nižin.

4. Modrost prav gotovo ni doma v teh nemih globinah, še manj pa ljubezen.

5. In vendar nam je pojasnil zakon in nam pokazal našo veliko neumnost pred Bogom, tako rekoč gospodarjem zakona. Prišel je, da nas nauči modrosti in vse nas je osupnil že po eni uri, tako da je bil celo Henoh zelo presenečen.

(27. maj 1841)

6. Ali niste prej slišali njegovo besedo ali vsaj njegov močan glas? Povejte mi, ali lahko kdorkoli z nižin govori s takšnim glasom. Ali je lahko kdorkoli, odkar zemlja nosi človeško raso, slišal tak govor iz človekovih ust.

7. Poslušajte, a ne le za govoriti ali prijetno krajšati čas, ampak z namenom, da vam v celoti pokaže vašo svobodo v Božji ljubezni. Govorim o temu, ki z močnimi čustvi opominja moj jezik. To je očitno tujec, ki je krotek v vedenju in nezadržan v besedi. Nekega dne ga bo prenašala druga žival in narod na zemlji bo z skesanimi srci klical sedečemu na živali: 'Hozana, Bogu v višavah. Blagoslovljen tisti, ki prihaja v imenu Gospoda, sedeč na zadnjem delu polno natovorjene oslice.'

8. Otroci, pa tudi ti, dragi Henoh in ti Kenan, če se ne strinjate z mano, povejte. Toda, če vas navdajajo isti občutki, bi se bilo vredno potruditi in opazovati tako izredno zgovornega tujca nadvse pozorno in z najbolj ponižnim srcem, ker tisti, ki tako čudovito govori iz Boga, mora prihajati iz najvišjih Božjih višin, ali pa je ...

9. Skratka, ne morem in ne smem reči ničesar več!

10. Da, da, resnično, rešitev se nam je približala v večji polnosti življenja kot si lahko predstavljamo.

11. Če ima nekdo voljo in to verjame, naj se obrne na Azmaela.

Moj občutek mi pravi, da tisti nikoli ne doseže svobode, ki ne bo postal svoboden zaradi njega, kot smo vsi mi postali svobodni po njegovi mogočni Besedi in po kratkem boju z našo naravno temo.

12. O Azmael, ti dragi, vzvišeni tujec, ki sedi tako pogumno na zverini in nas, črve v prahu, tako nežno in krotko poslušaj, kot da bi se želel od nas učiti, vendar pa je vsaka naša beseda že zdavnaj zrasla v tebi in sicer v največji čistosti, predno je postala nečista po naših jezikih, da nas osvobodi in večno živi v tebi.

13. O ne zapusti nas in bodi za vedno naš vodnik in resnični osvoboditelj naših src. Amen, amen, amen.«

14. Ko je Set končal s svojim govorom, je Azmael pristopil k trojici in jim rekel sledeče:

15. »Poslušaj Set in ti Kenan in tudi ti, moj najljubši in najvrednejši Henoh. Kar si ti Set občutil in izlil pred Kenanom, Henohom in pred vsemi otroki večera, ki tega še niso razumeli, boste za zdaj obdržali zase. Oni ne smejo vedeti kdo se prikrito skriva pod Azmaelom.

16. Zato morate molčati, če želite, da še naprej ostanem vaš spremljevalec. Po zunanosti me boste poznali le kot tujca z nižavja, kateremu je Adam dal ime 'Azmael' in ni posumil, da je to sam Jahve, ki ga v pokrajini kličete 'Jutro'. Prišel sem k vam neprepoznan z namenom, da bi vas osebno in aktivno vodil k ljubezni in večnemu življenju po poti, ki je znana samo Meni.

17. Če bi Jaz hotel, bi Me Henoh že zdavnaj prepoznal in Set mu tega ne bi preprečil. Toda, kdorkoli mora biti tako kot Set pripravljen na težjo preizkušnjo in v svoji ljubeči skrbi misliti, da sem še vedno precej neznan in od njega oddaljen. Zares, do takšnih sem najbližji in tudi do tistih, ki me ljubijo kot Henoh.

18. Jaz Sem-, kakor je Set razglasil; toda sedaj morate o Meni molčati. Vendar, lahko pridete k Meni na skrivaj in prejmete Moj najvišji blagoslov. Če boste brzdali svoj jezik, bom ostal dolgo časa z vami kot viden vodja; toda če pa razkrijete Mojo istovetnost z eno samo najmanjšo besedo, vas bom prisiljen vse takoj zapustiti. Slišite amen, slišite amen, to pravi Azmael, slišite amen, amen!«

92. POGLAVJE

Azmaelovo pričevanje

1. Ko je trojica slišala iz Azmaelovih ust njegovo pričevanje o Sebi, jih je postalo strah in niso vedeli kaj naj naredijo. Ali naj padejo pred njega in ga častijo? Ampak potem bi se izdali, saj bi jih drugi očetje opazili.
2. Ali naj verjamejo temu pričevanju? Zato so v sebi pomislili: »Če verjamemo pričevanju smo ujetniki Adama in drugih, ker bo naše strahospoštovanje in izredno velika ljubezen do Azmaela praočetom kmalu razkrila, da se sigurno z Azmaelom dogaja nekaj nenavadnega, odkar je naš odnos do njega tako izjemno spoštljiv in ljubeč, kakršen neizogibno mora biti. Če pa ne verjamemo pričevanju, kaj smo potem v Azmaelovih očeh? Nič drugega kot čisto očitni lažnivci in prevaranti naših očetov, bratov in otrok. Ali pa ne izrečemo več nobene besede, če hočemo vztrajati v resnici, ker če spregovorimo eno samo besedo o Bogu, ki je med nami, ga zanikamo v svojih srcih, ker mu ne verjamemo, potem smo, kot je bilo že omenjeno, lažnivci in prevaranti, ker želimo druge prepričati, da obstaja nekaj tam, kjer naše oči ne odkrijejo niti sence.
3. Kako se bomo znašli potem, če bomo ukrepali povsem naravno, kot da je Azmael še vedno Henohov učenec? Po eni strani si bomo očitali in rekli: Gospod, naš veliki Bog, naš najbolj ljubeči Oče je tukaj, da bi se učil od nas.
4. Kaj se bo učil od nas črvov v prahu, ko mora vsaka boljša beseda, ki pride iz naših ust, priti najprej od Njega, da smo jo sposobni izreči. Po drugi strani pa, če to storimo, v vsakem primeru pod krinko tajnosti, bodo naši starši, bratje in otroci, trikrat prevarani. Prvič, za vsako našo besedo, saj moramo delovati drugače, kakor razmišljamo v naših srcih; drugič, da se moramo pred njimi pretvarjati v pridiganju in čaščenju Boga, ki nikjer ne obstaja in jih spodbujati v zanikanju resničnega Boga sredi nas in z nami;
5. In tretjič, da so v lažni ljubezni do Boga, ki ne obstaja in je

nemogoče, da bi sploh kdaj prejeli kaj od obljub, ker je duhovni prejem vedno odvisen od ljubezni v duhu in resnici.

6. Ali pa glede naše obljube, da se ta ne bo takoj uresničila, bi to bilo tako, kot da bi rekli nekemu v temni noči: 'Poslušaj, brat, če si lačen, hodi sto korakov naravnost naprej in našel boš drevo polno fig, katerih se boš do sitega najedel', zelo dobro pa bi vedeli, da tam ni bilo nikoli nobenega figovega drevesa, niti ni sedaj in ga nikoli ne bo, ker tam ni nič drugega kot zevajoče brezno neizmerne globine, pravo figovo drevo pa skrivamo za našimi hrbti.

7. Po teh mislih so v notranjosti onemeli in niso vedeli ne kod ne kam.

8. Potem je Azmael odprl usta in rekel trojici: »Zakaj dvomite v svojih srcih? Ali bi bilo napačno, če bi ravnali po Moji volji? Kako lahko razmišljate, da bi vam Jaz ukazal početi takšne stvari? Če ste v dvomu, zakaj sprašujete svoje srce in ne Mene, ki Sem med vami? Ali mislite, da je samo tista pot prava, ki jo prepozna vaše neumno oko?

9. Ali niste sami rekli, da so Moja pota skrivnostna in nedoumljiva; kako lahko potem še vedno dvomite in tako zmedeno razmišljate v svojih srcih?!

10. Ali je vaša ljubezen do vaših očetov, bratov in otrok večja od Moje, ki poziva v obstoj vse stvari, tudi njih in vas, za večno življenjsko popolnost v Meni in iz Mene?!

11. Toda, če ste prepričani, da sem v Azmaelovem telesu Jaz, vaš Stvarnik in Sveti Oče, kako lahko še vedno sprašujete, ali bo dobro in pravilno, kar sem vam svetoval?!

12. Ali nisem več kot Adam, katerega sem ustvaril in vseh otrok, ki sem jih obudil iz njega?!

13. Zato, ne skrbite, ampak sledite Mojemu nedoumljivemu nasvetu in boste delali pravilno, kajti vaše besede bodo iz Mene in vaše lekcije za Mene, bodo lekcije za vas in vaše otroke in vaši očetje bodo zadovoljno veselo vzklikali.

14. Toda sedaj moram tudi Jaz še vedno izpolnjevati Adamovo voljo! Amen.«

93. POGlavJE

Adamova radovednost

1. Ko je Azmael končal s svojim opominjanjem trojice, je rekel Setu naj pozove otroke večera, predvsem pa starešine, da bodo lahko tudi oni od Njega prejeli in slišali Besedo osvoboditve skladno z Adamovo voljo.
2. Takoj, ko je Set to slišal, je kot veter pohitel k otrokom in jim zelo živahno povedal o Azmaelovi blagoslovljeni nameri, in da naj zelo pozorno poslušajo, ker niso še nikoli slišali besed, kot od Tistega, ki jim bo kmalu govoril, sedeč na zverini.
3. »Ker je On, poslušajte, On je, skratka otroci, On vse nas daleč prekaša v ljubezni in modrosti in vsaka njegova beseda je večja od vsega - to je, od vseh naših besed!«
4. Potem so prišli starešine bližje k Azmaelu in osredotočeno, hrepeneče pričakovali Azmaelov govor.
5. Toda, ko so Adam in tisti, ki so bili poleg njega v ozadju, kar je bilo okoli sto korakov za hrbti štirih tam stoječih Adamovih otrok glavnega rodu, opazili, da se pripravlja nekaj izrednega, ker so se otroci večera začeli zbirati okrog četverice, je Adam rekel:
6. »Poslušajte, kaj če bi šli tudi mi tja, tako da bi bolje videli in slišali o čem namerava Azmael govoriti. Čeprav nismo popolnoma razumeli njegovega zadnjega govora, je bil vseeno poln modrosti.
7. To je res neverjetno, kako hitro je mladenič iz nižine napredoval v tako kratkem času in to v komaj treh dneh, le s poslušanjem naših ljubeče modrih govorov. Koliko več bi dosegel, če bi preživel več časa z Henohom in nami. On se bo tudi dejavno udeležil praznovanja Jehovega svetega Sabata.
8. Zato pojdimo tja! Amen.«
9. Ko so otroci večera videli, da prvi očak z Evo in drugimi prihaja, so se jim takoj umaknili, da so lahko brez težav prišli do Seta, Kenana in Henoha.
10. Potem, ko se je Adam pridružil svojim, je takoj vprašal kaj se

bo sedaj zgodilo in ali je Azmael že kaj govoril.

11. Nato ga je Set pozdravil in rekel: «Poslušaj, dragi oče! Azmael še ni spregovoril otrokom, ampak je prej samo nam. Sedaj bo, kar je bila tvoja želja, spregovoril nekaj besed otrokom, ker od takrat, ko je moral z nami, se seveda mora podrežati tvoji volji, kar smo vsi že storili – ali ni tako, dragi oče?»

12. Toda Adam se v veliki pobožni radovednosti ni mogel vzdržati in je vprašal Seta kaj jim je Azmael prej govoril.

13. To vprašanje je spravilo ubogega Seta v hudo zadrego. Pomislil je: 'Če mu povem, postanem izdajalec, če rečem kaj drugega postanem lažnivec, če nič ne rečem, bom postal nepokorni, hinavski sin ali nekdo, ki se mu njegov oče ne zdi vreden odgovora.

14. Vendar se bom Adamu izgovoril, da mu bom odgovoril enkrat drugič, ker je sedaj čas zelo dragocen, da ne bi zamudili Azmaelov zagotovo nepreksljivi govor otrokom.'

15. To je tisto, kar je Set povedal Adamu z največjo blagostjo, vendar slednji s tem ni bil zadovoljen in je pripomnil Setu:

16. »Poslušaj, moj ljubljeni Abel-Set, opazil sem, da hočeš nekaj skriti pred mano. V tvojem srcu je napisano nekaj drugega. Zakaj ti je postalo nerodno na moje pobožno vprašanje in si zardel ter utihnil za nekaj časa?

17. Jaz, Adam, tvoj oče, ti povem: Azmael ne bo odprl svojih ust dokler mi ne daš natančnega odgovora!

18. Poslušaj, dolguješ zvestobo Bogu in meni, zato govori sedaj in nič več izgovorov! Amen.«

19. Set je od strahu otrpel in ni mogel izgovoriti niti besede.

20. Zatem je Henoh stopil naprej in rekel Adamu: «Oče, dragi oče, ali nas nisi sam učil, da je ravna pot najkrajša? Ali ni Azmael med nami? Zakaj bi Set odgovoril namesto njega, ko je lahko nekaj pozabil, kar je Azmael povedal, kot vneti govorec, torej, že Azmael sam. Obrni se na Tvorca vsega, to se pravi, na Azmaela in ti zagotavljamo, da bomo potrdili vsako Njegovo besedo kot popolnoma resnično. Amen.«

21. Toda Adam je vprašal tudi Henoha, rekoč: »Tudi s tvojim odgovorom nisem zadovoljen, ker ne govoriš odkrito, kot običajno. Povej mi, kaj je Setu ohromilo jezik? Povej mi, kaj vam je Azmael govoril, ker je tvoj spomin očitno boljši kot Setov. Torej, govori namesto njega in bom zadovoljen. Amen.«
22. Henoh je odgovoril: »Oče, poslušaj in razumi me dobro. Vsaka pravica na tem svetu ima svoje omejitve, kot zemlja sama in s tem tudi očetova pravica, kadar gre za njegove otroke.
23. Ko zahtevaš odgovor od Seta in mene, ali si globoko v sebi upošteval, da mora biti zapoved, ki za zdaj veže naše jezike pred teboj, večja od tvojega nepravočasnega spraševanja?
24. Taka je sedaj prava zadeva. Od Boga smo prejeli zapoved, da moramo pred teboj molčati, dokler bo On to hotel, zato nas ne prisiljuj, da bi se prekršili zoper Božji ukaz, pred teboj in Bogom!
25. Vendar, tvojo pobožno radovednost bi moralo zadovoljiti vedenje, da nam je Jehova bližje, kot si to sploh lahko predstavljamo. Zato nas ne sili, da grešimo v Božjih očeh, kar pomeni z drugimi besedami: Če želiš vedeti kaj je Azmael govoril, se obrni nanj, kot je bilo že rečeno, samo Nanj, ker je On – to se pravi, On ima kar je, kolikor jaz vem, mu Bog ni prepovedal da bi tebi kaj rekel.
26. On je popolnoma svoboden, toda to ne velja za nas; zato nam prizanesi, ker med tem časom nismo odgovorili na tvoje vprašanje. Amen.«
27. Ko je Adam slišal te besede, se je počutil precej nenavadno. Spomnil se je na čas, ko je grešil in se potem skrival v jami, kjer je slišal Moj vprašujoč glas: »Adam! Kje si?«
28. On ni bil pripravljen na tako spremembo in je postal zelo žalosten. Počutil se je nemočnega, tiho je sedel na zemljo ter jokal in žaloval v svojem srcu:
29. »Moj dobri Bog in Gospod, Stvarnik vseh stvari in Sveti Oče vseh duhov in ljudi. Ali si me ustvaril, da bi me potem mučil od začetka do te ure?
30. Oh, kako sem potem moral izgubiti zaupanje v Tvojo ljubezen?

Zakaj sem moral postati živ, zavedajoč se sebe, da bi postal objekt večne ohladitve Tvoje velike objestnosti. Ali ne bi mrtvi kamni temu namenu služili dovolj dobro?

31. Ti si me oživil z vsemi čuti in dahnil vame vse vrste želja ter mi dal zapovedi zoper njih, tako da bi me uničili pred Teboj, Ti pa bi me lahko obsodil.

32. O Gospod, če imaš še kaj ljubezni in usmiljenja, naredi sedaj z menoj, kar si hotel storiti, potem, ko sem grešil in me uniči za vedno. Naredi, kot da nisem nikoli obstajal, ker je nepopisno bolje za vedno ne biti, kakor obstajati kot bitje, ki se prosto zaveda sebe, pod večnim pritiskom Tvoje nepremagljive moči in Ti služi kot igračka, da, slaba igračka, samo za Tvoje objestno zabavanje.

33. Ti si Bog in nadvse mogočen Gospod, toda nikoli Oče.

34. Povej mi, če želiš, ali sem bil kdaj objesten do svojih otrok? Ali sem jih kdaj učil, da morajo biti tiho pred Teboj? Zakaj si zvezal njihove jezike in srca pred mano?

35. Kdo in kaj sem jaz, da me mučiš? Uniči me in se zabavaj s kamni in drugimi stvarmi!

36. Če Si Sveti Bog, kako lahko dihaš vame nesveto željo proti Svoji svetosti?

37. Če sem Tvoje delo, me uniči; če pa nisem, me pusti takega kot sem! Amen, amen, amen.«

94. POGLAVJE

Adamova prošnja Henohu

1. Ko je bil Adam pri koncu z jeznimi mislimi, se je njegova radovednost postopno umirjala, kot nevihta. Dvignil se je s tal, pozval Henoha in ga vprašal sledeče:

2. »Henoh, povej svojemu očetu, ki je prizadet v globočinah svojega užaljenega srca, vsaj toliko, ali je bila Azmaelova beseda za vas zelo pomembna ali ne. Ali je bila to beseda svetlobe in ljubezni

ali iz globin teme in sovraštva.

3. Če vam je Gospod zares prepovedal meni o tem govoriti, potem mi po Gospodu povej, zakaj je meni to prikril vam pa razkril.

4. Dragi Henoh, ne zadrži tega zase, ampak bodi iskren do mene, saj sem bil popolnoma odkrit do vseh vas in nisem pred vami ničesar prikrival.

5. Bog to ve in mora vedeti, kako odkrit sem bi vedno do vas. Z vami sem delil vse, kar je bilo lahko koristno, čeprav bi lahko kot vaš oče upravičeno imel skrivnosti, prej, kot vi pred menoj, vašim očetom.

6. Sedaj ste pred mano zaprli svoja srca. Prav mogoče je, da vam je Bog zapovedal o tem molčati, in tudi da nam je bližje, kot si lahko predstavljam. Lahko sprejemem tudi to, da Azmaelu ni bilo ukazano naj bo tiho pred menoj, toda ali je to prav, da otroci zavračajo odgovor očetu in ga usmerjajo k tujcu, kjer bo izvedel, kar mu njegovi otroci ne smejo povedati.

7. Glej, dragi Henoh, če razmisliš o tem, boš hitro ugotovil, kako težko je tako neumen ukaz razumno uskladiti z Božjo ljubeznijo in modrostjo. Kajti če je ista beseda, ki je dovoljena Azmaelu, tvojemu jeziku prepovedana, potem ta beseda ne more biti zelo pomembna in kot taka ne šteje ter ni zares prepovedana, zato ker je Azmaelu dovoljeno govoriti. Kar zares šteje je zvezan jezik.

8. Zakaj je za isto besedo tvoj jezik zvezan in Azmaelov svoboden?

9. Kdo lahko razmišlja o takem Gospodu, ki bi moral zapreti srca svojih otrok pred njihovimi očeti in jih odpreti neznancem, da bi s tem povzročil in spodbudil nepopravljivo nezaupanje med očetom in otroki?

10. Glej, če bi Bog to naredil, potem bi bil pobudnik zla in nikakor pobudnik vse pravičnosti, ljubezni in sočutja.

11. Zato bodite previdni in se z gotovostjo prepričajte ali ta zapoved prihaja od dobrega ali zlobnega duha!

12. Če je od Boga, gorje vsem nam, ker potem nismo nič drugega kot ničeve igračke neke prosto delujoče in skrivnostne moči, ki za svojo zabavo poziva bitja iz sebe in nekaj časa uživa v njihovem

trpinčenju, jim dovoljuje okusiti sladkosti življenja in sicer od rojstva do smrti, kar čaka vse nas, ko je neskončno zaporedje večnega uničevanja ponovno začetek, in ko prestanemo vse muke velikega trpinčenja, postanemo zopet to kar smo bili pred našim rojstvom, namreč, neskončni nič.

13. Vendar, če pa je ta zapoved od zlega duha, potem gorje nam dvakratno, ker bi to pomenilo, da smo strašansko daleč od Boga. Zaradi neke krivde, ki se je ne zavedamo, nas je On prepustil večnemu maščevalnemu ognju svojega gneva ali pa je zlobna moč ohromila Očetovo roko ljubezni, tako da nam ne more več pomagati in nas rešiti bodisi od smrti ali morda celo od nekaj hujšega.

14. Dragi Henoh, dobro premisli o tem, kar sem ti zdaj povedal in mi daj zahtevan odgovor. Da, vrni mi moj mir, če ga lahko, glej, žalosten sem do najglobljega bistva svojega življenja. Noč se je spustila nad mojo dušo in niti majhna zvezdica ni vidna v goščavi smrti.

15. Henoh, zadovoljen sem bil, ko si mi lahko dal nebeško hrano, naredi tokrat še več, ko sem še več kot lačen in žejen! Poslušaj in ustrezno ukrepaj! Amen.«

95. POGlavJE

Adam je grajan

1. Ko je Henoh slišal Adamov govor in vprašanje, je vstal in takoj ogovoril Adama z naslednjimi Mojimi besedami:

2. V imenu velikega Boga, ki je z nami na vseh naših poteh, viden in neviden, viden za vse, ki ga resnično ljubijo in neviden za modre in vse, ki težijo bolj k modrosti kot k resnični ljubezni; torej v imenu tega našega velikega, vsemogočnega Boga in najbolj ljubečega Očeta vseh nas, ti povem, ljubljeni in najbolj spoštovani oče, da si se močno oddaljil od Gospodove poti.

3. Glej, jaz ti sedaj moram povedati, da si se zelo zmotil v svoji praočetovski modrosti, ko si v svojem srcu obtožil Gospoda objestnosti, v kateri naj bi nas ustvaril samo kot igračke za svojo zabavo.

4. O oče, ko bi si lahko predstavljal, kako velika, kako neskončno velika je tvoja napaka, bi v svojem kesanju prosil Gospoda za svoje večno uničenje, ne pa v svoji jezi. Zato bi se moral zaradi tako hudih obtožb obsoditi sam in si želeti, da bi se na tebe zrušile vse gore, da bi te skrile pred Njim, Ki še nikoli do sedaj ni bil bližje tebi in vsem nam, kot posebno zdaj, ko meniš, da je najbolj oddaljen in se pritožuješ čez Njega, kot da si ti Njegov Gospod.

5. Oče, ali si predstavljaš Gospoda, da bi bil nestanoviten in nepredvidljiv kot smo mi, kot viseči listi na pajčevini, in da bi s Svojimi deli naredil, kar naredijo dojenčki s svojimi igračkami, ko jih ne zanimajo več? O oče, kako si dovolil takšnim mislim o Bogu, da so se pojavile v tvojem srcu?!

6. Poglej, če bi bil Gospod to, za kar ga obtožuješ, ali ne bi zaradi tebe vse nas že davno uničil? Vendar, On sploh ni to, kar si ti v svojem srcu hudo zmotno izjavljal, ampak samo poln neskončne ljubezni, potrpežljivosti in nežnosti, celo v vsej Svoji najbolj Sveti Božji naravi izredno krotek in zato poln milosti in usmiljenja do nas, katere je ustvaril iz Sebe, da bi postali živeče posode, v katerih je s pomočjo Njegove nenehne ljubeče skrbi, večno nesmrtno, svobodno bitje, Njemu podobno, ki se duhovno razvija in zori. Vsi smo še vedno živi in bomo živeli na tej zemlji daljše obdobje ter v Njegovi ljubezni in usmiljenju ohranili in obdržali življenje za vedno.

7. Poglej, dragi oče, v svoji modrosti si pametno načrtoval, kako bi pridobil od mene prepovedano sadje. Ampak, verjemi mi, v primerjavi s skromno ljubeznijo je najboljša modrost groba vrv, ki je dejansko zvita iz finih niti ljubezni, toda niti niso več svobodne in zato ne morejo biti združene tako tesno skupaj in niso več tako upogljive, da bi bile zmožne premikanja v tesnem prostoru.

8. Vrv modrosti je primerna samo za težke, grobe, neurejene

skupine, zvezane skupaj za kratek čas, medtem ko se nežne niti ljubezni ovijajo okoli notranjega jedra najnežnejšega življenja in tako služijo za lahko ugotavljanje najmanjših nihanj v razmišljajoči duši.

9. On sedi tam na divji zveri. To je On, ki je govoril meni, Kenanu in Setu. Če je bilo kaj pomembnega v vsem, kar je povedal, ne jaz, ampak Tisti na zverini, ti bo natančno povedal, pa tudi, zakaj je Bog zvezal moj jezik pred teboj.

10. Pomiri se, bodi potrpežljiv in ponižen, potem boš kmalu videl največja Božja čudesa! Amen, poslušaj to, amen.«

11. Ko je Adam slišal ta nepričakovani Henohov odgovor, je glasno zavpil in rekel:

12. »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me ustvaril in sedaj popolnoma zapustil?

13. V času, ko sem zavržen od Tebe, se za večno pogrezam, Ti, večna ljubezen, prestrezi me, ubogo bitje, narejeno iz Tvoje Besede, postavljenega na zemljo, enakega kot sem še delno. Sedaj v svojem srcu jokam k Tebi, da bi me uničil ali rešil, toda Ti nočeš slišati mojega glasu. Pusti me umreti od gladu in žeje ali celo prepovej mojim otrokom, da bi mi dali tisto, česar sem toliko lačen in žejen.

14. O moj Bog, moj Bog, zakaj Si postal tako trd do mene?

15. Poslušajte otroci, povem vam: Naredite, kar mislite, da je prav. Azmael lahko govori otrokom, kar hoče, toda ne bo pomiril in zadovoljil lakote in žeje mojih otrok. Od sedaj naprej bo trebuh mojega duha vse življenje trpel lakoto in žejo. Iz rok tujcev ne bom sprejemal drobtin in kapljic, ampak bom živel edino od tistega, kar bo pridelano na moji notranji zemlji in nikomur ne bom dovolil, da to deli z mano. Moja radovednost bo pred Bogom zadušena v močvirju moje krivde in zapoznele solze kesanja bodo napojile posušeno življenje v ognju moje slepe gorečnosti. Dolgo zatem, ko sem odšel, me je Bog v temi sveta postavil v moja oblačila, da bi me obvaroval in ozdravil strupa, kapljajočega na rano, ki jo je kača v mojem lastnem srcu prizadejala mojemu mesu

s svojimi ostrimi zobmi, za smrt vseh ljudi, ki vstopajo na ta svet.
16. Otroci, zapomnite si to, ker od zdaj naprej ne boste od mene več dosti prejeli, kar bi si lahko zapomnili. Toda, Gospod bo z menoj in z vami za večno, amen. Povem tudi vam: Poslušajte to! Amen.«

96. POGLAVJE

Azmaelov govor o Božji Besedi

1. Tako je Adam sklenil svoj govor. Ni več vedel kaj naj bi še povedal, zato so se mu otroci zahvalili za to zadnje sporočilo. Razen Henoha so vsi mislili, da Adam ne bo več govoril, nato pa je Henoh pritegnil pozornost otrok na Azmaelov govor, tako da so se ti osredotočili z vsemu svojimi čuti na Azmaelova usta. Set je rekel:

2. »O Gospod, daj mi sedaj sto src in sedemsto ušes, da ne bo moglo biti nič izgubljenega, kar se bo sedaj pretakalo iz Tebe – ah, da, iz Azmaelovih ust, kot popolnoma iz Tvojih ust. O Gospod, Bog in Oče, poln izjemne ljubezni in usmiljenja, poglej me samo občasno med Tvojim – ah, da – Azmaelovim govorom, da bo resen in blag pogled Tvojega očesa razsvetlil zmedo v mojem nečistem srcu. Amen.«

3. Ko je Set izrekel te besede, je Adam ponovno odprl svoja usta in rekel: »Dragi Set, kot sem opazil iz tvojega nekoliko nerodnega vzklikanja ob prihajajočem Azmaelovem govoru, je ta zate bolj pomemben, kot vsi Henohovi govori, ki so bili prav tako od Boga in vse moje besede, ki so vas učile o naravi Boga in kako je to vidno v Stvarniku vseh stvari in tudi Očetu, polnem ljubezni, za tiste moje potomce, ki Njega nadvse ljubijo. Do sedaj te nisem nikoli slišal, da bi prosil Gospoda za sto src in sedemsto ušes za sprejemanje naših besed.

4. Kakorkoli, ne bom te vprašal za razlog, da je tako. Zato, naj

Azrael začne in bomo videli ali lahko kmalu pridemo do tistih v polnočni pokrajini. Amen.«

5. Potem se je Azrael dvignil in začel govoriti vsem z velikim potrpljenjem in prizanesljivostjo, rekoč:

6. »Poslušajte vsi, vi otroci večera, vi očetje in ne nazadnje ti Adam. Ko je pšenično zrno posejano v zemljo, zgnije in iz njegovega razkroja nastane nova rastlina in stokratno nadomesti gnilo zrno. Tako je z vsako besedo iz Božjih ust.

7. Srce je zemlja, ljubezen je gnojilo, Božja ljubezen je rodovitni dež in svetloba milosti, ki temu sledi, je toplo sonce. Vse te štiri stvari povzročijo, da zrno zgnije. To stanje je enako noči ali neplodni zimi. O tem stanju človek ne ve ničesar, ga ne razume in ne stori ničesar. Spremlja ga občutek uničenja, toda, ko pride pomlad, ali jutro, kmalu iz gnilobe v zemlji zraste korenina, kjer v ljubezni skupaj poženejo rast novih stebelc, polnih življenja, ki se dvigajo in pogumno gradijo sebi novo bivališče za prihodnje zorenje stokratnega življenja.

8. Poglejte stebelce, na katerem se razigrano ziblje žitni klas, sestavljen iz tisoče in tisoče majhnih kanalov, skozi katere klas srka hranila iz naročja zemlje. Glej dolge povešene liste, kako lepa in uporabna je njihova oblika, s svojimi številnimi konicami poganjkov, s katerimi sprejemajo hrano iz nebes, zato da dajejo hrano tistim iz zemlje. Poglejte rjavkaste prstane na steblih, ki so narejeni tako, da je za popolno življenje novega plodu odvisno, v kakšni dolžini se je dvignilo in se osvobodilo iz zemeljskega blata smrti; prvič, zaščiteno od nečistih pasti globokega blata, in drugič, prečiščeno in oplemeniteno s hranili črpanimi iz zemlje, združenimi s hrano iz nebes v popolno mešanico za življenje. Poglej številno dolgo tako imenovano trnje posejano z bodicami, kako se previdno obračajo proti svetlobi, da bi hlastno vsrkavale hrano milosti Božjega sonca, tako da plod življenja ujet v majhni lupinici ne more biti nahranjen s katerokoli hrano, razen po milosti od sonca. Glej, in kmalu se pojavi živahno cvetenje, obilno preskrbljeno z mano iz najvišjih nebes, ki je videti kot fina rosa in

daje plodu njegovo pravo večno življenje in razmnoževanje. Vidite, kako potem vse zavzema ves prostor na stebelcu, ki izvzet iz zemlje začne veneti in tako rekoč umre. Kakorkoli, vse kar je zemeljskega preide, tako tudi umirajoči klas pšenice, katere zrno se krepi in osvobaja, ko luščina umira.

9. Ko je plod tako dozorel, ga zbirate vi ali pošljete vaše otroke, da ga zbirajo in prinašajo v vaša bivališča in shrambe.

10. Glej, to počne tudi Bog! Vi ste pšenica, vaša telesa so stebila, vaša duša je očiščena zemeljskih hranil, vaš duh je hrana iz nebes in Moja živa Beseda je mana iz najvišjih nebes, ki vam prinaša resnično, večno življenje, če jo sprejmete, kakor jo žitni klas in njegovo cvetenje, ki odcveti kot rodovi sveta. Omenil sem že, da je Beseda posajena dvakrat v vas; in sicer, najprej kot živo seme v zemljo vašega srca za preizkušanje in čiščenje gnilobe. To Besedo lahko vsak že delno najde v sebi, delno pa s poučevanjem prebujenih učiteljev in govornikov. Ko tako seme gnije in je gniloba že prodrla v nove korenine, za hrano novemu življenju, potem pride druga živa Beseda z višav, tako kot sedaj, po klasu vašega novega življenja, kar ga naredi popolnoma zrelega in svobodnega za večno življenje. Torej, postanite kot pšenica in boste kmalu spoznali, da le On, ki se sprehaja med vami ima življenje in ga daje! Poslušajte za življenje! Amen.«

97. POGlavJE

Adamovo priznanje

1. Po tem Azmaelovem govoru se je Adam še enkrat dvignil in je ne glede na zaobljubo molka, ki jo je izrekel v času svojega življenja, katera pa je bila že tako ali tako prelomljena, ko je govoril Setu, začel naslednji govor s priznanjem:

2. »Poslušajte, vsi otroci glavnega rodu, prav tako vzporednega rodu. Odložil sem že devetsto dvajset kamnov, vsako leto en

kamen, takoj po koncu zime, ko prve male cvetlice začno krasiti golo zemljo.

3. Do sedaj je bila v meni noč, nenehno, bolj ali manj in vsa moja domnevna svetloba ni bila dnevna svetloba ampak samo varljivo, bežno svetlikanje lune, komaj dovolj za prepoznavanje zunanje oblike predmeta. Kar se tiče barve, ki je osvežujoč odraz božanskih resnic in najglobljih skrivnosti notranjega življenja, samo ena je in ostaja zvesta in sicer rumena barva smrti; vse ostale so uničene in spremenjene, kot da sploh ne bi nikoli obstajale.

4. Kdo bi lahko preštel vse stvari, ki sem jih opazil v dolgi noči, v kateri sem živel le z omejenim uspehom, o kolikih stvareh sem premišljeval in tudi zaman jokal, kolikokrat sem molil in vzdihoval k mojemu in vašemu Bogu. Dal sem vam svetlobo, ampak jaz sem ostal zakopan v varljivem mraku stalne noči mojega srca. Nič me ni moglo zadržati v stalni svetlobi. Dobri in resnični Henohovi govori in vseh ostalih so bili kot nočni bliski, katerih bleščeča svetloba samo za trenutek razsvetli zemeljska področja, zatem pa takoj kaznuje oko opazovalca z najgostejšo, najbolj nepredirno temo. In res, dragi otroci, po vsakem govoru se nisem počutil nič bolje. Razumel sem pravzaprav samo tisto, kar je bilo izrečeno, toda ko sem potem začel o tem razmišljati, šibak žarek ni več zadostoval in oddaljeno drevo je postalo vse, kar je hotela moja domišljija iz njega narediti, vendar ni postalo trajna resnica. In svetloba nočnega bliskanja ni bila nič boljša. Pogosto sem mislil, da sem zagrabil stvar, toda preden sem se lahko zbral, sledeč nenadnemu močnemu blesku, sem se zopet zavedel, da ne samo predmet, katerega je hotela moja roka zagrabiti, ampak da je tudi zaman iztegnjena roka mojega videnja izginila v najbolj neprehodni noči.

5. Resnično, tudi najbolj nepričakovan in milosten včerajšnji Gospodov nastop, čeprav spremljan z neverjetno svetlobo ljubezni in milosti, ni bil zame nič več kot izjemno močno bliskanje v temni noči.

6. Medtem, ko je bil Gospod med nami, sem verjel, da vse

razumem. Vendar, ko nas je zopet vidno zapustil, sem moral vprašati Henoha za razlago Jehovega nedoumljivega, težko razumljivega govora.

7. Henoh je to storil, in sicer od samega Gospoda, ampak za mojo noč je bila majhna iskra prešibka in -po resnici povedano-, nisem razumel ničesar, razen besed, iz katerih je bil ta veličasten in prekrasen govor sestavljen.

8. O otroci, poslušajte in se veselite z mano, ker se je končala moja dolga noč.

9. To ni več lunin sij, ne strela, kar me sedaj nenehno osvetljuje, ne, to je Jehovo sonce, brezkončni dan večnega življenja je sedaj vžšel v meni.

10. O Azmael! Azmael! Kdor govori besede kot ti, ki so žive kot sam Bog, resnično, ta ni tujec, ampak doma v srcu vsakega človeka.

11. Azmael, odpusti mi slabost, da sem si še drznil oglasiti pred Teboj.

12. Tvoja beseda ni samo navdih, ampak Tvoja lastna Beseda. Sedaj mi je jasno, zakaj so morali biti otroci tiho pred menoj.

13. Moj Bog in moj Gospod! Ne pusti me več govoriti, zato, da nas ne boš zapustil. Tvoja sveta volja. Amen.«

98. POGLAVJE

Molk ljubezni

1. Po tem Adamovem priznanju, je Set vstal in hotel govoriti, vendar mu je Azmael dal znak naj bo tiho in dodal:

2. »Set, ali ne veš, da je prava ljubezen tiha, in modrost spregovori le tedaj, ko je poklicana, da to naredi v korist drugih.

3. Ko imaš ljubezen, bodi tiho in govori samo s svojim srcem; in če imaš modrost, naj te nekdo prvi vpraša, ko pa se to zgodi, govori le z nekaj besedami, ki so koristne izpraševalcu, iz srca in ne iz razuma.

4. Vendar je neprimerno bolje biti tiho in zapreti ušesa in oči, kot pa kar naprej govoriti in žuboreti kot slap, imeti eno uho na vseh vogalih poti in dovoliti očesu, da šviga naokrog kot lastovka.
5. Tri stvari za usta, sedem za ušesa in deset očem, je tvoje pravilo modrosti. Zakaj potem odvečne besede; bolje tisoč, kot sedem v uho in nešteto v oko.
6. Vem Set, kaj si hotel povedati. Zadrži to zase in videl boš jutri vzhajati sonce kot običajno ob določenem času.
7. In vsi ostali delajte enako. Naj nihče ne vsiljuje svoje besede drugemu, toda če nekdo želi pridobiti več izkušenj, naj se obrne na tistega, ki ima pametno srce, to je srce, ki v sebi vedno zaznava večno Ljubezen in jasno razume besedo življenja iz Boga, v trenutku potrebnega odgovora. Kadar je potem takšna beseda izrečena, zmerno, kot je zlata v zemlji, je čas, da odprete oči in ušesa iz srca. Poslušajte in dobro razumite!
8. In sedaj otroci, ki bivate tam, kjer Adam opazuje sončni zahod iz svoje koč, vstanite, bodite svobodni, zvestega in iskrenega srca do Boga, do vaših očetov in vseh vaših bratov. Prejmite Adamov blagoslov, delajte danes in jutri, kar je bilo zahtevano po Božji volji in postanite otroci vzhajanja in ljubezni, namesto otrok zahajanja v noči uničenja in smrti.
9. Pokrajina, v kateri ste naseljeni, bo odslej takšna, kot tistih iz jutra, poldneva in polnoči, ker bo od sedaj naprej upoštevano samo območje srca, pokrajine na zemlji pa bodo popolnoma nepomembne. Amen.«
10. Ko je Adam slišal te Azmaelove besede, se mu je približal z največjim notranjim spoštovanjem in vprašal:
11. »O Azmael, naj se mi ne šteje za greh, če po Tvoji tako zelo blagoslovljeni Besedi izrečem še moj nepomembni blagoslov otrokom, katere si obiskal s Svojo živo Besedo.
12. Resnično, sedaj se mi zdi blagoslov, ki naj bi ga verjetno dal, takšen, kot da bi moral nositi vodo v morje, da se napolni in poveča.
13. O Azmael, bodi mi milosten in usmiljen. Amen.«

14. In Azmael je odgovoril: »Poslušaj Adam, če se ti tako zdi, naredi to v Mojem imenu, da morje ne bo oškodovano zaradi tega, toda vedi, da vsako darilo bolj koristi darovalcu, kot prejemniku.

15. Če si dodal iz svojega srca eno samo kapljico v morje, si osvežil in umiril svoje srce in morje ti bo hvaležno za eno kapljico. Povem ti, da ne poznaš ne kapljice ne morja, vendar, če to zahteva dober običaj, naredi v svojem srcu, kar mora biti narejeno in se ne meni za morje. Toda On, ki je preštel kapljice v morju, bo prištel tudi tvojo kapljico.

16. Torej, vseeno blagoslovi svoje otroke. Jaz zaradi tega ne bom umaknil Svojega blagoslova.

17. In Adam je izpolnil Azmaelovo voljo ter se zelo veselil.

99. POGlavJE

Božanski in človeški zakoni

1. Kmalu zatem so otroci prinesli osvežilne pijače, za fizično okrepčilo pa pripravljeno sadje z starim in novim kruhom. Toda Adam ni hotel jesti ničesar, zato ker je njegova opoldanska zaobljuba še vedno vezala njegova usta, zato se je vse hrane samo dotaknil, da jo je blagoslovil. Ostali so storili enako.

2. Ker pa so bili do sedaj vsi že precej lačni, in to tako zelo, da so vsi - tudi Henoh ni bil izjema - z apetitom na skrivaj gledali sadje in kruh, kar jih je stalo nekaj samozanikanja, da ne bi prekršili svojo zaobljubo. Azmael je vprašal Adama:

3. »Poslušaj, Adam! Kdo je odredil post za tebe in tvoje otroke? Zakaj ne jeste sadja, če ste lačni in prav tako vaši otroci, če so lačni?

4. Ali ti je Jehova zapovedal tako narediti? Oziroma, kako misliš, da služiš Bogu, če se kaznuješ s postom v boju proti svoji naravi? Povej Mi in se vprašaj, ali je lahko Bogu všeč, če človek, ki se do sedaj še nikoli ni obvladal v samoodrekanju in vsaj eno od Božjih

zapovedi zanesljivo, vedno upošteval, sedaj pa, ker je bil prešibak, da bi se držal enostavne božanske zapovedi, nalaga sam sebi mnogo težjo zapoved. Na koncu bo ugotovil, da se bo te težje držal, kot sto božanskih, katere so vedno tesno povezane z naravo človeškega bitja, saj Bog ne bo in nikoli ne more ustvariti bitja, ki bi preneslo več, kot je sposobno s svojo določeno naravo, ker On najbolje ve, zakaj ga je pozval iz Sebe v obstoj. Poslušajte, zato zagotovo ne, da bi si zaradi nepremišljenega zanemarjanja božanskega ukaza moral sam določati zakone pokore, kar bi iz ljubezni do sebe obžaloval, že dolgo prej, predno je bila skušnjava potrebna in kršitev narejena, - ampak zato, da lahko živi v skladu z božanskim redom, je in pije, kar telo potrebuje, prepozna Boga in Ga nadvse ljubi in bližnjega, kot otroke in brate, kakor samega sebe in zaradi ljubezni, vam povem, neznance desetkrat bolj kot sebe in svoje telesne otroke.

5. Glejte, to je vse kar zahteva Bog od vseh vas in vam ne daje nobene druge zapovedi kot te o ljubezni, ki je temelj vsemu slavljenju in hvaležnosti. Ta temelj kot tak je resnično spoznanje Boga in zato večno življenje samo.

6. Vendar, če si se zavezal, medtem, ko te Bog osvobaja v večno svobodo, ali nisi bedak, ki si prizadeva otežiti delo večne Ljubezni, pohablja sebe po svoji neumnosti, namesto, da bi se resnično osvobodil v Moji ljubezni, usmiljenju in milosti. Zato razreši vezi svoje neumnosti, jej in pij, tako, da ti bo Bog lahko pomagal, v tistem, kar je v tebi proti Njegovemu redu.

7. Zato Jaz pravim: Gorje prihodnjim kršilcem obljub. Utrpeli bodo dvojno sodbo – eno od Mene, drugo pa od njih samih, zaradi Moje zapovedi, ki se je niso držali in v želji, da bi Mi ugajali, naredili še večjo neumnost, s kesanjem za prejšnjo neumnost, ko so se prekršili proti Mojemu redu. Poslušajte, tako govori Gospod in tako govorim Jaz, z Gospodovimi usti in jezikom.

8. Če bi rad naredil zaobljubo, ki Mi bo ugajala, se zaobljubi v svojem srcu, da ne bo grešilo in ne delaj drugih zaobljub kot to, da odslej ne boš več grešil.

9. Kdo med vami lahko reče: 'Poslušaj, moj Bog in Gospod, jaz ne bom več grešil pred Teboj!'

10. Glej, tega ne morete reči takrat, ko ste svobodni; toda v vsakem primeru boste to storili, ko se boste proti Moji volji zavezali v neznosni jarem, ki vas bo tlačil in delal neobčutljive za božanski zakon ljubezni in vso življenjsko svobodo v njem in izven njega.

11. Poslušaj, zato jej in pij in razmišljaj v svojem srcu, da tvoje nespametno hlapčevstvo Bogu ne ugaja, ampak samo tvoja ljubezen in svoboda. Poslušaj, Adam, *to je govoreno z Gospodovimi lastnimi usti in z Njegovim lastnim jezikom*. Torej, upoštevaj to in bodi svoboden! Amen.«

12. Po tem milostnem govoru se je Adam takoj začel glasno zahvaljevati in hvaliti Gospoda, sam je pomagal pri sadju in kruhu in rekel tudi ostalim naj delajo enako. In vsi so jedli in pili in bili v svojih telesih okrepljeni ter v svojem duhu hvaležni.

13. Ko so se tako osvežili z Mojim blagoslovom, so vstali, se Mi zahvalili v svojih srcih in bili polni veselja. In Adam je rekel:

14. »O moj veliki Bog in Gospod in, če te lahko kličem, Oče! Nekdanji velik in lep Raj je bil bogat vseh življenjskih radosti, vendar mi ni koristil. Ko sem bil bogat, sem se oddaljil od Tebe. Bogastvo si mi vzel in me obdaril z vsemi vrstami revščine. O Gospod, šele sedaj se Ti za to zahvaljujem in to povem naglas:

15. Če bi mi Ti, moj Bog, dal tisoč Rajev, potem bi bil resnično bolj beden, kot črv v prahu, ker je vsaka Tvoja beseda vredna več kot tisoč zemelj in v vsaki deset tisoč Rajev!

16. O Gospod, Tvoja Beseda in Tvoja Sveta volja so pravi Raj za življenje. O Gospod, pusti me za vedno v tem Raju! Amen.«

17. Enoš, Mahalalel, Jared in tudi mati Eva, so začeli po Adamovi zahvali sami zase razmišljati: 'Kako to, da je Adam prelomil svojo zaobljubo ter jedel in pil? In kot sedaj govori, zveni kot, da je utelešeni Bog stal pred njim!'

18. Toda Adam je prejel svetlobo in rekel: »Če se temu čudite, vprašajte sebe: 'Zakaj se ne čudim svojemu lastnemu življenju?' In odgovor bo: 'Zato, ker nam je sedaj Bog bližje in bo vedno bližje

od našega lastnega življenja; kajti zdaj vsi živimo v Njem!
Poslušajte to! Amen, amen, amen.«

100. POGlavJE

Jaredovo razmišljanje o Azmaelovi naravi

1. Potem je Set stopil do Adama in ga vprašal, ali se bo tukaj še kaj dogajalo, ali pa se morajo pripraviti za odhod.
2. Ampak, Adam je odgovoril: »Set, ali se zavedaš kdo je med nami. Odšli bomo, ko bo Njemu prav; do takrat pa bomo čakali v ljubezni in potrpežljivosti. Amen.«
3. Prav tako je Jared prišel k Henohu in ga na skrivaj vprašal: »Poslušaj, moj ljubljeni sin, imam tako čuden občutek. Ta Azmael, ki bi moral biti tvoj učenec in biva v moji koči, ima, kakor jaz razumem, toliko modrosti in znanja v vseh stvareh, da njegov govor v veliki meri presega vse tvoje do sedaj. Ne mislim ti očitati, ker so tvoje besede z višav in niti ena od njih ni zaman in vsaka beseda popolnoma označuje pomen, tako fizično kot duhovno in način življenja, ki ustreza oblikam, ki so v vsakem človeškem srcu, v vsem kar si povedal; vendar kljub temu, da je vse dobro in resnično in popolnoma neškodljivo, je velika razlika med tvojim in Azmaelovim jezikom.«
4. Razliko sem opazil takole: Ob tvojem govoru sem vedno v sebi zaznal, da je tvoja beseda prava svetloba. Kdor deluje v skladu z njo, lahko in mora uresničiti življenje. Poleg tega, tvoja vedno nežna beseda je kot jutranja zora, ki zagotovo napoveduje prihajajoči dan, kot tvoja beseda razglaša življenje, ki bo zagotovo sledilo.
5. Toda v Azmaelovem govoru sem opazil, da že daje življenje v izobilju in tako so njegove besede že toliko kot izvršeno dejstvo.
6. On omenja stvari najvišje modrosti in kdor hoče so mu po običajni poti lahko razumljive. Toda, ko prihajajo iz njegovih ust,

naredijo na nekoga vtis, kot da je že od večnosti z njimi odraščal, tako kot z vrstniki.

7. In ta sploh ne bi pomislil vprašati za pojasnilo, ker bi postal takoj eno z besedo in s tem z življenjem.

8. Samo čudno in nerazumljivo je to, da ima ta tvoj učenec iz nižin take sposobnosti, ne da bi od tebe prejel kakršnakoli dejanska navodila.

9. Po njegovih besedah, je otrok sužnjev, katerim je bilo tam prepovedano kadarkoli izreči besedo, pod kaznijo strašne smrti.

10. Njegovi starši so bili ubiti na najbolj krut način. On je pobegnil k nam to jutro. Brez imena in zelo sumničav je vstopil pred naše oči na blagoslovljeno zemljo posvečenih višin. Ti si mu pomagal pred Adamom, Adam ga je priznal in blagoslovil ter mu dal ime. Potem ga je dal Adam meni in tebi v oskrbo, zaradi stalnega hrepenenja njegovega srca v prizadevanju najti Boga.

11. Že v trenutku, ko mu je bilo dovoljeno odpreti usta, je bila vsaka njegova beseda tako dobra in resnična, da smo bili nad njegovimi besedami vsi osupli.

12. Ti si imel še vedno možnost popraviti marsikatero besedo Adama, Seta in skoraj vseh drugih, toda Azmaelove besede nikdar od zgoraj niso potrebovale nikakršnih popravkov.

13. Henoh, v tej celotni zadevi je nekaj narobe.

14. To je zares precej nenavadno pri tem človeku, kako prepričljivo in hitro je opravil z našo zaobljubo.

15. Nato smo jedli in pili brez najmanjše vesti, pomešani, kot običajno; in sedaj mu je že uspelo, da je celo Adam, pa tudi ti, Set in Kenan, očitno zelo odvisni od njega.

16. Ampak, najbolj neverjetna stvar je, da - kolikor vem – on do zdaj ni nič jedel, poleg tega je tako rekoč z enim mahom odpravil prej tako nedotakljive Adamove zakone, in to brez najmanjšega Adamovega nasprotovanja.

17. Če bi jaz to naredil, celo leto ne bi smel pogledati Adamove koče.

18. Azmael mora samo odpreti usta in vsaka beseda je, kot sem že

omenil, kot izvršeno dejstvo.

19. Henoh, povem ti, kdorkoli lahko to razume, mora razumeti več kot midva in zagotovo več kot mi vsi skupaj.

20. Če imaš o tej zadevi kakšno skrito svetlobo, ne pusti poleg sebe svojega očeta v slepoti. Toda, če nisi v tej zadevi v tem trenutku nič boljši od mene, bo ta precej težko kdaj jasna.

21. Vendar, če kaj veš, mi povej v treh besedah, ampak tako, da Azmael in drugi tega ne bodo opazili. Amen.«

101. POGlavJE

Henohov razgovor z Jaredom o Azmaelu

1. Henoh je odgovoril očetu Jaredu: »Poslušaj, oče! Tvoje pripombe niso brez smisla; v vsem imaš prav. Ko je Azmael zjutraj ležal pred nami v prahu, bi si prej predstavljal, da bo opoldansko sonce stalilo vse kamenje v vodo, kot da bo ta človek iz nižin opravljal take čudeže med nami. Ampak, tako je Gospodu všeč, da s ponižnimi ravna imenitno, pomembneže pa pusti propasti.

2. Torej, on omogoča, da sonce zaide in da na njegovem mestu zablesti na tisoče zvezdic. Kako veliko bolj vzvišeno in veličastno je zvezdnato od sončnega neba. Kako čudovite zvezde slovesno prikazujejo živahno življenje s svojim migljajočim svetlikanjem in kako raznolika je njihova svetloba.

3. Poglej pa v nebo podnevi. Ali ni najbolj jasen dan tudi najbolj monoton? Kdo lahko strmi navzgor? Vsepovsod ga zdela vročina in slepeča svetloba sonca.

4. Če ne bi bilo nebo čez dan poživiljeno z bežnimi oblaki raznih oblik in s pernatimi prebivalci, ki živahno švigajo po zraku, zares ne bi pogosto dvignili naših oči od zemlje proti nebu.

5. Vidiš, tako Gospod vedno deluje. On ne spoštuje velikih, ampak dviga nizke in ponižne do Njegove ljubezni. Življenje velikega mamuta traja skoraj večno. Leno hodi okoli, navidezno brez

življenja, kot majhen kup zemlje. Toda poglej mravljišče, kakšen živahen vrvež je okoli njega.

6. In od tisočev takšnih majhnih pojavov, je seveda lahko razvidno, kje je Gospod najbolj dejaven in kje je nadvse delaven. Enako je pri ljudeh. Podpira najbolj ponižne in najbolj neugledne in skozi šibke kaže zemeljskim velikim in močnim Svojo ogromno oblast in večno nepremagljivo moč.

7. Ali ni bilo tako z mano, da sem jaz, najnižji in najšibkejši od vseh, sedaj skoraj dva dni pridigal očetom o Njem in Njegovi ljubezni. Toda Azmael je prišel k nam iz nižin, manjši in šibkejši, kot sem jaz kdajkoli bil in kdajkoli lahko postanem.

8. Njegova gorečnost je bila izredno velika, njegova ljubezen brezmejna in kar je iskal pri nas, je že prinesel s seboj v največjem izobilju. Tako je za nas sedaj najprimernejše prejemati od njegovega obilja, raje, kot da bi mi njega bogatili z našo šibko vnemo.

9. Zato, dragi oče Jared, bodi brez skrbi in popolnoma miren. Prihajajoči dogodki nam bodo razkrili marsikaj, kar se tiče Azmaela, takrat, ko bo z nami v naši koči. Tega se veselim, dragi oče Jared. Poslušaj, to bodo postali dnevi svetlobe in najvišje blaženosti. Amen.«

10. Popolnoma zadovoljen, je Jared odgovoril: »Prav imaš v vsem kar si povedal; res mora biti tako, kajti, če ne bi bilo, kako bi on lahko povedal tako mogočne besede.

11. Ko se bo preselil k meni in ostal z menoj v moji koči in verjetno tudi ti, potem bova najverjetneje še enkrat izvedela marsikaj od Njega.

12. Tega se že zelo veselim. Moram ti iskreno povedati, če je to prav ali ne, ampak moji občutki so že sedaj močnejši do Azmaela, kot do tebe. Kam ta ljubezen do Azmaela sčasoma vodi, ti sedaj ne morem z gotovostjo napovedati, ker je to v veliki meri odvisno od tega, ali bo ostal zvest samemu sebi, tak kot je sedaj. Toda to naj te ne skrbi, tebi se ne bo slabo godilo z menoj, tvojim očetom.

13. Vendar, bodiva sedaj tiho, ker se zdi, da je opazil najino

šepetanje. Dal je znak zverini, ki ga sedaj nosi naravnost k nama. Zato bodi tiho, dragi Henoh, bodi tiho! Amen.«

102. POGlavJE

Razlike med Bogom in človekom

1. Jared je komaj izrekel zadnjo besedo, ko je Azmael že stal med njima. Prej je govoril z več otroki večera, jih spraševal različne stvari in jih tudi poučeval.
2. Onadva sta se sprva nekoliko prestrašila, toda kmalu sta se zbrala in Henoh je vprašal Azmaela: »Najdražji Azmael, kaj bo sedaj sledilo,-ali bomo še vedno ostali tukaj ali nadaljevali našo pot?«
3. Azmael pa je rekel: «K vama nisem prišel odgovoriti na to vprašanje, ampak zato, ker sem pri obeh odkril veliko ljubezen do mene.»
4. Jared, veseli se, preselil se bom k tebi in ti tudi Henoh, ker tako visoko ceniš mojo ljubezen. Tam, kjer bom bival, smrt ne bo nikoli nabirala letine, toda gorje bivališču, v katerega ne bom stopil, kjer tam ne bo konca žalovanju in smrt bo ostala v vseh sobah, v takih hišah, v katere ne bom želel priti.
5. Resnično, povem ti Jared, da tisti, ki me ima za gosta ima vse, medtem, ko vse izgubi tisti, ki me zavrne.
6. Če se vam človek, ki je to jutro prišel najbolj ponižno k vam z nižin zdi čuden in ne morete popolnoma jasno razbrati njegove narave, upoštevajte, da tudi Bog ne more in ne bo razumel kako človek, kot njegovo ustvarjeno bitje, lahko sebe zamišlja večjega od samega Boga, kot je v večnosti nadvse živo sam sebe doživljal.
7. Glejta, ljudje sodijo eden drugega, čeprav Bog pusti, da Njegovo sonce vzide vsak dan in vse obsije in pusti, da Njegov dež pada po vsej zemlji.
8. Ljudje delajo razlike in ne cenijo vse vrednosti svoje modrosti,

ampak Bog, veliki učitelj vseh sonc, duhov, zemelj in vseh ljudi, jih ne prezira in upošteva ter mu ni pod častjo biti najpametnejši učitelj črvu v prahu, mesarski muhi in vsem ostalim živalim, če so še tako majhne in skromne. Ljudje čislajo svoja bivališča kot sveta in puščajo celo svoje lastne otroke in brate, da padajo pred njimi na svoje obraze, medtem, ko Bog dovoli celo najmanjši živalci prosto hoditi po zemlji, tako da pred ničemer ne pada na obličje.

9. Ljudje preklinjajo in strogo kaznujejo tiste, ki so z nečim prekršili njihovo voljo, ampak Bog blagoslovi celo kamenje, je najbolj usmiljen do vsakogar, ki je zašel, ne preklinja, je zelo potrpežljiv, nežen in izredno zadržan v Svojih sodbah.

10. Ko se ljudje obračajo k Bogu, delujejo tako, kot da so sami bogovi. Gorje tistemu, ki jim ne pokaže najvišje spoštovanje, ko opravljajo tako imenovano bogoslužje. Še posebno so jezni, ko opravljajo darovanje, tako zelo, da če se je nekdo približal in ni takoj padel pred njih na obraz in dal žgalno daritev, bi bil izključen za vedno, če ne bi celo tvegala življenja; toda v vsakem primeru bi bil preklet.

11. Vendar, ko Bog pride k ljudem, pride v ponižni skromnosti kot služabnik in potem pokaže, da On ni zadovoljen s tako imenovanim bogoslužjem.

12. Glej, ko ljudje opravljajo dela, tako rekoč bogoslužje, morajo vsi pasti dol in se tresti od strahospoštovanja; ko pa vidijo Boga, ki pred njimi, za njihovo korist, izvaja največja čudesa, nihče ne pade pred njim na obraz, ker Bog tega ne zahteva in nikoli ne bo zahteval.

13. Glej Jared, nisi samo ti, ki ne razume nekaterih stvari, celo za Boga je še veliko takšnih nesmislov s strani ljudi. Zato, naj vaju ne skrbi Zame, ampak bodita vesela in dobre volje, ker sta prejela življenje v svoj dom. Amen.«

103. POGlavJE

Azmaelov poziv k nadaljnemu potovanju

1. Potem, ko je Azmael prenehal govoriti Jaredu in Henohu z besedami življenja, ju je zapustil, se približal Adamu in mu rekel:
2. »Adam, če ni nič, kar bi bilo tukaj še potrebno narediti, smo mi pripravljeni. Povej otrokom naj grejo domov, mi pa lahko nadaljujemo pot proti polnočni regiji. Amen.«
3. Toda Adam se je prestrašil, zaradi klica 'Adam', ki je zvenel enako kot takrat, ko se je Adam po svojem grehu skušal skriti pred Mano. Ni se mogel zbrati in si ni upal ničesar odgovoriti, ampak šele po kratkem premoru z nekaj besedami: »Gospod, naj se zgodi Tvoja sveta volja!«
4. Nato je Azmael dejal: »Adam, zakaj si bojazljiv? Zakaj se bojiš Tistega, katerega nadvse ljubiš? Ali si kaj izgubil, kar ne bi bilo mogoče ponovno najti?
5. Ali pa misliš, da lahko še vedno izgubiš nekaj drugega? Kaj drugega bi morda lahko še izgubil, kar nisi že davno izgubil?
6. Glej, jaz ti povem: »Če je nekdo izgubil vse, mu ni ostalo nič in ne more več nič izgubiti. In tisti, ki nima nič več, kar bi lahko izgubil, je še vedno živ, ne glede na izgubo; in očitno še vedno živi, tako da lahko povrne, kar je prej imel.
7. Povem ti tudi to, da bodo v daljni prihodnosti tvoji potomci, ki bodo želeli pridobiti večno življenje, ne samo izgubili vse vredne stvari, ampak tudi svoja življenja!
8. Ti živiš že več kot devetsto let, toda tvojim potomcem bo dovoljeno v svojem fizičnem telesu živeti komaj dvajseti del tvojega življenja. Poglej, kaj bodo morale prihodnje generacije zaradi tebe izgubiti, ko bo njihovo večno življenje shranjeno in jim ne bo dopuščeno, da bi se prestrašili, ko Me bodo slišali izreči svoje ime. Ti pa si tako prestrašen, čeprav stalno pridobivaš in nimaš več kaj izgubiti, ampak lahko samo dobiš. In ti si že neznansko veliko dobil, ker največja nagrada sedaj stoji pred teboj.

9. Prepoznavaj ga in boš za vedno brez strahu, tukaj in nekega dne večno v miru večne Ljubezni. Amen.«

10. Tedaj se je Adam zbral, doumel pomen teh besed in rekel: »Poslušaj, ti sedaj meni nadvse drag Azmael, ti vidiš moje srce in poznaš mojo bojazen. Vzrok mojemu strahu je ljubezen. Tvoja ljubezen me je naredila šibkega, zato ti nisem in nisem mogel odgovoriti. Ti vseeno veš kaj naredi nekoga izredno veselega, tako da izgubi dar govora.

11. O Azmael, naj se vedno zgodi tvoja volja. Če je taka tvoja želja, bi radi odšli in tako naj bo!«

12. Azmael je dejal: »Naredi tako, da bom neopažen in poskrbi, da bodo tisti, ki me ne poznajo kmalu pripravljeni za nadaljnje potovanje. Toda po poti bom hodil za tabo, ti boš šel z Evo, na čelu pa Henoh z Jaredom. V takem redu se bo pohod nadaljeval po gostem gozdu proti nizko ležečim pokrajinam polnoči. Amen.«

104. POGlavJE

Azmael imenuje Abedama za sopotnika

1. Adam je kmalu zatem poklical Henoha in Kenana in ju seznanil z Azmaelovo voljo. Nato so se še poslovili od otrok in jih ponovno povabili, da pridejo na Sabat, ter jim potem rekli, da gredo sedaj lahko domov in spet z veseljem opravljajo svoje naloge.

2. Otroci in starešine, ki so prej obkrožali očete in slišali vsako glasno besedo so nato vstali.

3. Eden od starešin je vprašal Henoha: »Dragi mladi sin očeta Jareda, ki je vnuk tega s tabo, on je sin mojega brata*, povej mi, če želiš in moreš, kdo je pravzaprav mladenič, ki sedi na tigru in od kod je prišel?

4. Njegovo vedenje je nenavadno in njegove svetle in prijetno zveneče besede so izredno močne, poleg tega pa zveni vsaka njegova beseda s tako prepričljivo gotovostjo, da bi nekdo lahko

verjel, da on lahko z njimi razbija gore in s svojim dihom tako razburka morje, kot tisoč silovitih neurij hkrati.

5. Glej, zato bi rad izvedel od kod je ta mladenič in kakšnega porekla je. Toda, kot sem rekel, povej mi samo, če to želiš in če moreš. Amen.«

6. Henoh je odgovoril: »Poslušaj, dragi oče Abedam, to bi želel narediti, če bi mi bilo dovoljeno, ampak samo malo počakaj in z vse večjo ljubeznijo do Boga, boš kmalu dobil pojasnilo v zvezi z mladeničem na tigru.

7. Njegovo ime poznaš, zato zaenkrat ne išči več. Pravočasno ti bo tvoja ljubezen do Boga povedala vse. Zatorej, bodi Bog z vami vsemi, sedaj in vselej. Amen.«

8. Abedam se je zahvalil Henohu, v srcu nadvse ganjen, rekoč: »Dragi Henoh, zahvaljujem se ti in sem popolnoma zadovoljen, ker si mi sedaj jasno povedal, kar sem želel izvedeti. Zato vedeti več, kot kje zaklad leži in kje in kako bi ga našli, bi bilo le lenobno zadovoljstvo. Iskanje je seveda stvar lastnega življenja. Zato se ti zahvaljujem, ker je to tako razveselilo moje srce, kot še nikoli prej. Zato še enkrat iskrena hvala za to in Bogu za vse moje življenje. Amen.«

9. Potem so znova pozdravili otroke in starešine in se vrnili k očetom, ki so jih že čakali.

10. Ko so prišli tja, je Adam ponovno blagoslovil otroke in nato so se uredili za odhod. Ko so se popolnoma razvrstili, se je Azmael ponovno približal Adamu in rekel:

11. »Adam, če se strinjaš, mi dovoli izbrati enega od otrok za družbo. Amen.«

12. Adam je zelo ganjen odgovoril: O Azmael, kako me lahko sprašuješ. Jaz ne obstajam in vse je z veseljem podložno tvoji volji.

13. Vsi bomo izpolnjevali tvojo voljo ob vsakem času in z največjim veseljem. Zato, samo tvoja volja. Amen.«

14. Potem je Azmael zavpil: »Abedam! Abedam! Abedam! Torej, če si voljan greš lahko z nami in si moj spremljevalec, ker sem preveril tvoje srce in ledvice in ugotovil, da v tebi ni neiskrenosti.

Zato pojdi z nami in bodi brez skrbi, ker ti bom jaz pomagal v iskanju zaklada in poskrbel, da ga boš gotovo našel in to, poslušaj, kmalu, zelo kmalu.

15. Kajti danes te bom usmrtil, da te bom lahko jutri obudil v večno življenje. Amen.«

16. Ko je Abedam slišal tak poziv, je naglo prišel in rekel: »Spremljal te bom, kamorkoli hočeš. Ubij me tisočkrat, ker večkrat boš to storil, več življenja mi boš zagotovo vrnil.

17. O ti, ki sediš na močni zveri, oprosti mi, ker ti govorim kako se počutim. Verjamem, da ob tebi ne bo težko najti velikega zaklada.

18. Zdi se mi, da če ima nekdo tebe, to z lahkoto stori brez drugih zakladov, ker tistemu, ki je našel tebe ni treba več iskati ostalih, ker je že našel pravi zaklad in smrt in vstajenje v večno življenje.

19. O Azmael, dovoli ubogemu Abedamu biti ne samo zdaj, ampak vedno s teboj; ne samo kot tvoj spremljevalec, temveč v tvoji bližini za večno življenje. Amen.

20. O, dopusti mi, da ti bom vedno sledil. Tvoja volja. Amen.«

21. In potem se je Abedam z velikim veseljem pridružil Azmaelu ter močno okrepljen spremljal pohod očetov ob strani mogočnega Azmaela.

* opomba prevajalca:

Henoh je bil s Kenanom, torej je bil Abedam brat Enoša in tudi eden izmed Setovih otrok?

105. POGLAVJE

Jaredova vprašanja o Azmaelovem izvoru

1. Zdaj se je kolona pomikala skozi gozd in vse je bilo tiho. Samo Jared ni mogel molčati in je vprašal Henoha: »Poslušaj, sin moj, ali nam je bilo ukazano, da moramo biti med potjo tiho?«
2. Henoh pa je odgovoril: »Jaz se ne spomnim takega ukaza, razen nasveta naj vedno hodimo v tišini, vendar pa menim, da je hoja doživljanje življenja ne pa le pešačenje.«
3. In Jared je rekel: »Če je tako, potem je najin jezik tako svoboden, kot najine noge in se lahko pogovarjava po mili volji. Torej, povej mi, svojemu očetu, o Azmaelovi skrivnosti. Ali je on utelešeni angel obdarjen z vso močjo, ali je – stoj, ne dalje!- na kratko, povej mi, kaj misliš. Amen.«
4. Nato je Henoh kratko odgovoril: Dragi oče, povem ti, da je On – stoj, ne dalje! – in tako je on zaenkrat človek kot midva, toda poln božanske moči in morda – stoj, tudi sedaj ne dalje! Amen. Razumi to! Amen.«
5. In Jared je spet začel: »Moj dragi sin Henoh, bilo bi dobro, če bi to lahko razumel, toda ker tega ne razumem te sprašujem, ker hočem razumeti vse, kar se dejansko nanaša na Azmaela. Po tvojem prejšnjem govoru o Azmaelu, sem bil čisto pomirjen in zadovoljen z vsem, toda potem je Azmael po zaključnem govoru prišel k nama in tako rekoč pripomnil, da če bi ga nekdo sprejel v svoj dom, ali če bi se on preselil v dom nekoga, potem bi ta oseba imela vse razloge, da bi se počutila nadvse srečno, zato, ker tja kamor bi se nastanil, bi prišlo tudi večno življenje.«
6. Glej, kot sem opazil, je v tem smislu naslovil besede še posebno na mene. Sedaj mi povej, dragi Henoh, ali se ne bi pokončen človek postavil na glavo, če ne bi takoj povezal pomen takih besed z višjim bivanjem.

7. Kateri človek bi lahko dal, čeprav le simbolično, takšno izjavo o sebi, kot da je dejansko sam Bog?
8. Toda Azmael to počne brez sklicevanja na Boga, ampak samo nase. Tudi, če lahko to stori človek brez strahu, bi se zemlja iz samega besa in največjega prezira grozno maščevala in pogoltnila hudodelca navzdol v svoj veliki ognjeni trebuh.
9. Glej, ti si zagotovo najbolj razsvetljen med nami vsemi; toda ali bi si upal reči kaj takega o samem sebi?
10. Ti bi brez dvoma rajši zaprl svoja usta z umazanijo, kot da bi pustil jeziku zagrešiti tako hudobijo.
11. Torej, kdo je tisti, ki lahko reče o samem sebi: 'Jaz sem življenje!' ali 'Kjerkoli se bom naselil, tam je življenje, da, večno življenje je vstopilo?'
12. Henoh, povem ti, kdorkoli da takšno izjavo o sebi, a zemlja ne postane ogorčena in močni tiger postane pod njim kot jagnje, mora biti v svoji samozavestni moči Bog, kot sem jaz v svoji bojzljivosti samo človek. Drugače vsa zemlja ni nič drugega kot ena sama laž, če nosi človeka, ki na tak način daje vtis, kot da je Bog, dejansko pa je le šibak človek kot mi; nasprotno od tega pa se je Azmael z oživljeno besedo več kot dovolj prepričljivo dokazal.
13. Zdaj pa, če hočeš, ovrzi mojo izjavo, če moreš. Verjamem, da se v to ne boš spuščal in jo pustil pri miru. Vendar, glede teh besed bi vseeno rad slišal tvoje kratko mnenje, zato govori. Amen.«
14. Henoh je odgovoril: »Dragi oče, če verjameš, da je tako in glede na tvojo razlago, ki ima najboljše temelje, ne more biti drugače, potem je vsaka moja dodatna beseda povsem odveč. Ali bi moral narediti iz Azmaela nekaj kar ni, ali v nekaj kar je tako ali tako že? Poglej, to bi bilo povsem nepotrebno.
15. Mislim, da tistemu, ki v svojem srcu ljubi Boga v duhu in resnici, ni treba skrbeti, ali je Azmael Bog, ali pa je Bog z njim.
16. Zato, naj vsak dobro poskrbi, da bo Bog z njim in sicer po resnični, čisti ljubezni do Njega.
17. Toda, če ti ljubiš Boga, si lahko prepričan, da ti Azmael tega ne bo zameril, če pa ljubiš Azmaela kot Boga si lahko popolnoma

prepričan, da zaradi tega Bog v Svoji ljubezni ne bo pozabil nate. To razumeš, ali ne? Amen.«

106. POGlavJE

Kenan in Mahalalel

1. Razgovor med Jaredom in Henohom sta slišala Kenan in Mahalalel, ki sta hodila za njima in tako je Mahalalel začel Kenana spraševati, rekoč:
2. »S svojimi ušesi in očmi sem slišal in videl čudežne stvari, vendar od kod je ta veliki in čudežen k nam prišel?
3. Poslušaj, oče Kenan, zakaj imam tako čuden občutek? To prav gotovo ni enolična, malokrat uporabljana gozdna pot. Če bi bila tu vsaj Adamova jama, ali bele, kadeče gore v jutranji pokrajini, ali sedem vodnih fontan na poti od poldneva proti večeru, ali kateri koli drug izreden pojav. Toda tukaj ni niti sledu o vsem tem.
4. Vzrok temu tudi ni zato, ker hodimo v obratnem vrstnem redu, saj je vseeno ali hodim jaz s tabo ali ti z menoj, ali je Henoh zadaj ali spredaj, z Jaredom ali Adamom ali pa - ne, vse to se mi zdi nebitveno – ali hodi Azmael spredaj ali zadaj in s kom gre.
5. Kajti, izgleda, da je tukaj nekakšen očetovski vrstni red. Razumem zakaj hodita Adam in mati Eva za vsemi nami, ampak kakšen pomen ima to, da sta Azmael in Abedam čisto zadaj, celo za Adamom, glej, oče Kenan, tega jaz nikakor ne morem razrešiti.
6. Jared in Henoh sta pred nama govorila čudne stvari v zvezi z Azmaelom. Veliko sem razumel, toda kaj sta se dejansko pogovarjala med seboj, nisem razločno slišal, kar pa sem slišal, nisem mogel razumeti. Vendar ena stvar je gotova, namreč, da sem iz ust teh dveh, ki hodita pred nama, slišal velike stvari iz nekaj zaznavnih besed in da je zelo čudno to, kar sem iz njih razbral.
7. Zato te prosim, da mi malo pomagaš razjasniti to vprašanje, ki se zdi meni zelo čudno, vendar le, če si pri volji, dragi oče Kenan.

Amen.«

8. In Kenan je odgovoril svojemu sinu Mahalalelu, rekoč: »Poslušaj, moj ljubljeni sin, že v samem začetku tvojega govorjenja, sem pričakoval, da se bodo pojavljale take nezaslišane stvari.

9. Vendar pa vidim, da si še vedno isti stari Mahalalel, ki vedno odpre svoja usta, kot, da bi hotel izpljuniti sonce, tako kot grah, toda na koncu se ne prikaže grah, ampak samo navadna slina. Kaj se ti zdi nenavadnega v obrnjenem vrstnem redu? Zakaj vse te besede? Če bi bil Azmael sedaj spredaj, kaj bi on potem bil? Potem bi se ti to zdelo vzvišeno, ker ni zadaj?

10. Sedaj ga spremlja Abedam; je zato kaj več kot ti, ki hodiš poleg mene? Ali nisi sam rekel, da je zate enako, če hodiš poleg mene ali jaz poleg tebe? Glej, kako nekaj hočeš in na koncu ne veš kaj bi rad!

11. Kaj ti pomeni Adamova jama, bele gore in sedem vodnih fontan v večeru, katere si uporabil za okrasitev svojega govora?

12. Rekel si, da se počutiš čudno, ko si recimo videl onadva pred seboj govoriti med seboj in ju nisi niti slišal, niti razumel. Kaj je bilo to, kar se je tebi zdelo tako nenavadno čudno, ko si samo opazoval njun pogovor?

13. Glej, dragi moj sin, če nekaj želiš, moraš najprej razmisliti o tem, kaj je zares tisto, kar želiš vedeti in šele potem, ko si to razčistil, vprašaj tisto kar te zanima.

14. Če pa si v zvezi z Azmaelom opazil kaj posebnega, te vprašam: Ali si medtem, ko je Azmael tako čudovito govoril iz Boga, posodil svoja ušesa nekomu drugemu, da sedaj ne veš popolnoma ničesar o glavni stvari in omenjaš vse vrste nesmiselnih stvari, ki bi pojasnile tvoje čudenje.

15. O sin, daleč si od cilja! Zato ti svetujem, da premisliš najprej o glavni stvari, potem pa pridi k meni in mi odpri svoje srce. Amen.«

16. Mahalalel je spoznal, da je Kenanovemu govoru manjkalo bistvo, in da ta navidezen očitek ni nič drugega kot očetovsko moder izgovor, zato je Kenanu zelo spoštljivo odgovoril:

17. Poslušaj, dragi oče! Dozdeva se mi, da z najinimi govori nisva

na noben način prekosila eden drugega. Toda pomembno vprašanje je, kdo od naju je dlje od cilja.

18. Glej, niti ena beseda iz Azmaelovih ust mi ni ušla, vendar jih nisem hotel omenjati, ker sem menil, da je to izguba časa, saj bi zame, kot očeta Jareda in Henoha, ti to brez dvoma lahko predpostavljaj.

19. Rekel si, da sem videl samo svoja otroka govoriti; ampak si s tem želel le nekaj pred mano prikriti, kar si, tako kot jaz, slišal z obema ušesoma, besedo za besedo. Kako bi ti lahko rekel, da sem ob takih govorih doživljal v sebi čudovite stvari, če ne bi bilo tako, ker bi potem stal pred tabo in Bogom kot sramoten lažnivec.

20. Toda glej, tvoje besede so mi povedale nekaj, kar mi nisi nameraval reči, in sicer, da je tvoj jezik zvezan pred menoj, tako, da mi za zdaj še ne smeš povedati, kar bi rad vedel. Torej nisi imel nobenega razloga za tako dolgo zanikanje, v katerem je manj jedra, kot pa v mojem vprašanju. Če bi mi le na kratko pokazal božansko vez svojega jezika, bi si prihranil trud za toliko brezplodnih besed. Poglej, vedno sem ti bil poslušen sin, zakaj si me sedaj napačno presodil?

21. Dragi oče, kar imaš, zadrži zase, dokler ni čas za razkritje, toda mene ne imej za lažnivca in s tem slepega raziskovalca božanskih stvari, ker si le oče mojega telesa, moj duh pa je iz Boga, tako kot tvoj. Zato mislim, da oče ne bi smel posegati v božanski del svojih otrok. Dovolj je, da je duh kaznovan z obremenitvijo telesa in mora sodelovati z njegovimi slabostmi, ko pa oče kaznuje telesa svojih otrok, je duh že prejel svoj delež iz rok svojega roditelja. Več ni potrebno. Če pa se potem božanski duh otroka obrne k božanskemu duhu Stvarnika, se dva božanska brata ne kaznujeta več, ampak se ljubeče prepoznata kot brata v Bogu in z roko v roki in srce do srca, vodita z medsebojno podporo prijazno do vrat, skozi katera teče večno življenje milosti, usmiljenja in ljubezni.

22. O dragi oče, ne misli, da sem te nameraval poučiti o nečem, kar ti še ni znano. Oh, ne, pred teboj sem se le zagovarjal, da bi lahko midva zopet hodila pravično pred seboj in Bogom; in zato sem to

storil, ker me bolj skrbi za tvoje dobro, kot za moje.

23. Poznam tvoje srce. Jasno je, kakor sonce pred mano, vendar sem videl tvoja usta in jezik pokrita s prahom. Kot pravi sin se nisem mogel vzdržati in ti naredil ljubečo uslugo tako, da sem očistil tvoja usta in jezik od škodljivega prahu.

24. Glej, pri sebi sem razmišljal: 'Oče, tvoj jezik je okrašen z veličastno vezjo velike večne roke Božje ljubezni. Zakaj bi moral biti tam prah? Stran s tem, kar je smrt!'

25. Oče, sedaj zagotovo ne boš užaloščen nad svojim sinom in ne boš gledal zviška na njegovo govorjenje, kot delno laž, ampak boš spoznal, da Mahalalel ni hotel nespametno popustiti vez, s katero je Bog okrasil tvoj jezik.

26. Zato ne boš jezen name, ampak odslej moj dragi oče v Bogu.

Amen.«

27. Kenana je ta govor ganil do solz. Svojemu sinu je na koncu rekel: »Mahalalel, moj ljubljeni sin, krivico sem ti storil, ko sem razpršil tvoj govor in ga celo hotel navidezno onemogočiti, medtem, ko sem bil v svojem srcu prepričan o njegovi resnični globini.

28. Ti imaš pravo svetlobo, ki je večja od moje. Kaj sem skrnil pred tabo, boš našel prej, kot bom jaz zmožen v celoti dojeti. Zato, moj dragi sin in za vedno najljubši brat, amen. Slišiš, kot brat večno v Bogu! Amen.«

107. POGLAVJE

O zvitosti

1. Po razgovoru med Kenanom in Mahalalelom in prej tudi med Jaredom in Henohom, sta Set in Enoš, skrivaj že zaskrbljeno, med seboj izmenjala nekaj besed. Ta želja se je prebudila najprej v Setu in je bila šele potem prenesena Enošu. In to je bilo iz sledečih razlogov:

2. Set je hotel od Enoša čim več izvedeti, kaj je razmišljal o Azmaelu, vendar pa je obstajal še en razlog, da je Set začel Enoša spraševati o Azmaelu, in to je bil nekakšen strah pred tem, da bi Enoš njega prej začel spraševati.
3. Zato je pri sebi razmišljal: »Če bom pustil, da me začne moj sin spraševati, kako mu bom potem odgovoril?
4. Če ga vprašam prvi, mi mora odgovoriti, potem pa jaz lahko brez skrbi dolgo časa poslušam nedvomno nesmiselne domneve mojega sina. Potem gotovo ne bo razmišljal o tem, da bi me nadlegoval z vprašanji. Na tak najbolj neškodljiv in enostaven način bo meni prihranjeno povedati nekaj, kar ne nameravam. Tako, amen!«
5. In tako je Set vprašal Enoša: »Poslušaj, moj dragi sin Enoš, če sta ta dva pred nama in tako rekoč naša voditelja razpravljala o Azmaelu, zakaj ne bi tudi midva, ker kolikor je meni znano, ne obstaja zapoved, da se to ne sme. Zato bi sedaj zelo rad slišal od tebe nekaj o Azmaelu.
6. Kaj misliš o njemu, in to od samega začetka, ko je prišel k nam? Čeprav se je zdelo, da je njegov prvotni pojav v naši sredini nepomemben, je sedaj učinek vsake njegove besede izreden, kar tvoj mirni duh gotovo ni prezrl.
7. Glej, zato bi rad slišal tvoje mnenje o njem. In zdaj lahko govoriš! Amen.«
8. Glej, Setova zvitost je bila upravičena, ker ga je samo njegova velika ljubezen do Mene pripeljala do tega, vendar taka zvijačnost ni dobra, ker ima dvojno naravo in je v nasprotju z namenom ljubezni, čeprav ne ravno proti sami ljubezni kot taki. V fizičnem smislu je to lahko primerljivo z človeško dvojno naravo, ko se spojena deli na moški in ženski del. Kdo je lahko poročen s tako možačo, ki ne more zanositi in kako lahko devica zanosi s takim dvospolnikom, katerega organi niso uporabni za oploditev.
9. Toda takšna oseba ima še vedno rada svoje bližnje in oni jo imajo radi, zato ni proti ljubezni. Vseeno pa ona ni v stanju take ljubezni, ki edina prinaša plodove in to velja tudi za duhovno

sestro zvitost, ker preko te ni nihče oplojen z življenjem, niti ne more doseči kakršno koli svojo življenjsko oploditev, saj je to vedno, vendar na neškodljiv in popoln način, nič drugega kot prevara, vedno bolj ali manj neprijetna za razočaranega, ki bo vprašal neškodljivo zvitega: »Zakaj moram biti ujet v zvijačnosti, pa čeprav gre za dober namen in zakaj je bil moj brat zvijačen proti meni, da bi dosegel nekaj dobrega? Ali ni dobro že dobro in ne potrebuje zvitosti, z namenom, da bi postalo dobro? Ali sem bil jaz sam slab, tako, da sem moral za dobro zmagati z zvitostjo?

10. Če je zvitost dostopna slabim, mora biti nujno slaba sama po sebi; kajti, če bi bila dobra, bi slabi pred njo bežali.«

11. Glej, na ta način je ravnal Set proti Enošu, misleč, da je stvar dobro izpeljal, vendar se je tako zapletel, da če ne bi Azmael posredoval, bi se prikazal pred svojim sinom v zelo slabi svetlobi. To bo postalo jasno po Enoševem odkritem odgovoru, ki je potekal takole:

12. »Dragi oče, zakaj me sprašuješ nekaj, kar sem jaz hotel in bi moral vprašati tebe? Resnično, kar nekaj časa sem že razmišljal o tem vprašanju in te bil povsem pripravljen zmotiti z vprašanjem o Azmaelu; vendar si me ti prehitel.

13. Toda z ozirom na to, da je noč na moji strani in ne morem kot zvezda sijati pred teboj, ki imaš, kolikor jaz vem in čutim, dnevno svetlobo, ali vsaj jutranji svit, mi daj v zvezi z Azmaelom nekaj svetlobe iz tvojega dneva.

14. Sam si rekel, da svetloba prihaja od zgoraj. Kako naj sedaj jaz svetim od spodaj k tebi navzgor?!

15. Ali naj se odvečno in brez vredno pogovarjam s teboj, o nečem, kar je večji del meni še vedno neznano in nerazumljivo?!

16. Glej, oče, ker je koristno govoriti o Azmaelu, si bom dovolil jaz tebe vprašati, zato bodi tako dober do svojega sina in povej meni, ki sem pred teboj tako ubog in neveden, enako, kar si pričakoval, da boš ti slišal od mene!

17. Pravzaprav je bilo vedno v navadi, da so bili o izjemnih stvareh otroci poučeni od starejših, zato nimam namena prekršiti ta sveti,

stari red, ne glede na tvojo malo očetovsko skušnjava. Zato z veseljem in otroško hvaležnostjo pričakujem, da bom od tebe, dragi oče, slišal o tem zadostno pojasnilo.

18. O, dragi oče, ne zadrži tega zase in mi daj varno svetlobo! Amen.«

108. POGlavJE

Setova zadrega

1. Toda, ko je Set namesto nestrpno pričakovanega odgovora prejel nasprotno vprašanje, mu je postalo zelo nerodno in dolgo časa ni mogel izreči niti besede.

2. Enoš je to opazil in vprašal: »Dragi oče Set, ti, ki si Adamova podoba, prav tako, kot je Adam podoba Boga, povej mi vsaj, zakaj si sedaj tiho o tem, kar sem te vprašal. Ali ni bilo prav, da sem te vprašal, ko nisem vedel ničesar, kar bi ti lahko odgovoril?

3. Vendar pa je bilo že v vseh časih rečeno, da je vprašanje samo po sebi svobodno, odgovor pa le razlaga vprašanja.

4. Toda, kdo bi moral biti dolžan odgovoriti, ali na vprašanje ponuditi nekaj več, če nima ničesar, s čimer bi razsvetlil temo vprašanja?

5. Ti si me vprašal nekaj, kar mi še ni bilo dano, zato sem moral postati tvoj dolžnik svetlobe. Torej, če te sedaj iz moje noči vprašam tisto, o čemer bi moral jaz dati tebi dober odgovor, s tem še nisem tebi vsilil svoje volje, dragi oče, da bi mi odgovoril. Ali je bilo narobe, da sem sledil tvojemu zgledu?

6. Pri nas je že dolgo časa v navadi, da se očetove pravice prenesejo na sinove in tiste od mater na hčere, kar je bilo od Velikega, Svetega Stvarnika že dano v naravo vseh stvari. Če sem v tem primeru začutil potrebo, da to ravno prav uporabim, mi povej, dragi oče, ali mi lahko to očitaš?

7. Ali je v nasprotju z pravilom, če sin nima svetlobe o tej posebni

stvari, o kateri ga je oče spraševal? Ali je moja krivda, če nimam svetlobe, da bi odgovoril na tvoje vprašanje? In ali nimam prav, če jaz kot sin vprašam svojega očeta za nasvet?

8. Glej, prepričan sem, da se v tem ne skriva nobena napaka, ampak, da je to upravičeno dejanje pred teboj in v Adamovih in Božjih očeh; zares, ne skrito, ampak popolnoma odprto, tako da lahko, če moreš in želiš, razmisliš o nekem meni dostojnem odgovoru, ki mi bo pokazal vsaj pot, če že ne dobim pojasnila.

Amen.«

9. Ampak Set je rekel: »Dragi Enoš, počakaj malo, saj nimam takšnega jezika kot Henoh ali Kenan, da bi lahko tako hitro pripravil dober odgovor. Malo potrpi, potem ti bo nekaj posredovano, ali noč ali svetloba, to boš kmalu videl.

10. Ker sem te vse to učil, ni treba meni pripovedovati o tvojih pravicah, katere poznam tako dobro kot ti; tudi ne o običajih, ki bodo ostali tako popolni do konca časa. Toda, ker boš odgovor prejel iz mojih ust, to ni tako enostavno, kot si misliš in zahteva nekaj razmišljanja, preden ga pravilno povzamem. Torej, potrpi še nekaj časa in, kot sem rekel, nekaj bo posredovano, ali noč ali svetloba, to boš kmalu videl. Amen.«

11. Set je v sebi razmišljal: »Oh, kakšno neumnost sem zopet naredil. Zakaj sem hotel biti zvit in vprašal svojega lastnega sina, da sem s tem v njem prebudil željo, katera pa je sama po sebi zelo dobra. Toda, kaj zdaj vse to pomaga, če mu je ne morem izpolniti.

12. Kaj mu lahko odgovorim, ko je kratek čas čakanja minil?

13. Popolnoma nemogoče je, da ne bi sedaj ničesar rekel, ker bi bilo to v nasprotju z Božjo pravičnostjo hrepenečega pričakovanja za izpolnjeno obljubo.

14. Resnice ne smem povedati, neresnico pa še manj.

15. O Azmael, Azmael, šele sedaj popolnoma razumem, kakšne težave so v zakonu že v lahkih primerih. Kaj šele v težjih ali celo, če jih je več.

16. O Azmael, če mi zdaj še enkrat ne pomagaš, bom zopet pogubljen. Ne pusti me pasti v najgostejšo noč vse pogube! Amen!«

109. POGlavJE

Počitek očetov pod kruhovcem

1. Med takšnimi razpravami so praočetje prepotovali že pol poti. Adam je želel malo počivati, saj je bila po vašem računanju ura enajst in sonce je na zemljo že začelo pošiljati vroče žarke.
2. V hladni senci velikega kruhovega drevesa z mnogimi stebli je bil kratek počitek za starega Adama zelo dobrodošel. To je bil v vsakem pogledu pravi kraj, prvič, da si ponovno povrne moč, drugič, zaradi prijetnega hladu in tretjič, zaradi tukaj vsem očetom znanega zelo svežega in obilnega izvira vode, kateremu je Adam vedno pripisoval posebno poživljajočo moč.
3. Tukaj so očetje sedeli in Me hvalili ter slavili iz dna svojega srca. In vsi tisti, ki so Me že spoznali v vsej razsežnosti, so se veselili, le Set samo v določeni meri, ker je njegovo srce neznansko težila obljuba, ki jo je dal Enošu.
4. Adam je kmalu opazil, da je s Setom nekaj narobe, zato ga je vprašal: »Poslušaj, moj ljubljeni sin, povej mi, kaj te skrbi?
5. Glej, dihaš kot nekdo, ki preračunava tam, kjer ni številke in ničesar za štetje. Kaj je narobe? Odpri usta pred mano in svoje srce pred Njim, ki hodi med nami. Amen.«
6. Set je bil nato v še večji zadregi, ker je bil Enoš poleg njega in ni mogel izdaviti niti eno samo besedo.
7. Šele sedaj je Azmael stopil v njihovo sredino in pomagal ubogemu Setu iz njegove težave, z naslednjimi besedami:
8. »Če se je kdo ujel, bodisi tako ali drugače, z besedami ali dejanji, ker ni bil tako zgovoren, kot tisti, ki ga je ujel, krivda ne leži na ujetemu, ampak na tistemu, ki ga je ujel.
9. Kajti, če volk ujame počasnega osla, katerega noge so počasnejše od okretnega volka, kdo lahko obsoja osla, da se je volku pustil ujeti in raniti? Očitno je mnogo hitrejši volk edini odgovoren za ta ulov, saj je uporabil svojo gibčnost na napačnem mestu, ker bi moral to storiti samo tam, kjer bi se s svojo hitrostjo ujemał z

jeleni, srnjadjo, gamsi in drugimi hitrimi živalmi gozda.

10. Toda, če volk za svojo lastno zabavo ujame osla, ki nato po neumnosti zadene volka s svojim trdim kopitom v glavo, v tem primeru, resnično, si je volk sam kriv, da ga je oslova neumnost uničila. Set, ali razumeš to prisodobo?

11. Kako ti je všeč volk in kako osel? In, če imaš kaj modrosti, kaj je zapletlo tvoje noge, da v svojem zvitem naklepu nisi tudi upošteval, kaj bo storil osel, ko ga dohiti tako nepreviden volk?

12. Glej, to ni zakon, kot si tožeče mislil, temveč le norost, ki se tako kaznuje!

13. Kdo ti je rekel, da vprašaj še vedno slepega Enoša o tem, kar ti je bilo od Boga zapovedano, da za zdaj še ne smeš razkriti?

14. Glej, v zvitosti ni niti iskre modrosti, ker obstaja velika razlika med skromno preudarnostjo in pretkanostjo. Pot preudarnosti je varna, medtem, ko se mora pretkanost pogosto predati norosti.

15. V tem primeru ti bo pomagano, ker si to naredil iz ljubezni. Toda v bodoče se prepričaj, da ne bo osel prišel s svojim kopitom preblizu tvoji glavi, ker se ti bo v nasprotnem primeru zgodilo tako kot volku.

16. In ti Enoš, počakaj na odgovor do jutri, katerega boš prejel zadnji, ker si zagovarjal sebe pred svojim očetom in položil tesnobo v njegovo srce. Zato, počakaj do jutri. Amen.«

110. POGlavJE

Azmaelova prečudovita oblast

1. Po teh besedah je Azmael skočil iz zveri in ji rekel: »Hahara, pojdi zdaj, kajti tvoje služenje je končano in ti z njim!« (Ta beseda namreč pomeni tujec.) In zver je izginila v trenutku.

2. Ob tem so bili vsi očetje zaprepadeni in tudi Henoh ni ostal ravnodušen, ker niso videli zver skočiti proč, ampak je preprosto izginila. Abedam pa ni bil prepričan, ali je buden ali sanja.

3. Nato se je Azmael umaknil in zapustil očete v njihovem razmišljajočem počitku in še posebno tiste, ki še vedno niso vedeli, kdo se dejansko skriva za Azmaelom.
4. Toda Jared je takoj dregnil Henoha in mu zašepetal: »Henoh, kaj praviš na to? Kam je šla žival?
5. Ni se pogreznila v zemljo, ni se izmuznila vstran in ne v zrak! V hipu je izginila izpred naših oči in za njo ni ostala niti sled njenega obstoja. In vse to se je zgodilo z eno besedo iz Azmaelovih ust!
6. Ne, dragi sin, kdorkoli lahko to razume, zagotovo ve več kot midva.
7. Glej, če bi bila priči temu tvoj sin Metuzalem in njegov malo več kot štiridesetletni sin Lameh*, bi se Metuzalem zagotovo prebudil iz svoje brezbržnosti in njegov preživahen Lameh bi se umiril.
8. Pravzaprav sem želel, da bi šla z nami, toda Adamova volja mi o tem ni znana. Poleg tega bi tvoja žena pogrešala svojega ljubečega skrbnika, glede na to, da si ti tako ali tako dodeljen Adamu in ne bi mogel voditi našo skupno koč.
9. Lameh bi nas rad spremljal, toda očetu Adamu ni všeč, ker je stalno nemiren in govori razne neumnosti, ki se mi sploh ne zdijo tako nesmiselne.
10. Z eno besedo, mislim, da bi bilo dobro, če bi bila tudi tukaj.
11. To je pa res nekaj! Ne vem kaj je z mano, tudi ne kaj zdaj govorim; zdi se mi, da sem vse pomešal.
12. Kaj misliš, ali je to zato, ker sem dvojico na skrivaj pozval, da se dobimo v polnočni pokrajini?
13. Oh, če bi ju vsaj prosil, da prideta k nam z nekaj okrepčili za Adama. O Henoh, vse se mi zdaj zdi tako čudno. Prosim, povej mi nekaj, da se pomirim! Amen.«
14. Henoh je objel svojega očeta in rekel: »Dragi moj oče, kako dobro srce imaš. Verjemi mi, tako srce veliki in sveti Oče ne bo dolgo časa pustil lačno, saj imam občutek, da naju je že presenetil.
15. Poglej po poti, ki vodi do polnoči. Od tam, proti nam, že hitita naša dva otroka in glej, Azmael jima gre že živahno naproti.

16. O oče Jared, sedaj se je vse izpolnilo; moja ljubezen do Boga in do tebe, je izstopila iz svojih meja in ne bo več zadrževana. Moj jezik naj bo tiho pred Njim in teboj! Amen.«

* Opomba prevajalca:

Dobri Lameh, Metuzalemov sin, nima razen imena ničesar skupnega s slabim Lamehom, v 85. poglavju in kasneje omenjanim, kraljem z nižin. (glej 1. knjigo, 38. poglavje, točki 20 in 21 s pripisom)

111. POGlavJE

Azmael vzame Metuzalema in Lameha s seboj

1. Sedaj so bili tudi vsi ostali zelo presenečeni in si niso znali tega razložiti. Toda, ko je Adam videl dva Henohova potomca na čelu z Azmaelom prihajati proti njim, je vprašal Henoha:
2. »Kdo je rekel tema dvema priti, ker jaz nisem hotel, da nas spremljata, saj je eden preveč brezbrizen, drugi pa preveč površen in neresen?«
3. Henoh je odgovoril: »Glej oče Adam, delno je bilo to storjeno z Jaredovo očetovsko ljubeznijo do mene, predvsem pa od Njega, ki gre z njima proti nam.
4. Če Ga poznaš, kako lahko vprašaš zakaj Gospod to dela?
5. O raduj se z menoj, da ima veliki Bog tako veliko veselje s tem, kar je nizko v očeh sveta, da z naklonjenostjo gleda na majhne in nepomembne in hiti pomagati tistim, ki so šibki v naših očeh.
6. Naj bo zato naš veliki in nadvse Sveti Bog in Oče hvaljen na veke! Amen.«
7. Adam je bil ganjen do solz. V svojem sedaj zelo potešenem srcu Me je hvalil in slavil.
8. Medtem je Azmael pripeljal svoja varovanca k očetom in začel vsem takole govoriti:

9. »Poslušajte, vsi, ki ste tukaj prisotni telesno in v duhu, v ljubezni in veri, posebno tisti med vami, ki razlikujete med enimi in drugimi in pravite: 'Ta je moj najljubši, ker vedno uboga moje srce. Njegovo življenje je resnično iz mene, ker je v popolnem skladu z mojo voljo!' In spet boste rekli: 'Tega otroka ali te osebe ne maram in ne morem ljubiti, ker ni skladen z željami mojega srca in moja volja je njemu tuja in ne upošteva v celoti tistega, kar mi ugaja. Če želim počivati, on skače okrog, če želim hoditi, on teče po moji poti, in ko se od njega pričakuje, da bo govoril, je tiho in kjer bi moral biti tiho, govori. Ko se pričakuje, da bo hodil, on leži, in ko bi moral biti buden, zaspil in iz svojih sanj prinaša vse vrste traparij.' In po tem merilu vi sodite tiste, ki vam ne ustrezajo in jih izključite iz vaših src, ker se ne prilagajajo vašemu samoljubju. Vidite, kako nepravična je vaša sodba.

10. Ko je Bog dopustil nastanek človeka, ali ga je ustvaril, da bi bil preklet ali blagoslovljen?

11. Ali je Bog kadarkoli razločeval ljudi, razen naravno po spolu? Ali vam je kadarkoli dal zapoved, ki govori, da otroci in ljudje, ki se ne razvijajo v skladu z vašim samoljubjem, zaslužijo vaš prezir, vi pa morate ljubiti in spoštovati samo tiste, ki nimajo druge volje, kot volje vašega srca?

12. O glej, ko tako ravnate, ne da bi vam bilo to zapovedano, kako lahko preklinjate suženjstvo v nižinah, ki je motnja noči in je nastala iz vas, ter kako lahko delate sužnje iz svojih lastnih otrok?

13. Gospod pravi, ali nisem tudi Oče vaših otrok, tako kot vaš?

14. In, ali nimam pravice dati tudi otrokom njihovo lastno svobodno voljo? In, ko sem to naredil, se jezite; ali sem jaz kriv, če morate polagati račune?

15. Če vi starešine ne polagate računov vašim otrokom za vašo svobodno voljo, kako lahko to pričakujete od Mene, ki vas vse sprejemam z isto ljubeznijo, ne tako kot vi, ki ljubite enega bolj, drugega manj, ali pa sploh ne.

16. Pokaži mi prostor na površini zemlje, na katerega ni še nikoli padla kapljica dežja, niti sončni žarek in kjer bi bila ena kapljica

manj vlažna od druge.

17. Resnično vam povem: Ni težjega hlapčevstva kot trmasti svojevoljnosti, ko ni nič upoštevano, razen samoljubja in morajo vsi služiti volji enega osebk.

18. Toda, ker je Sveti, večni, najmodrejši in najbolj ljubeči Oče dal vsem svojo lastno svobodno voljo, prav tako, kot lastno srce, ali je potem prav, če starši nočejo nikdar sprejeti svobodno življenjsko dejavnost svojega odraslega sina?

19. Povem pa, čeprav je bolje za sina, da uboga svojega očeta vse njegovo življenje in mu nikdar ne nasprotuje, vsekakor zelo razumen oče vzgaja svojega sina od rojstva na tak način, da postane sposoben delovati svobodno in neodvisno in se potem kot svoboden človek vrne k očetu na svojo lastno željo, iz svoje ljubezni, in mu reče:

20. O oče, glej, tvoj sin je prišel in bi rad storil zate vse, kar lahko.

21. Povejte mi, ali ni to več kot, če morate reči svojim otrokom: 'Pridi sem in mi sledi!' In sin ubogljivo pride, vendar ne bi upal priti, če ga ne bi poklicali?

22. O vidite kako velike razlike so še vedno med vami in kako malo ste podobni Tistemu, ki hoče iz vas narediti Svoje večne otroke!

23. Poglejte liste tega velikega drevesa, ki vas zdaj varujejo pred vročimi žarki in premislite v sebi, kateri list je več vreden od drugega.

24. Rekli boste: 'Oh, če je višje ali nižje, ni nobene razlike, toda, če bi bili listi okusna hrana bi bili veliki več vredni kot majhni.'

25. Tako boste ocenili, toda kaj je to v vas, kar je ocenjevalo? Ali lahko rečete kaj drugega od iskrenega priznanja: 'To je bila naša samoljubnost, ki vedno hrepeni za užitek', ki se ne ozira vsaj na Stvarnika, ki je morda namenil majhnim listom boljšo usodo, kot velikim, ki privlačijo vaše želodce.

26. Ko gradite lestev, zakaj naredite spodnje prečke močnejše od zgornjih?

27. Jaz vam povem - kar že veste -, da nižje prečke niso nič bolj uporabljane, kot zgornje, ki so šibkejše in proti vrhu bolj oddaljene od spodnjih. In, ko potem prislonite lestev ob drevo, ali niso šibkejše prečke tiste, ki pridejo v stik s sadjem?

28. O resnično, povem vam, da bom tudi Jaz zase zgradil lestev iz ljudi, namreč, lestev drevesa življenja, segajočo od tal na zemlji naravnost v nebesa vsega življenja. Srečne 'prečke', ki bodo na vrhu, ker bodo samo one dosegle življenje, medtem, ko bodo močne čakale pod vso težo, na karkoli, kar bo življenje vrglo dol v globino.

29. Poskrbite, da boste to dobro razumeli in nikoli ne sodite svoje otroke z svojim samoljubjem, ampak po božanski svobodi in ljubezni. Amen.«

112. POGLAVJE

Lamehov in Metuzalemov razgovor o tujcu

1. Po tem govoru, je bil Adam prestrašen, kakor tudi poleg njega vsi očetje, da si nihče ni upal izreči niti besede, tako da je sledila daljša tišina.

2. Razume se, da ta dva, ki sta ravnokar prišla, nista vedela nič o tem, kar je Azmael govoril očetom, zato sta v sebi premišljevala,

3. da so očetje gotovo jezni, prvič, zaradi njunega nerazumljivega prihoda in drugič, po besedah tujca, ki ju je pripeljal, ki so bile, kot se jima je zdelo, v njuno korist.

4. In Lameh je vprašal Metuzalema s tihim glasom: »Oče, kaj bova sedaj naredila? Ali naj jo na skrivaj zopet ucvreva in zapustiva očete, ki izgledajo zaradi naju jezni, ali bova ostala in potrpežljivo prenašala očitke?

5. Kdo bi lahko bil mladenič, ki nama je prišel nasproti tako ljubeče in naju potem tako pogumno privedel k očetom?

6. Njegova beseda mora biti zelo pomembna, saj so ga očetje poslušali zelo pozorno, zdaj pa se zdi, kot da si ne upajo ničesar

odgovoriti!

7. O oče, dobro premisli o tem, potem pa mi povej svojo odločitev, če želiš. Amen.«

8. Toda Metuzalem je bil precej kratek s svojim sinom in sicer z besedami: «Dragi moj sin, pomisli, ali bi se nama lahko položaj kaj izboljšal s pomočjo najinih novih ravnanj?

9. Če ostaneva, ko naju nihče ne pošilja stran, bodo očetje še vedno tisto, kar so, namreč, najini očetje in midva njhova otroka. Če pa odideva brez njihove vednosti, bodo še vedno ostali najini očetje, toda midva ne bova pokazala s tem niti poslušnosti niti ljubečega spoštovanja, a se ne bodo jezili, ker naju kot najini očetje ljubijo bolj, kot naju zviška gledajo.

10. Vedno sem izhajal iz načela, ki je tudi načelo mojega očeta Henoha, in sicer: 'Ljubi tistega, ki je jezen nate in kmalu bo tvoj prijatelj!'

11. Glej, storiva tako tudi midva in očetje zagotovo ne bodo nezadovoljni; v to si lahko prepričan.

12. Vendar pa se, kar zadeva mladega tako izredno prijaznega človeka, sprašujem, od kod je prišel, kdo je in kako je bil sprejet v družbo očetov in kaj pravzaprav tu počne.

13. Da je pametnejši od naju, je bilo že razvidno iz njegovih besed, v katerih je nenavadna moč, kar jasno dokazuje bodisi navidezna ali resnična osuplost očetov. Za zdaj nama ni treba vedeti več, tako da lahko tiho in potrpežljivo čakava in bova videla in slišala kaj se bo zgodilo. Amen.«

14. Takoj zatem se jima je pridružil Azmael in dejal: »Poslušajta, dobro je biti tam, kjer sem Jaz in nobenemu ni treba skrbeti in se ničesar bati. Zato ostanita tukaj, kjer sem Jaz, ker tisti, ki je tam, kjer sem Jaz, je resnično varen in je našel stalno prebivališče v Njemu, Ki sprejme vsakogar, ki ima pravično srce!

15. Kar vama ni razumljivo, vama bo dosegljivo in s tem življenje, ko Me bosta prepoznala.

16. Vseeno pa se veselita, ker nista daleč od Mene. Poslušajta in in razumita to. Amen.«

113. POGlavJE

Henoh govori Metuzalemu in Lamehu

(25. junij 1841)

1. Azmaelove besede so dvojico osupnile. Potem, ko se je Azmael od njiju malo oddaljil, je Lameh rekel Metuzalemu:
2. »Oče, kaj meniš o tem kratkem govoru tega mladeniča? Dobil sem vtis, da ima skrivoma o sebi zelo visoko mišljenje. Njegove besede kažejo zelo jasno, da je to tako, ko pravi, 'dobro je biti tam, kjer sem jaz!' Zakaj ni rekel 'dobro je biti tam, kjer so Adam in Božji otroci'?
3. Glej, to in še druge stvari so mi povsem nerazložljive. Zato mi povej, če lahko in če želiš, kaj si misliš o tem mladeniču in kako se je pojavil? Amen.«
4. Nato se jima je približal Henoh in ju popravil, rekoč: »Poslušajta, moja otroka in poglejta sem. Če vzamem kamen in ga držim v roki, nekdo pa pride mimo in me vpraša: 'Prijatelj, kaj držiš v svoji roki?' Pokažem mu, da je to kamen, on pa zopet vpraša: 'Kaj pa je s tem kamnom?' Ali mu ne bom odgovoril: 'Zakaj me sprašuješ? Če držim kamen nad tlemi, kako lahko ta postane tebi kamen spotike?'
5. Kaj ti mar za tisto, kar se te ne tiče. Če sem zadovoljen s svojim bremenom, ti ni treba o tem boječe spraševati!
6. Ali je kdo sposoben kamen v roki zdrobiti v prah? Seveda, nihče tega ne bo poskusil.
7. Ali ni bolje nositi kamen v roki, kot da bi se na poti spotaknil obenj in se poškodoval? In kdo bi želel pobegniti iz svojega lastnega življenja?
8. Toda, če ima življenje, zakaj dela tako, kot da ga ni nikoli sprejel in v vsem deluje kot slepec?
9. Kaj sploh človek ve? Ali ni od Boga, vse kar ve? Kako si lahko predstavlja, da bi lahko razmišljal poleg Boga, kot nekdo, ki je samozadosten in ne potrebuje Božjega nasveta? Toda, ko enkrat začne ugibati, počenja to tako dolgo, dokler ne ugame svojega

propada.

10. Tako tudi vidva kar naprej sprašujeta in ugibata. Toda, če vama pravim: 'Jaz, Henoh, sem vajin oče!' Kaj ta izjava vama pomeni?

11. Če sem to rekel, ali mi lahko očitata previsoko mišljenje o sebi? Ali nisem tisto, kar o meni govori moj jezik?

12. Kaj se bo nekoč zgodilo, če začne slepec soditi? Tisti, ki ne vidi podnevi, kako lahko pričakuje, da ga bo noč razsvetlila?

13. Če še ne moreta razumeti Azmaelovih besed, potem je vajino presojanje Azmaela na majavih nogah.

14. Toda, če vaju vprašam: 'Kaj je vrtnica in kakšen je njen razvoj', bosta ostala tiho.

15. Zakaj se sprašujeta, kaj je z Azmaelom? Povem vama, počakajta do jutri in vse vama bo razloženo. Za sedaj pa se držita Azmaela in nadvse visoko spoštujta vsako njegovo besedo. Amen. Razumi in poslušaj to. Amen.«

114. POGLAVJE

Lamehova nestrpnost in Metuzalemov odgovor

1. Potem, ko je Henoh dvojici priporočil, da s posebno pozornostjo sledi vsaki besedi, ki pride iz Azmaelovih ust, je zopet odšel k očetu Jaredu in tam čakal na znak za nadaljevanje poti proti polnoči. Toda znak za odhod ni bil dan še tako kmalu, ker je bil dan vroč, tako da so stari očetje uživali in počivali v osvežujočem hladu pod širokimi in gostimi listi drevesa Bahahania (mogoče imenovane tudi Bahania).

2. Vendar, dvojica še vedno ni mogla biti tiho, posebno Lameh je motil mir in začel kmalu ponovno govoriti, rekoč:

3. »Poslušaj, oče Metizalem, kaj je bilo vse to še enkrat? Očeta Henoha nisva prosila za pojasnilo. Kaj so njegove besede pomenile?

4. Vse se zdi zdaj tako napeto. Vsaka beseda je pridiga in oče

govori s svojim sinom, kot da kasneje ne bi bilo vredno govoriti in zdi se, kot da je sin pogosto prezrl očetove besede, ali ga vsaj ni razumel. Glej, to se že dogaja z nama. Oče Henoh je govoril in jaz sem dojel le malo od tega, razen, da se morava čvrsto držati Azmaela in, da bova vse razumela jutri.

5. Toda, kaj je rekel o kamnu in o življenju in svetovalcu in sodbi? Vse to, dragi oče, je zame tako, kot da sploh ne bi slišal.

6. Dragi oče, če je bilo tebi kaj od tega jasno, mi povej. Če pa si se odrezal tako kot jaz, potem se lahko samo mirno zgledujeva po dedih in v imenu velikega Boga potrpežljivo čakava do jutri, ko bova videla, kakšen plod se bo s svetlobo pojavil za naju. Torej, če kaj veš, dragi oče! Amen!«

7. In Metuzalem je odgovoril svojemu sinu: »Moj ljubljeni sin, kdorkoli bi moral odgovoriti na vsako tvoje vprašanje, bi potreboval deset jezikov in prav toliko pljuč, ker tvoje življenje ni nič drugega, kot veliko dolgo razvlečeno vprašanje in na zemlji še ne raste drevo, ki bi bilo dovolj visoko in močno, da bi na njemu dozorel plod, ki bi lahko vseboval dovolj velik odgovor na tvoje vprašanje.

8. Kaj naj rečem? Ali nisi slišal najprej Azmaelovih besed in potem, namesto mojih, še Henohove?

9. Molče premisli o tem in če je velika Gospodova volja, bi moral postopno prejeti vedno več svetlobe. Kaj je vsa naša pomoč, kaj naša svetloba, če vse to ni dano od zgoraj.

10. Vsa človeška pomoč je nekoristna in človeška svetloba ni nič drugega kot popolna tema. Če hočejo ljudje eden drugemu pomagati, si le škodijo. In, če hoče nekdo razsvetliti drugega, ga naredi le bolj nevednega.

11. Zato v svojem srcu marljivo vzdržuj čisti sveti mali plamen ljubezni, nato kmalu ne boš več rabil razsvetljenja od drugih oseb, ker je mala božanska iskra vredna več, kot nebo polno sonc, lun in zvezd najsvetlejše in najlepše vrste.

12. Tako, zdaj pa bodi tiho v miru in potrpljenju do jutra velike oblube! Amen. Poslušaj to, amen!«

115. POGLAVJE

Kača na drevesu

1. Po tem govoru so vsi jeziki utihnili in vsi so bolj ali manj premišljevali o dogodkih tega dne, hvalili in slavili Boga v svojem srcu za izkazovanje tako velike milosti. Tisti, ki so že prepoznali Azmaela, so imeli svoja srca, oči in ušesa neprekinjeno usmerjena k Njemu. Medtem pa se je Azmael tiho pogovarjal z Abedamom, vendar nihče ni mogel slišati kaj sta se pogovarjala.
2. Minilo je kar nekaj časa, ko je Eva nenadoma zavreščala in hotela zbežati; kajti, ko je strmela v prekrasno prepletene veje drevesa, je odkrila tik nad glavo velikansko kačo.
3. Ko so jo tudi očetje videli, so skočili na noge in hoteli skupaj z Evo uiti pošasti.
4. Vendar jih je Azmael zaustavil in ukazal vsem, da ostanejo in ne zapustijo svojega prostora, dokler jim ne bo tega oznanil.
5. In vsi so se vrnili na svoj prostor in mirno čakali, malce v strahu pred pošastjo, kaj bo sledilo.
6. Nato je Azmael pristopil k kači, ki je valovila naprej in nazaj, gor in dol, in rekel: »Zver jeze in noči! Kaj iščeš tukaj, prekleta?«
7. Kača je zasikala odgovor: »Tistega, ki me nenehno preganja, tako da ga bom uničila.«
8. Azmael je vprašal: »Kdo je on, ki ga obtožuješ večnega preganjanja in želiš uničiti?«
9. Kača je rekla: »On je Bog iz večnosti in Stvarnik vseh stvari, ki mi jih je dal. Nato je postal šibek, ker je videl mojo slavo, ki je preseгла Njegovo, in ko je vžgala najbolj silovit ogenj Njegove jeze, me je preklel, mi vzal slavo in z njo okrasil ogabne zemeljske črve, da bi lahko postali Njegova podoba. Jaz pa sem bila obdarjena z večnim prekletstvom in s to odvratno obliko črva.«
10. Azmael se je vidno razjezil in zagrmel na kačo z naslednjimi besedami: »O Satan! Kako neizmerno velika je tvoja laž in kako brezmejna je tvoja hudobija!

11. Kdaj sem te preklel in preganjal? Kdaj v večnosti si bežal pred Menoj, prostovoljno in zavestno si prišel v nedotakljivo Božje področje brezmejne svetosti, kjer bi bil popolnoma uničen za vse večne čase. Kdo je bil Tisti, ki je iztegnil Svojo dolgo in mogočno roko, te ljubeče prijel in postavil tukaj, kjer te je On hotel narediti Sebi enakega?

12. Toda tvoj napuh je preziral največjo ljubezen večnega, Vsemogočnega, brezmejno svetega velikega Boga. Sramotno si zapustil hišo, ki sem jo ustvaril zate in hotel uničiti Moje delo, ti nesrečni lažnivec in Me uničiti, ti zlobni Satan!

13. Poglej tja! Adam je še vedno živ brez tebe in bo večno kakor tudi vsi njegovi potomci. *Toda od zdaj bo tvoje seme prekleto. **Jaz bom določil nespravljivo sovraštvo med tvojimi potomci in onimi od ženske, kar bo tvoj propad. Ženska ti bo zdrobila glavo, tvoj ugriz v njeno peto pa je ne bo uničil. { **gen.03,14*; ***gen.03,15* }.

14. In zdaj proč s tabo, izgini! Amen.«

15. In zlobna pošast je takoj izginila.

116. POGlavJE

Azmael govori o Božji moči v človeku

1. Tedaj so vsi očetje onemeli in niso vedeli kaj naj storijo. Tisti, ki so vedeli kdo se skriva za Azmaelom, so bili polni hvale, hvaležnosti, resnične ljubezni in največjega čaščenja v svojih srcih, medtem, ko so bili še s strahom v očeh in v zadregi tisti, ki Ga do sedaj še niso spoznali. Niso vedeli ali morajo v globokem spoštovanju izginiti, ali morajo moliti. Naj zaupajo svojim očem ali naj dvomijo? Ali bi morali o tem vprašati očete, ali samega Azmaela in reči: 'Kdo si ti, da je tvoja beseda tako mogočna, ki praviš kaj se bo zgodilo, ko pa to izrečeš, je dejanje že opravljeno.

2. Kaj pa bi morali storiti? V premišljevanju o tem je vse prevzel tesnoben strah. Ta drugi primer tako nenadnega izginotja je v njih

izzval zelo čudne misli.

3. Toda, ko je tako brezplodno razmišljanje trajalo nekaj časa, je Azmael stopil med tiste, ki Ga še vedno niso spoznali in jim rekel: »Poslušajte, vi, ki Me ne morete dohnati. Kaj razmišljate?

4. Ali vam niso Adam, Set in Henoh prikazali dovolj pogosto z močnimi besedami, kaj je človek sposoben uresničiti v imenu Boga? Ampak vaš duh in ušesa so vedno gluhi, vaše oči so slepe, zato se ne zavedate kaj to pomeni in kakšna moč je na voljo vsakemu človeku v imenu Boga Jehove, ko brez dvoma deluje in je poln neomajne ljubezni in iz nje popolnega zaupanja.

5. Namesto, da bi bili pozorni na to, se sprašujete med seboj, kdo je Azmael in kako to, da lahko dela take stvari?

6. O vi slepi in gluhi! Zakaj so vam bila dana ušesa in oči, oboje fizično in duhovno. Ali morda samo zato, da vidite travo in druge stvari na zemlji in nebesni svod. In sluh, da lahko slišite ptičje petje, brenčanje, bučanje, rjojenje in glasove vsega sveta? Ali vam ni bilo vse to dano toliko bolj, da se usmerite navznoter, namreč, da boste vedno zaznali najprej kaj se dogaja znotraj vas in kar vi zunanje vidite in slišite, povezali prav s koreninom vsega bitja.

7. Ali ne leži bistvo vseh stvari v vas? In, če gre nekdo stvari do dna ali pa pride prav do njenega bistva in ga zgrabi z Božjo močjo v njemu, ki je podprta z ljubeznijo in vero, kako bi se potem lahko pojavila ovira, da se nekaj ne bi zgodilo, če je to načrtoval pravi človek, globoko v sebi, s trdnim zaupanjem v Boga.

8. Toda tisti, ki je sposoben kaj doseči, lahko to stori samo preko Boga, ker zunaj Boga in brez Njega ukrepanje ni mogoče!

9. Zato ustrezno ukrepajte in ne sprašujte najprej kdo in kaj je Azmael. Tedaj boste našli Azmaela znotraj, vsak zase in za vse, ko boste enkrat vedeli kaj pomeni Azmael. Amen.«

117. POGlavJE

Adamovo vprašanje Azmaelu

1. Po tem govoru je Adam vstal in pozval Azmaela, da pride k njemu. Ko je Azmael prišel, ga je vprašal:
2. »O ti, čigar ime si moj jezik ne upa izreči, o Azmael, ne bodi jezen name, šibkega, če ti postavim vprašanje, na katerega odgovor bi odstranil ogromno breme z mojega srca.«
3. In Azmael je odgovoril: »Adam, če poznaš Azmaela, zakaj Ga želiš vprašati o tistem, kar te muči? Ali ne veš, da je Tisti, ki je ustvaril središče zemlje in raztegnil veliki obok neskončnega neba, kot pajek svojo mrežo, tudi Stvarnik tvojega srca in zelo dobro ve, kaj se dogaja v tvoji notranjosti.
4. Zato, ne sprašuj, če Me poznaš, če pa še vedno ne veš kdo Sem, kako lahko misliš, da bi ti Jaz lahko odvrnil kamen od srca ali celo goro, če ne celo zemljo?
5. Toda, karkoli te muči, prinesi v svoje srce z ljubeznijo, zaupanjem in vero v Azmaela v sebi. In sedaj ti bo Azmael stoječ pred teboj, dal natančen in živ notranji odgovor, ki te bo resnično poživil, medtem, ko bi ti zunanji odgovor dal smrt namesto življenja. Zato, karkoli vstopi v človeka od zunaj, ne glede na vir, je zanj smrtonosen način. Življenje gre naprej vedno od znotraj, tako kot sam Bog vse ohranja, delujoč iz svojega neskončnega in večnega ljubezenskega središča!
6. Tako, s tem, kar sem ti sedaj povedal, boš prejel tisto, kar je žejalo tvoje srce! Amen.«
7. In Adam je storil, kot mu je bilo svetovano in kmalu je njegov obraz zasijal od veselja, ker sedaj ni več dvomil glede Azmaela, zato se je veselil in slavil Boga v svojem srcu tako močno, da je bil obdan s svetlobo.
8. Vsi otroci okoli njega so to opazili. Prišli so k njemu in vprašali praočeta kaj se je zgodilo in zakaj je toliko svetlobe okoli njega.
9. Adam je pokazal na Azmaela in rekel: »O otroci, ne sprašujte

mene. Tam stoji veliki učitelj in nedoumljivi mojster v vseh stvareh. Ne iščite zunaj, ampak v sebi, ker tako uči On, ki je za vedno večno življenje.

10. Realnost, resnica in življenje je samo v človeku, ki jo mora sam iskati in najti. Toda vse kar prihaja v človeka od zunaj je le (iluzija) navidezna in neresnična, smrtonosna narava.

11. Če nekdo dobi lekcijo od zunaj in želi od tega pridobiti korist za svoje življenje, mora najprej uničiti svojo voljo in potem s pridušeno voljo čakati, kakšen plod se bo razvil iz semena te lekcije.

12. Tisti pa, ki se obrne k Življenju življenja v sebi in s tem k Njemu, ki je svet, svet, svet, za vedno resničen in zvest, poln ljubezni, usmiljenja in milosti, bo prejel tisto, kar sem jaz sedaj prejel in ne bo več dvomil o nobeni stvari, katere dvom je prej obremenjeval njegovo srce z težkimi kamni. Zato ne sprašujte, ampak ravnajte tako, kot sem jaz in vse kar potrebujete boste našli živo v sebi. Amen.«

13. Po teh besedah so se vsi obrnili k Azmaelu in ga molče gledali. Vsak je razmišljal o svojem vprašanju in o Azmaelu, razen Henoha, Abedama, Metuzalema in njegovega sina Lameha. Samo prva dva sta dobro vedela kaj so pomenile Adamove besede, ker sta to vedela iz Mene, a mlajša dva pravzaprav nista vedela ničesar in se samo čudila. Ne bi imela nič proti, če bi še naprej gledala predstavo in v svojem smešnem začudenju sta pozabila skoraj vse, kar sta izvedela o Meni, kar je bilo za zdaj zanju prav dobro.

14. Toda Set, Enoš, Kenan, Mahalalel in Jared, so poleg Azmaela še vedno razmišljali bolj in bolj o svojih vprašanjih, vendar niso našli odgovora, ki bi jih poživil. Ko so spoznali jalovost svojega početja so se drug za drugim obrnili nazaj k Adamu in rekli:

15. »Oče! Glej, po tvojem nasvetu v nas ni nič nastalo. Ali je kaj narobe z nasvetom ali z nami?

16. Mogoče nasvet ni bil popoln ali pa ga nismo pravilno razumeli?

17. Prej smo imeli vsaj nekoliko zarje, toda sedaj popolnoma temno noč. Povej nam, dragi oče, kaj naj sedaj storimo? Amen.«

18. Adam jim je z ljubečo resnostjo nakazal: »Ali vam nisem povedal, kako morate storiti? Kje je bil vaš um, ko sem vam govoril?

19. Tu pred vami stoji Azmael. Ali je že samo razmišljanje dovolj? Kaj je misel brez polne ljubezni, polnega zaupanja in polne vere? V bistvu nič drugega kot nepomemben videz s tako malo življenja, kot sto let stara snežinka na vročem kamnu.

20. Torej, karkoli narediš, naredi v celoti, če hočeš priti do ploda! In tam, kot sem rekel, stoji Azmael. Razumite to otroci, Azmael je med vami! Amen«

21. In peterica se je obrnila k Azmaelu, toda ta je dejal: »Bi vas moral Jaz učiti drugače, kakor Adam, ki je vse prejel od Mene? To bi bilo daleč od Mene. Le naredite, kot vam je bilo povedano in kar je Adam dobil, boste tudi vi, ker je vsak od vas poklican v življenje.

22. Vendar, če tega, kar je prav, ne boste naredili, so zaman vsa vprašanja v iskanju življenja, ker Živ ne odgovarja mrtvim, ampak samo tistim, ki imajo živo srce. Amen. Razumite to. Amen.«

118. POGLAVJE

Življenje na Zemlji in njegov namen

1. Ko je peterica slišala te besede iz Azmaelovih ust, je Set vstal in jim dejal: »Otroci, to je koren življenja in v nas edini zanesljivi znak, da ga imamo resnično v sebi in v svojem duhu nismo več mrtvi, da skladno z Azmaelovo Sveto Besedo, ki nas poučuje in tolaži, jasno dojemamo Življenje v sebi.

2. Resnično, kamen ali kakšna druga neživa klada, je za večno tega nesposoben. Ali lahko mrtvi sebi razkrije, da je mrtev?

3. Ali lahko ta uči z razumljivimi besedami, drugi mrtvi pa jih sliši, razume in jim sledi?

4. In, če so Žive besede potrata za mrtvega, kakšna korist bi bila od

tega, če jih ta kasneje ne bi zaznal?

5. Imamo telesno življenje, vendar nam je dano zgolj kot buditelj, da bi prebudilo v naših srcih večno živečo ljubezen do Boga. Čeprav nam je bila vsem dana taka ljubezen, je bila dana samo, kot speča nevesta, da bi jo prebudili v nas po neprecenljivi milosti zunanjega življenja, ki pomeni potem pravo, resnično življenje znotraj nas, se uči od Življenja vsega življenja živeti v svobodi, oblasti in moči, da sprejme naše zunanje življenje tako, da takrat postanemo eno in edino večno življenje z njim in v njem, kakor je v Bogu.

6. V našem zunanjem življenju lahko razmišljamo v skladu z obstoječimi oblikami, in sicer od ideje do ideje in od ene stvari do delovanja druge. Toda vse to razmišljanje ni naše delo, kajti tako je Gospod uredil naše bivališče, da lahko v njem najdemo raznolikost. Kar pa tam je, jasno zaznavamo preko naših misli. Toda, ali nam je to dano samo za hišo, ali za življenje duha?

7. Poglejte, to je povsem drugačno vprašanje. Sam primerjam to z mislimi iskalcev, ki nenehno iščejo in po navadi ne najdejo ničesar, če zaidejo predaleč od kraja, kjer leži skrito življenje.

8. Pravilne misli se ne smejo vzpeti kot jastreb, ampak ravnati kot mala ptička, ki išče svetleče črve pod zelenimi listi rastlin, in kjer postane zeleni odtenek trave najgostejši ali zaupanje najtrdnejše, tam se bo mali črv zagotovo našel.

9. O Azmael, glej, tako jaz to razumem. Če mislim, da je temu tako, bom verjetno našel življenje in otroci z mano. Bi mi to povedal, če je taka Tvoja volja? Amen.«

10. Nato je Azmael takoj vprašal Seta, rekoč: »Poslušaj, Set! Če si govoril pravilno, Mi povej, od kod si prejel te besede. Če pa misliš, da si se morda motil, zakaj si potem mučil svoja pljuča in jezik ves ta čas zaman?«

11. Set je odgovoril: »O Azmael, kdo bi lahko iz sebe spravil eno samo besedo brez Tebe?

12. Ti moreš tudi iz kamnov in roparskih zveri oznanjati besede življenja, zakaj potem to ne bi bilo mogoče po mojih ustih, katera

si ustvaril za ta namen?

13. Vendar pa mislim, da ni eno in isto govoriti in tudi popolnoma razumeti, kar je nekdo govoril. Na poti od poldneva proti večeru si vsem nam ljubeče razjasnil, kako malo smo razumeli od tega, kar smo eden drugemu pridigali že dolgo časa.

14. Zato tudi verjamem, da sem iz Tebe govoril popolno resnico. Ampak, če jo popolnoma razumem, o Azmael, to boš Ti zagotovo najbolje vedel. Bodi milostljiv in mi govori v Svoji ljubezni in usmiljenju. Amen.«

15. In Azmael je spregovoril Setu, rekoč: »Poslušaj, Set! Tvoja beseda je beseda resnice, ker je beseda iz Mene. Ampak vsak, ki ima skromno srce in govori zaradi Mojega imena in ne iz kateregakoli časovnega razloga ali sebičnega nagiba, ampak samo iz ljubezni do Mene in do svojega brata; resnično niti zvok ne bo prišel iz njegovih ust, ki ni od Mene. Toda vsak, ki govori v Mojem imenu in se povečuje v očeh svojega brata in pohlepno pogreza svoje srce v zemljine brazde, - resnično, ta je kot strupena rastlina, ker kot tak, spreminja božansko ljubezen, svetlobo in vso poživljajočo toplino v njemu na napačen, pokvarljiv način, namesto v koristnega in za vedno poživljajočega!

16. Ampak, če si že prebudil svojo spečo nevesto, potem ti nič ne manjka, razen takojšnjega delovanja. Torej, ustrezno ukrepaj in boš v harmoniji s seboj in tako tudi z Menoj in z vsemi drugimi, ki bodo delali enako. Amen. Razumi to! Amen.«

119. POGlavJE

Jaredove skrbi kot gostitelja

1. Potem, ko je slišal te besede, je Set z notranjim iskanjem sebe vedno bolj prepoznaval. Njegov edini odziv na ta govor je bila tiha hvaležnost v njegovem srcu, ki je ni glasno izrazil, ker je vedel, da Jaz lahko slišim tudi tiho srce in Mi v njem ni neznan niti en vzgib

majhnega vlakna.

2. Bilo je še nekaj drugih, ki so želeli postavljati vprašanja, toda Adam je vstal in rekel: »Otroci, poslušajte v Jehovem imenu: Kdor ima kakršnokoli skrb v svojem srcu, naj jo ohrani v sebi in molče vzame s seboj domov, kajti ob pravem času bo vsak prejel močno svetlobo od zgoraj, v majhno temno kamrico svojega srca. Toda za zdaj upoštevajte, da še nismo v polnočni pokrajini, kaj šele doma. Zato je predvsem potrebno, da ponovno krenemo v ustaljenem redu, da bomo lahko spomnili največje možno število otrok na jutrišnji Sabat in jih povabili k največjemu in živahnemu praznovanju tega svetega dne, katerega je sam Bog določil kot dan počitka in dan spomina, ki nas opominja, da je Gospod, naš veliki in Sveti Bog Jehova, naš Stvarnik, ohranjevalec, voditelj in najbolj ljubeči Oče, poln milosti in usmiljenja.

3. Zato, kot sem rekel, vsi vstanimo v imenu Njega, ki se sprehaja med nami! Amen.«

4. In vsi so se dvignili, zapustili senčno drevo in v ustaljenem redu z Azmaelom odšli skozi gosti gozd proti polnoči.

5. Jared, ki je hodil poleg svojega sina Henoha, se ni mogel vzdržati, da ga ne bi kar naprej spraševal. Prvo vprašanje je bilo o tem, kako bodo sprejeli in pogostili Azmaela, ko bodo prišli domov.

6. Katero sadje ima najrajši in kakšen kruh in pijačo, ali samo mleko ali mleko z čistim medom ali sok stisnjen iz sladkih jagod; ali kako najraje spi, na čem najraje leži in kdaj bi želel vstati.

7. Vendar pa je na vsa ta vprašanja Henoh na kratko odgovoril, rekoč: »Dragi oče, tvoja skrb je odveč. Azmael nam bo sam rekel, kaj želi, toda bodi prepričan, da smo vsi prejeli od Njega več, kot Mu bomo kadarkoli lahko povrnili.

8. Zato, dragi oče, ne obremenjuj se s takšnimi nekoristnimi stvarmi, ker je potrebna samo ena stvar in to je resnična ljubezen do Boga, našega nepopisno ljubečega Očeta.

9. Glej, dragi oče! Verjamem, da bo Azmael zaenkrat zelo zadovoljen s tako hrano pod našo streho. Še predno mu je dal

Adam ime, nam je povedal, kaj ga je pripeljalo z nižin na naše višine.

10. Zvesti tujec (za nas) išče Boga (to pomeni, našo ljubezen do Boga). Če je to tisto, kar njegovo ime pomeni, poglej, dragi oče, potem je zaman vsaka tvoja skrb o hrani, pijači in spanju. Namesto tega bomo naredili nekaj boljšega, če bomo v svojih srcih molili k Bogu in mu milostno dovolili, da se pomakne tja, ker naše srce potrebuje Azmaela bolj, kot naša koča. Amen.«

11. A Jared je Henohu odgovoril: »Dragi sin, v vsem imaš prav in v ničemer ti ne morem ugovarjati, pa vendar sedaj govoriš o Azmaelu prav tako, kakor si vajen govoriti o samem Bogu in to tako, da jaz ne vem več o kom dejansko govoriš, o Bogu ali o Azmaelu. Zato te prosim, če mi to razložiš bolj jasno in mi poveš zakaj to počneš.

12. Ko praviš, da bi morali pustiti Bogu vstopiti v naše srce, je to razumljivo; toda, ko potem praviš: 'Ker naše srce potrebuje Azmaela bolj kot naša koča', poglej, je to nerazumljivo. Kaj ima Azmael opraviti z našimi srci, če ni Bog in razumljivo ne more nikoli biti, saj hodi med nami kot človeško bitje in v celoti kot človek?

13. Čeprav je njegov nauk velik in vse presega ter je izjemno mogočen v dejanju, bi lahko prišel iz ust kateregakoli človeka, ki bi bil poklican od Boga, da govori. Zato, če si voljan, me lahko popraviš, tako da ne bom hodil s teboj v zmoti, se spotaknil, padel in v celoti propadel. Amen.«

14. Nato je Henoh rekel Jaredu le tisto, kar je Adam prej povedal in Jared je popolnoma zadovoljen utihnil.

120. POGlavJE

Očaki razpravljajo o Azmaelu

1. Tudi Enoš ni dal Setu miru in ga je vprašal: »Oče Set! Opazil sem, da si govoril z zelo čudnim mladim Azmaelom in nekaj od tega tudi slišal, vendar so njegove besede izjemno visoke in pomembne. Moram priznati, da včasih izgleda kot, da bi pozabil nase in bil ponosen na svoj dosežek, kot na primer, ko je uničil veliko lažnivo kačo in začel govoriti, kot da ne bi bil več človek, ampak sam Bog. Sedaj pa zopet govori iz sebe in se samo redko obrača na Boga. Ko pa to stori, je z Bogom tako tesno povezan, da na koncu nekdo ne ve več, kdo mu govori.
2. Če človek govori v imenu Boga in je zato napolnjen z Božjim Duhom in z vso oblastjo in močjo iz Njega - zagotovo - jaz si vsaj ne morem predstavljati kakorkoli drugače, Bog in Azmael sta eno in isto.
3. Glej, vsekakor so to pomembne zadeve, ki me vznemirjajo in sem ti moral povedati, dragi oče, kaj me moti in kaj sedaj najbolj pogrešam. Odgovori mi, kaj je z Azmaelom, če želiš in če lahko, kolikor se ti zdi potrebno in koristno za mene in v soglasju s presveto Božjo voljo. Amen.«
4. In Set je odgovoril svojemu sinu: »Dragi Enoš, tvoje vprašanje je upravičeno in na vsej zemlji ne bi moglo biti bolj upravičenega in pomembnega vprašanja, kot je ta in ni bolj pravičnega človeka od tistega, ki iskreno išče Boga in čigar oko ne zamudi Božjih dejanj. Toda več kot vse to, je opazovanje iz čiste ljubezni, ko je vsaka zapoved nekomu dana iz večnega Božjega reda.
5. Glej, taka zapoved zavezuje moj jezik pred tabo, v zvezi z Azmaelom. Zato bodi zaenkrat zadovoljen s tem izgovorom, toda trdno verjemi, da se boš seznanil z Azmaelom iz oči v oči, še predno bo vzšlo sonce.
6. Daj, veseli se tega, ker je Azmael velik! Amen.«
7. In tako je bil tudi Enoš zadovoljen in umolknil.

8. Ampak tudi Mahalalel ni mogel počivati. Obrnil se je k Kenanu in ga vprašal: »Poslušaj, oče! Ti veš, da smo imeli veliko izkušenj v času našega precej dolgega življenja, vendar, ali se spomniš kakšnega dogodka, ko bi človek nekaj udejanjil, izključno samo z besedo, brez pomoči rok?
9. Verjetno mi boš rekel: 'Sin, govoriš neumnosti! Ali ni naš Henoh danes ukrotil tigra za Azmaela in ali ni Adam, ko se je dotaknil jezika zveri, izzval besede iz njegovih čeljusti?
10. Ali niso vse živali, vsa trava, rastline, grmovje in drevje, če je potrebno tudi elementi, podrejeni naši čvrsti volji?' In jaz pravim na to: O oče, vse to je res in ni mogoče zanikati, vendar pa nismo bili nikoli sposobni nekaj povzročiti brez pomoči naših rok, včasih celo naših nog. In, če smo nekaj dosegli, je to vedno vzelo nekaj časa, dokler se ni nema narava odzvala, čestokrat podprta z našimi rokami in nogami. Ali ni to, razen za sončni žarek, popolnoma res?
11. Kako je zdaj s tem v Azmaelovem primeru? Kaj se je v trenutku zgodilo po njegovih besedah z mogočnim tigrom in kam je njegova beseda vrgla kačo in jo uničila z večjo hitrostjo od misli?
12. Je kdo kdaj pridigal Adamu, ta pa je potem levite popolnoma upošteval? Kdor ni prišel k Adamu kot prosilec, se je moral vrniti domov praznih rok in ni nič dosegel. Zdelo se je celo, da mu je Henohova beseda všeč le zaradi globine in mehkode, bolj, kot pa moder ukrep za resnično življenje. Ampak, če sedaj Azmael nekaj govori, naroča in odreja, Adam od tega ne odstopa niti za las in ga slepo uboga, skupaj z vsemi drugimi otroki in materjo Evo.
13. Glede na vse to, mi povej, dragi oče, kaj si misliš o tem Azmaelu?
14. Prepričan sem, da je več kot človek, saj njegov nastop daleč presega vsa človeška dejanja in zdaj je samo vprašanje za koga ga imaš in kaj ti misliš o njem. Amen.«
15. In Kenan je odgovoril svojemu sinu na kratko, takole: » Sin moj, prav imaš v vsem. Te stvari so take kot smo jih vsi videli, toda po Adamovi volji naj ostanejo najdlje do jutri v tvojih mislih, ker si oba prav gotovo ne želiva, da ga ne bi ubogala.

16. Ukvarjaj se z Azmaelom še naprej v svojem srcu in kmalu se bo razkril pred teboj, ker On resnično pride bliže k tebi, kot si lahko predstavljaš!

17. Zato verjemi, trdno zaupaj in ljubi. Amen.«

121. POGlavJE

Lameh in Metuzalem razpravljata o Azmaelu

(22. julij 1841)

1. Tudi Lameh, ki je zelo rad govoril, je vprašal svojega očeta Metuzalema, rekoč: »Poslušaj, oče, če naši očetje med seboj na skrivaj še vedno izmenjavajo besede, čeprav je praoče Adam to prepovedal; kaj misliš, ali bi morala samo midva ta ukaz zvesto upoštevati, ali tudi očetje?

2. Če sem pravilno razumel, se mi zdi, da Adam o tem ni delal nobenih razlik. Če očetje še vedno govorijo med seboj in ker razumejo vsak ukaz bolje kot midva, menim, da lahko tudi midva brez škode izmenjava nekaj besed v zvezi z Azmaelom.

3. Glej, imam veliko željo v srcu, da bi razpravljaj o Azmaelu; pravzaprav imam občutek, da bi moral o njemu nenehno govoriti.

4. Povem ti, dragi oče, ta mladenič začenja precej nenavadno obremenjevati moje srce. Da, zdi se mi vedno bolj nedoumljiv. Na prvi pogled ne izgleda kot, da bi bil nekaj posebnega, ko pa začne govoriti, pridejo njegove besede do izraza močnejše od strele, kar na vsakega od nas zagotovo čudno vpliva.

5. Moram ti povedati, da mi je že postal drag, tako da se mi zdi, kot, da bi bilo moje srce povezano z njegovim.

6. Glej, to je razlog, da želim govoriti o tem dragem, mladem Azmaelu.

7. Glej, kako je nevsiljiv, zelo ponižen in skromen, ko hodi za nami, s starim, na pogled zelo živahnim Abedamom. In poglej,

kako čudovito rahlo hodi. Včasih se mi res dozdeva, kot da se z nogami sploh ne dotika tal.

8. O Azmael, ti čudoviti, dragi neznanec, kako nepopisno si mi postal drag!

9. Kako neznansko srečnega bi se počutil, če bi hodil ob meni, tako, kot zdaj hodiš ob Abedamu!

10. O oče, odpusti mi, če sem postal že preveč nadležen s svojim jezikom. Toda, kaj morem za to. Ali nisi že sam vedno rekel: 'Kjer je ogenj v srcu, je vrenje v posodi ljubezni, ki potem v ustih zavre.' Vidiš, tako je tudi sedaj z menoj.

11. Če želiš kaj povedati, kar govori, - z veseljem ti bom posodil svoje uho, vendar moraš govoriti samo o Azmaelu! Amen.«

12. Metuzalem je svojemu sinu odgovoril sledeče: »Moj ljubljeni sin Lameh, poslušaj! Popolnoma v redu je, če da oče nasvet sinu, ko vidi, da je sin neizkušen in deluje neumno ali neskromno, ali pa če sin pride k očetu in ga prosi za dober nasvet iz bogate shrambe njegovih izkušenj, ki bi mu koristil.

13. Ampak recimo, to dobro razumi, kaj bi bilo mogoče narediti, ko pride sin k očetu in ga prosi za nasvet iz njegove shrambe lastnih izkušenj, vendar oče reče sinu: 'Dragi sin, glej, v zvezi s tem so najine zaloge v shrambi enake in nobeden nima nikakršne prednosti, ker so najine oči danes istočasno prvič videle Azmaela'.

14. Glej, karkoli si sposoben povedati o tem izjemnem mladeniču, lahko povem tudi jaz, le, da moj jezik ni tako prožen kakor tvoj, da bi jaz lahko oblekel moje notranje občutke o Azmaelu v dobro razumljive besede in jih potem prenesel preko ustnic.

15. Ampak, da ne boš zaman pozival svojega očeta, da ti odgovori na tvoja vprašanja, sem dobil zamisel in ti bom odgovoril takole:

16. Bog je dal človeku dvoje dobro narejenih oči, da vidi zunanje stvari, čeprav ne vidi z dvema očesoma nič več kot z enim, vendar dvoje oči zagotavlja lažje gledanje, ko eden drugega podpirata. Prav tako je dal Bog človeku dva ušesa, da sliši glas zunanjega sveta, pa vendar nihče ne more slišati z dvema ušesoma več kot z enim, razen, da se tudi tu eden drugega podpirata. Enako velja tudi

za duhanje. Eden pomaga drugemu. Vendar pa je dal Bog človeku le en čut za okus in en čut za otip, da lahko čuti in okuša in tako jasno razpozna vsako posamezno stvar. Glej, ta dva čutila sta povsem neodvisna eden od drugega. Tako je tudi z ljudmi. Skupno nam je gledanje in poslušanje in tudi finejše zaznavanje in s tem presojanje. Kar pa zadeva našo oceno stvari in naš občutek ob tem, pa ima vsak svoje polje, po katerem oblikuje svojo oceno, ki temelji na določenem občutku.

17. Glej, prav tako je tudi z nama. Oba sva videla, slišala in zagotovo opazila iste stvari na Azmaelu. Na tej točki sva kot rastline in trava, grmovja in drevesa. Vsi sprejemajo isto svetlobo, isto toplino in isti dež. Kako pa potem to notranje obdelajo in s kakšnimi rezultati?

18. Poglej, dragi sin, tu je mogočna razlika. Tako je tudi z našo notranjo zasnovo, oceno in dožemanjem; lahko je pravična, toda tudi krivična, pravočasna ali bolj pogosto prepozna. Toda zakaj bi sami sebe ugonabljali pred časom, s svojimi prezgodnjimi sodbami in napačnimi občutki, ki izhajajo iz njih?

19. Zato je za zdaj bolje, da te nove zasaditve v nama popolnoma dozori in šele nato, če v sebi zaznava polno zrelost, vidiva, če so plodovi drugega postali okusni in zdravilni.

20. Tisti, ki govori o nečem, kar v njem še ni dozorelo, je bedak, ker dobi za vsako pripombo nauk, prej ali pozneje. Kakšna korist pa bo, pridobljena s pomočjo nezrelega učitelja ali govornika. Koga bo zadovoljil s svojimi nezrelimi plodovi? Kakšen blagoslov bo razširil s svojimi prezgodnjimi rastlinami, od katerih še sam ne ve in ne more vedeti ali so zdravilne ali nezdravilne, mogoče celo polne smrtonosnega strupa?

21. Poglej, tako je zopet z nama. Seme je Azmael, ki je pognal v nas šele nekaj šibkih korenin, vendar zaenkrat še ne vemo kakšen bo list, cvet in še najmanj o kakšnem plodu bi že želeli učiti drug drugega.

22. O sin, upoštevaj, kakšna je lahko posledica takšnega učenja. Zato naj se vsakdo uči od tistega kar vidi in sliši in nekako dojema,

da je nekaj tu ali tam in s tem je naredil dovolj. Vse drugo naj pusti pri miru, dokler ne pride čas zorenja. In, ko plemeniti plod dozori v njegovem srcu, ga Bog pokliče, da ga posreduje svojim bratom. Če je plod slab, Bog najbolje ve, za kaj se bo uporabil, ker so v Bogu vse stvari dobre. To je razlog, da bova počakala na zorenje in šele nato govorila! Amen.«

122. POGlavJE

Azmael pove priliko

1. Po tem govoru Metuzalema svojemu sinu Lamehu, se jima je kmalu pridružil Azmael in ju ogovoril z naslednjimi besedami:
2. »Draga prijatelja, poslušajta in dobro razumita, kar vama bom povedal v zvezi z besedami, ki sta jih izmenjala. Recimo, da je nekje človek, ki ima veliko izkušenj z vsemi vrstami modrosti, iz katerih izhajajo najrazličnejši učinki, in da so okrog njega ljudje, kateri si nenehno prizadevajo za modrost in njene učinke, toda ne morejo doseči ničesar koristnega, ker so bili popolnoma brezbrizni do bistva vse modrosti, ker so dovolili svojim očem, da so bila zakrita z vsemi vrstami drevesnih vej in njihova ušesa začepljena z gladkimi kamni, tako da ne morejo ne videti, ne slišati.
3. Če ta človek dela med njimi čudne stvari iz svoje resnične modrosti, ali ga ne bodo obkolili in se kmalu začeli spraševati: 'Toda kako lahko on opravlja stvari, katerih mi ljudje nikakor ne moremo dojeti? Vsekakor bi bilo kaj takega nemogoče narediti. Kdo je ta človek? Ali je od spodaj ali od zgoraj? Kje je dobil takšno moč? Nobena njegova beseda ni nesmiselna, vsaka je dokončno dejstvo, kot da govori iz svoje lastne moči in se počuti zelo pomembnega. Kaj je s tem človekom, ki je samo tak kot vsakdo izmed nas, ko pa deluje je tak, kot da bi bil popolnoma v skladu z vso močjo in Božjo oblastjo?'
4. In po takšnih vprašanjih nihče ne ve, kaj storiti in kako naj se

odziva na modreca. Ali naj se ga boji ali naj ga ljubi? Ali naj pobegne od njega ali naj mu sledi?

5. Nekateri med njimi so polni strahu, drugi polni ljubezni, spet drugi radovedni, nekateri polni dvomov, nekateri pa želijo narediti podobne stvari, a nikakor ne upoštevajo, da bi v svojem prizadevanju morali postati njemu enaki v ljubezni in resnični ponižnosti, ki je edino pravo bistvo vse modrosti.

6. Kaj pa vidva mislita? Če ta modri človek potem želi izbrati nekaj nespametnih ljudi okoli sebe, katere bo izbral kot primerne za svojo šolo?

7. Povem ti, zagotovo ne tiste, ki nimajo poguma, niti prijatelje spektaklov in tudi ne tistih, ki sprašujejo: 'Kaj, kdo in od kod je ta, ki opravlja take stvari samo z besedo?' In tudi ne takih, ki so polni dvomov in nimajo nobene trdnosti, ne v nogah, ne v rokah, niti v glavi, niti v srcu in vsem črevesju ter sklepkih. Prav tako ne bo izbral slepih in gluhih v duhu, ampak samo tiste, ki so polni ljubezni in ponižnosti do Boga in celo do svojih bratov!

8. Glej, vse to je pred vajinimi očmi in vidva tega ne spoznata!

9. Ampak jaz, ki stojim pred vama, vama povem: Srečna sta, da hodim med vama kot Edini Moder pred vsem svetom!

10. Ti Metuzalem, obdaj svojega sina z ljubeznijo in ti Lameh bodi potrpežljiv s svojim očetom in kmalu boš videl tujca s čisto drugimi očmi. Amen. Razumita to, amen.«

123. POGLAVJE

Na 'Posušeni roki zemlje'

(28. julij 1841)

1. Med Azmaelovim govorom so očaki prispeli do visoke kamnite stene, z raznolikimi in najbolj čudnimi grebenastimi oblikami. Zaradi tega so ji očaki že davno dali ime 'Posušena roka zemlje'. Ta

stena je ločevala otroke polnočne pokrajine od očakov in od tukaj je bilo nemogoče po naravni poti priti v polnočno pokrajino. Kdor koli bi hotel priti tja gor, bi moral narediti precejšen ovinek, ker bi moral prehoditi celotno večerno pokrajino, od tam pa še preko dolgega krožnega grebena, ki se potem združi v širokem loku z polnočno pokrajino na severovzhodu.

2. Vendar je bila ta pot za očete predolga, poleg tega pa so že skoraj prišli do stene, zato je bilo to v tem trenutku skoraj nemogoče, ker bi morali hoditi naprej še enkrat do večerne pokrajine in šele od tam preko zelo dolgega gorskega grebena.

3. Toda očetje so sedaj že prispeli do stene in niso mogli nikamor naprej. In tako so se začeni z Adamom začeli med seboj spraševati kaj bi se dalo narediti, da bi lahko, prvič, obvestili otroke polnočne pokrajine o prihajajočem Sabatu, in drugič, tem vrnili njihovo svobodo, kot je bilo to že opravljeno v večerni regiji in jih s tem osvobodili izpod težkega jarma čezmerno zatiralske zakonodaje.

4. Očetje so se tukaj znašli v zelo neugodnem položaju, ker kričanje in metanje kamnov ne bi imelo nobenega smisla. Ker je ravno začel besneti močan veter, kar se pogosto dogaja v visokih gorah sredi dneva, ko se menjavajo sončni žarki in povzročajo težko dihanje, je bilo vsako kričanje nesmiselno. Prav tako metanja kamnov, kot znamenje prisotnosti očetov, ni bilo mogoče izvajati iz istega razloga. S tem pa tudi ne bi storili nič dobrega, ker tako obveščeni otroci, ne bi mogli od očetov slišati eno samo besedo.

5. In tako so očetje stali tam skoraj tako okamneli kot stena, na vrhu katere so bili in nihče ni vedel kaj storiti. V tej zadregi pa se ni nihče spomnil kako blizu jim je Tisti, kateremu so mogoče vse stvari. Celo Henoh se ni tega spomnil pravočasno.

6. Vendar pa je čez nekaj časa Abedam vprašal Azmaela s pridušenim glasom, rekoč: »Gospod, Ti ki si preveč vzvišen in preveč svet, da bi človeški jezik smel oblikovati in izreči Tvoje ime; ali lahko jaz, pred Teboj najšibkejši črv v prahu, naredim nekaj s Tvojim milostnim dovoljenjem, o tako mi milostno ukaži;

jaz sem popolnoma pripravljen, da na Tvojo besedo skočim dol iz te 500 moških višin visoke stene v globino, k otrokom polnoči in jim osebno povem kaj jim hočejo očetje oznaniti.

7. Kajti glej, Ti neizrekljiva, večna ljubezen, Ti moj Bog in moje vse, Tvoja beseda vodi celotno, neskončno stvarstvo v vsej njegovi velikosti in ogromni teži. Kako bi bil jaz lahko pogubljen, ki sem v primerjavi z zemljo samo neznamen drobec?

8. Zato je potrebna samo ena Tvoja beseda in takoj sem pripravljen to izpolniti! In tudi, če bi me to stalo življenje mojega telesa, sem v svojem srcu popolnoma prepričan, da je neskončno bolje umreti po Tvoji besedi telesno celo tisočkrat, kot tisočkrat živeti brez nje.

9. Toda, Gospod, ne moja, ampak vedno Tvoja najsvetejša volja naj se zgodi! Amen.«

10. Ko je Azmael slišal to vzvišeno Abedamovo ljubezensko ponudbo, se je vanj ljubeče zazrl in ga glasno nagovoril z naslednjimi besedami:

11. »Abedam! Resnično, povem ti: Na zemlji ni nikogar, ki bi imel tako vero in ljubezen kot ti! Henoh je velik v ljubezni in ponižnosti, zato bo našel nesmrtnost že tukaj. Ampak tisti, ki pridobi življenje skozi smrt, je večji od tistega, ki ga pridobi skozi življenje samo. Večji je tisti, ki daje svoje življenje v korist bratov in očetov, kot pa tisti, ki si jih prizadeva oživiti zgolj z mojo besedo. Zato je lažje druge učiti, kot za druge dati svoje življenje.

12. Resnično, resnično, povem ti Abedam: Tisti, ki bo kdaj v svojem telesu umrl, v Mojem imenu in po Moji Besedi, bo prejel večno življenje z velikansko močjo in postal popolnoma eno z Menoj!

13. Toda glej, moj dragi, močni Abedam, še ni prišel čas, da bi se odrekel telesnemu življenju v Mojem imenu ali Besedi, zato bo tvoja neomajna volja upoštevana kot polno opravljeno delo, ker jo imaš v svojem srcu skoraj dovršeno, kot zunaj sebe, s svojo vero, zaupanjem in ljubeznijo do Mene. In tako si Me že povsem našel in boš od sedaj za večno ostal ob Meni.

14. Vendar poglej, dragi Abedam, imam še drugačne načine za

rešitev šibkih očetov iz te stiske, s katerimi je to lažje narediti brez tvojega žrtvovanja, vendar je dobro zate, Abedam, da si se Mi tako zvesto žrtvoval v svojem srcu. Povem ti, presegel si Abela, ki je bil umorjen le enkrat, medtem ko si ti preziral tisočkratno smrt v Mojem imenu. Zato boš imel tisočkratno življenje v Meni!

15. Toda, tako da imaš lahko Mojo besedo, ko si hotel po svoji volji nekaj narediti v Mojem imenu, pojdi k Henohu in ga prosi, da pride k Meni, ker mu imam nekaj važnega za povedati pred vsemi očeti. Kajti, če Me ljubi, mora priti k Meni prej kot ga lahko popolnoma sprejemem in lahko postane takoj v ljubezni Zame in vsega življenja iz nje, junak kot ti in izvaja Mojo voljo v navzočnosti očetov. Amen.«

16. In Abadam je odšel k Henohu in mu oznanil Azmaelovo voljo.

17. Henoh je takoj odšel k Azmaelu in mu rekel: »O Gospod! Poglej milostno na mene, najšibkejšega in vsako vlakno mojega nemočnega bitja Ti bo večno dobrovoljno podložno, moj Bog in moj Gospod in moj najbolj sveti, večni Oče! Amen.«

18. Azmael je Henoha prijel za desno roko in mu glasno rekel: »On, ki je ustvaril to roko za tebe iz nič, jo zdaj krepim v prisotnosti očetov. Pojdi zdaj na 'Posušeno zemljino roko' in oživi neživo, da bo lahko postala mehki most za nas in gladka pot za tiste, ki najbolj potrebujejo našo pomoč, ker Jaz nisem med vami zaradi zdravih, ampak zaradi bolnih. Amen.«

19. In Henoh je odšel takoj gor na steno in ji zapovedal naj se podredi in postane gladka pot za tiste, ki spodaj životarijo in nujno potrebujejo pomoč.

20. In glej, stena se je zrušila in gladka pot je bila pripravljena.

21. Vse očete je zajelo globoko strahospoštovanje pred neskončno Azmaelovo močjo. Toda On jih je znova poživil in kmalu so začeli v svojih srcih hvaliti Boga in moliti Njegovo ime za to čudežno dejanje in nato samozavestno nadaljevali pot.

124. POGlavJE

Adamovo vprašanje glede polnočnih otrok

(29. julij 1841)

1. Očetje so kmalu prišli v polnočno pokrajino, kjer so imeli otroci svoja bivališča. Kot je bilo običajno, je ta Adam blagoslovil, nato pa vse otroke glavnega rodu, na kar so se vsi posedli k kratkemu počitku.
2. Ko so tako počivali približno pol ure, so se začeli spraševati, zakaj se v tem času še ni pojavil nobeden od polnočnih otrok. Nato je Adam poklical Henoha in ga vprašal zakaj je to tako, rekoč:
3. »Henoh, ti, ki si bil okrepljen od Azmaela v naši prisotnosti, tako da se je 'Posušena zemljina roka' morala ukloniti pred tvojo besedo, glej, otrok ni tukaj. Kje so?
4. Ali so morda zakopani pod zrušeno steno in so vsi umrli? Če ti je mogoče, nam povej, kam so odšli in kaj se je z vsemi zgodilo?
5. Ker, glej, to področje je videti, kot da bi še pred kratkim zloglasna smrt med njimi praznovala žetev.
6. O tem bi rad vprašal Azmaela (Gospoda), vendar mi manjka poguma, kakor tudi nekaterim drugim. Zato, ker ko pomislim kdo se skriva za Azmaelom in potem, kdo sem jaz, me jezik in pljuča pustita na cedilu in komaj izrečem besedo. Poleg tega mi pravi tudi moje srce: 'Kaj bi rad vprašal vsevednega Boga, kot da On ne ve, kaj se skrivoma dogaja v tebi? Ali ni On usmerjal tvojih misli od večnosti, še predno te je ustvaril iz Svoje neskončne ljubezni in usmiljenja?'
7. Glej, dragi Henoh, zato mi je to nemogoče storiti, kar sem si tako srčno želel, zato te prosim, da ti to narediš zame. Če kaj izveš od Azmaela, pomiri mene in vse ostale, ki so pri počitku. Toda, če je v tvojem srcu tako kot v mojem, potem se obrni na Azmaela in On nas bo zagotovo najbolj prijazno in milostno odrešil te negotovosti in zaskrbljenosti. Amen.«

8. Ko je Henoh to slišal, se je Adamu priklonil in hotel hitro oditi in obvestiti Azmaela o Adamovi prošnji, ker je bil tudi on osupel nad zapuščenim področjem. Toda, še predno je naredil prvi korak, je Azmael že stal med njima in ga zaustavil, rekoč:

9. »O Adam! Ali verjameš v svojem srcu, v katerem živi zelo šibak duh, da je Gospod kot kralj nižin, ali kot ti, kjer je potreben velik ceremonial, da bi se Mu približal? Glej, Jaz ne potrebujem nobenih čuvajev, niti vratarjev ali prvorojenih otrok glavnega rodu, po katerih bi lahko nekdo prednostno Meni nekaj naznanil. Jaz prav tako ne pričakujem, da bi oseba pred Menoj ležala na obrazu kakšno uro, da bi šele potem lahko vstala in bila vredna stati pred Menoj, svojim Bogom in Stvarnikom. Vse kar Jaz ljubeče zahtevam je k Meni obrnjeno, zvesto, ljubeče, ponižno in preko kesanja očiščeno srce. S takim srcem nihče ne potrebuje posredno pot, ker sem Jaz zagotovo in moram biti, vedno njemu najbližje. Če to ne bi bilo tako, komu bi bilo mogoče ohraniti svoje življenje za celo bežen trenutek, ker je vse življenje neposredno iz Mene in nikoli ne more biti od nikjer drugje.

10. Če se bojiš nekaj vprašati vsevednega Boga, kako to, da Vsevedni ne okleva, ko vas vse sprašuje mnoge stvari, zaradi vas samih, tako da se lahko prebudite?

11. Mislim pa, da ima v primeru neznanja, nevedni večji vzrok, da se obrne na Vsevednega, kot pa obratno.

12. Torej, če Jaz vprašam tebe, ki nimaš odgovora, bo zagotovo prav, če ti o tem, česar ne veš, ampak bi zelo rad vedel, vprašaš Mene.

13. Glej, Adam, Meni je zelo dobro znana tvoja dilema. Sprašuješ o otrocih polnoči in si željan slišati kam so odšli, vendar ti v tem trenutku tega ne morem povedati, ampak samo to, da jih morate iskati in organizirati njihovo iskanje. In, če ne boste našli nikogar, potem pa pridi k Meni in Me vprašaj kje so in Jaz vas bom vodil do njih. Kar je bilo izgubljeno, je najprej treba poiskati. Amen.«

125. POGlavJE

Adam ukaže iskanje otrok polnoči

1. Adam je v srcu razmišljal o teh močnih besedah, potem se Mi je zahvalil z globokim obžalovanjem, ki ga je čutil v svojem srcu, poklical vse prisotne, razen Seta, Henoha in seveda Azmaela in rekel:
2. »Poslušajte, vsi moji otroci, katere mi je Bog dal, prav tako kot vaša telesa in duše, toda vsakega s svobodnim duhom od Boga. Sem smo prišli hrepeneče, da bi prinesli novo, svobodno življenje tem otrokom, ki so bili od nas ostro ločeni s to visoko, globoko in strašno robustno, precej raztegnjeno 'Posušeno zemljino roko', tako da nismo mogli priti do njih, niti oni k nam. Kakor sedaj, smo tudi prej gledali skozi špranje v skalah na globoko ležeče ravnine, kjer smo pogosto ugotavljali, da so polne otrok in njihovih otrok. V brezvetrnih dneh jim je lahko Kenan po moji želji z močnim glasom najavljal, da se starešine ne bojijo velikega ovinka in bodo prišli s svojimi žrtvenimi sadeži še pred Sabatom.
3. Kakorkoli, sedaj sva jaz in še Nekdo drug prišla dol do njih na čudežen način in glej, nikjer jih ni videti in ni niti sledu o njih.
4. Zato je sedaj po Božjem navdihu moja volja, da vsi od tu v vseh smereh pohitite in jih iščete eno uro. Če boste koga našli ga brez odlašanja pripeljite sem, da nam bo lahko povedal kje so vsi ostali. Če ne boste nikogar našli, se vrnite v eni uri dodeljeni za iskanje, tako da bomo lahko prejeli višja navodila od Tistega, katerega volja naj se zgodi.
5. In sedaj pohitite in izpolnite nalogo, ki ste jo dobili. Naj bo Jehov in moj blagoslov z vsemi vami. Amen.«
6. In takoj so se zbrali in v naglici pohiteli v vse smeri. Povsod so našli veliko praznih bivališč z vsemu vrstami opreme. Na prostosti so našli tudi mnogo domačih živali in vse vrste že pridelanega in zbranega sadja, toda niti enega človeškega bitja. Ko po pol ure iskalci niso našli nikogar, so začeli v vse smeri glasno vpiti in

klicati tiste, ki so jih poznali po imenu. Toda ves njihov trud je bil zaman in niso slišali nikogar, ampak samo oddaljen odmev svojih klicev, ki se je odbijal od skalnih sten in spuščal v globeli temačnih gorskih jarkov.

7. Nekateri med njimi so se celo povzpeli na bližnje griče, da bi morda od tam odkrili ubežnike, toda tudi ta njihov trud je bil povsem zaman, ker njihovo ostro oko ni zasledilo niti bleska zaostalega pobeglega brata in tudi s svojimi ušesi, celo z največjo pozornostjo niso slišali nič drugega kot monotono, votlo šumenje gorskih potokov, padajoč v globoke ledeniške razpoke.

8. Tako je pretekla kratka ura v iskanju otrok in otroci so se ne da bi kaj opravili vrnili nazaj, oziroma tja, kjer jih je Adam nestrpno čakal.

9. Ko so se približevali, je Adam pozorno opazoval skupino, da bi videl, če je med njimi kdo, ki so ga našli, toda ko so prišli bližje, je postalo jasno, da so se vrnili sami.

10. To je Adama tako užalostilo, da je začel glasno jokati in objokovati.

126. POGlavJE

Azmael odpošlje Henoha

(5. avgust 1841)

1. Ko so se določeni iskalci vrnili, ne da bi dosegli svoj namen, so poročali, da niso našli nič drugega kot prazne kočice z nekaterimi gospodinjskimi pripomočki, hišne živali in tudi skoraj vse shranjeno sadje, toda niti sledu o ljudeh. Adam je dvignil roke nad glavo in spregovoril z močnim glasom:

2. »Pravični, veliki, vzvišeni Bog! Kam si jih odpeljal? Ali pa jih je zemlja požrla, ali karkoli se je zgodilo z mojimi otroci?

3. Ali še vedno nekje obstajajo ali so bili popolnoma uničeni?

O Bog, Bog poln ljubezni in milosti, bodi sočuten z menoj, šibkim, najstarejšim človekom na zemlji!

4. Če si jih uničil, lahko prav tako uničiš moje srce, tako da mu ne bo treba trpeti pod tem neznanskim bremenom žalosti, ker bo moralo tako ali tako na koncu umreti, čeprav sem dobil svetlobo o tistih, ki jih je moja velika neumnost ločila od nas in gnala v to polnočno pokrajino, kjer so očitno propadli.

5. O Azmael, Azmael! Kje si Mogočnej? Pridi, o pridi, ker moj duh, ki je od Tebe, še nikoli ni tako hrepenel po Tebi, kot to počne sedaj.

6. O ne mudi se, ampak pridi k meni, šibkemu, staremu starcu, prvemu na tej Tvoji široki Zemlji in mi pomagaj iz moje velike tesnobe in žalosti. Amen.«

7. In glej, že je stal Azmael pri Adamu in ga resno vprašal: »Adam, ali si slep, kaj hočeš, da naredim zate?«

8. In Adam je odgovoril: »O Gospod, če sem slep mi povrni vid, da bom lahko videl tiste, ki so izgubljeni, bodisi tako ali drugače.«

9. Nato je Azmael rekel Adamu: »Glej, poslal si svoje otroke, da bi našli svoje brate in niso našli nikogar. Sedaj bom Jaz odposlal Henoha in bomo videli ali se bo tudi on vrnil praznih rok. V primeru, da se bo, bom nato odšel Jaz, kot zadnji glasnik in sklical vse ovce in lahko si prepričan, da bodo ovce prepoznale pastirjev glas, naglo prihitele k Njemu in veselo skakale okoli Njega.

10. In ti Henoh, pohiti zdaj ven in vpij na ves glas: 'Bratje, poslušajte! Vaš oče Adam je prišel k vam, da boste, tako kot jaz, prosti jarma. Pokazal vam bo nov mogočen most, čez katerega boste po najkrajši možni poti prišli do njegovega posvečenega očetovskega doma, da boste že jutri sodelovali v praznovanju svetega, svobodnega Gospodovega Sabata.'

11. Tako jih boš poklical trikrat in privedel k nam kogarkoli, ki se bo prikazal. Toda tiste, ki se ne bodo prikazali, bom potem poskušal Jaz priklicati s Svojim glasom, na kar jih bomo lahko prešteli in videli kdo še vedno manjka. To bo znak, po katerem se bo pokazalo, kdo je prišel nazadnje, zaradi prihajajoče velike stiske

in ti zamudniki bodo prišli v veliko Očetovo domačo hišo.

12. In sedaj pohitite in naredite, kot sem vam Jaz svetoval! Amen.«

127. POGLAVJE

Trije Adamovi sinovi sledijo Henohovemu klicu

1. Potem je Henoh pohitel, kot mu je svetoval Azmael.
2. Po prvem pozivu se je starejši Adamov sin priplazil iz nekega skrivališča in rekel: »Henoh, ti, Jaredov sin, sledil ti bom, če sem te dobro razumel.«
3. In Henoh mu je odgovoril: »To je volja tistega, ki čaka nate in na vse tvoje otroke, zato je tvoje razumevanje pravilno.
4. Toda moram še dvakrat zavpiti, kar te bo pomagalo prepričati, da si pravilno razumel moj prvi poziv.«
5. In tako je Henoh zavpil že drugič. Tudi po tem pozivu je prišel samo starejši Adamov sin in Henoha vprašal enako kot prvi in dobil isti odgovor.
6. Potem je Henoh zavpil še tretjič in po tem najglasnejšem pozivu, se je prav tako pojavil samo en starejši Adamov sin in vprašal Kenoha enako kot prva dva.
7. Henoh pa je odgovoril: »Sledi mojemu pozivu in se boš kmalu sam prepričal od kod je prišel poziv in od kod je glas prodril v tvoja ušesa!«
8. Čeprav je glas Henohov, vendar je poziv od zgoraj.
9. Zdaj ne sprašujte več, ampak pojdite za menoj in mi ne povejte kje so vaši otroci in žene, ker bo takoj za menoj drug Klicalec in vsi otroci in žene bodo prepoznali Njegov glas, kot edini pravi.
10. Čeprav je bil moj poziv pravi klic od zgoraj, je bil to še vedno čuden glas, ki je vpil in zato so ga le redki upoštevali. Toda, ko bo poziv zvenel z glasom velikega Klicalca, bo to glas pravega klicalca, ki bo prodiral v globino zemlje in tam ne bo nikogar med živimi ali mrtvimi, ki Ga ne bi kmalu prepoznal, kot pravi glas

edinega pravega Klicalca in nihče Ga ne bo vprašal, kar ste me vi spraševali, ampak bodo vsi sledili Njegovemu glasu tako ali drugače.

11. In zdaj pohitite, ker vaš oče čaka! Amen.«

128. POGlavJE

Adamovo veselje z otroki Juro, Bušinom in Ohorionom

1. In tako je četverica pohitela k Adamu. Ko je Adam videl, da se Henoh približuje s tremi starejšimi otroki, se mu je obraz razsvetlil in Me je začel hvaliti, ker je bilo njegovim očem dovoljeno še enkrat videti starejše otroke po Kajnu in Abelu, in sicer Juro, Bušina in Ohoriona.

2. Medtem, ko je Adam hvaležno vzdihoval v svojem srcu, je bila četverica že pri njem. Henoh se je priklonil Adamu, toda ostali trije so padli na obraz pred Adamom, kot so to vedno storili. Vendar je Adam poklical Seta in rekel:

3. »Set, moj sin, glej tvoje starejše brate in sedaj moje najstarejše otroke. Pomagaj jim vstati in jih pripelji sem k mojemu srcu in jim tudi povej: 'Stari oče Adam ni več gospodar, ampak je sedaj oče, katerega roke bi bile sposobne ljubeče pritegniti celo Kajna k svojemu srcu, kaj šele svoje starejše otroke in sodruge v slabih časih.'

4. Povej jim tudi, da ne samo, da je izgubljeni raj povrnjen, ampak neskončno in veliko več stvari, večje in nepopisno bolj veličastne in vzvišene. In sedaj pojdi in naredi zahtevano. Amen.«

5. Set je šel takoj k svojim bratom, jih ljubeče dvignil in jim povedal Adamovo sporočilo, na kar je začela trojica jokati od veselja. In Jura je rekel Setu: »O moj ljubljene brat, kako neizrekljivo sem srečen in dejansko vsi trije, da lahko zopet vidimo tebe in našega zelo ljubljenega očeta.

6. Glej, dragi brat, kako stari in šibki smo postali po dolgem času

našega zasluženega izgnanstva.

7. O Ti veliki Jahve, hvala Ti in naša večna hvaležnost samo Tebi, ker ni dvoma, da si Ti omehčal srce našega ljubljenege očeta, tako da smo še enkrat sprejeti tukaj v Tvoji milostni navzočnosti.

8. Zato, večna hvaležnost in hvala Tebi, o Jehova. Dragi brat, zahvaljujemo se tudi tebi. Zdaj pa nas odvedi k staremu očetu!«

9. In tako jih je Set pripeljal k Adamu, ki jih je blagoslovil, jih pritisnil k svojemu srcu in nadvse ganjeno rekel: »O moji otroci, kako srečen je sedaj vaš oče Adam.

10. O Azmael, kdo bi Te mogel dovolj prehvaliti za Tvojo brezmejno dobroto in Tvojo večno ljubezen!«

11. Ko si je Adam nekoliko opomogel od svoje ljubezni, je prišel Azmael takoj k njemu in rekel: »Adam, ali vidiš sedaj, kaj je bolj pomembno: zapoved ali ljubezen?«

12. Adam je bil tako ganjen, da je lahko rekel samo: »O, Ti, čigar ime si moj jezik ne upa izreči, Ti si več, neskončno več kot more vsa večnost dojeti! Za to samo Tebi hvaležnost, zahvala, slava in za vedno vsa moja predana ljubezen! Amen.«

129. POGlavJE

Azmaelov govor o Jehovem bistvu

(7. avgust 1841)

1. Po teh Adamovih besedah je Azmael stopil do trojice in jim spregovoril sledeče: »Poslušajte, vi trije, Jura, Bušin in Ohorion!

2. Kdo je boječ kot muha in poln strahu kot golob in plašen kot poljska miš, ki odvihra, ko se kaj približa, ali ob najmanjšem hrupu zbeži v gozdno goščavo in če pade nekaj skalnih delcev v dolino, se preplašeno skriva v zemljine luknje?

3. Ali mislite, da Jehova tako zlahka omogoča smrt Svojih otrok, ko zgrmi dol nekaj kamnov?

4. Če bi Mu bilo ubijanje v veselje, bi bilo tako že od večnosti. In, če bi bil na ta način prijatelj smrti, ste resnično lahko prepričani, da On ne bi ustvaril zemlje, ne lune, sonca in vseh zvezd s svojimi velikimi čudesi ustvarjanja, niti sončnega prahca.
5. Toda Bog, kot lahko vidite iz vseh stvari okoli sebe, ni tak, ampak ravno nasprotno in zato največji prijatelj življenja, ker je sam dejansko večno življenje in vse, kar živi, živi iz Njegovega diha. On je tudi večna Ljubezen sama in zato nenehno priteguje vsa Svoja dela k Sebi in vsa ustvarjena bitja imajo svoj lasten pametno urejeni red. Vendar pa so otroci svobodni in njihova volja in dejanja niso vezana na noben način, razen da morajo živeti in to zaradi Jehove, ki je prijatelj življenja, ne smrti. Torej, Njegovi otroci ne bi smeli biti preveč zaskrbljeni zaradi naglega uničenja, še posebej tisti, ki, kot vi, resnično ljubijo, izjemno dobrega, velikega in svetega Jehova in polagajo vse svoje upe v Njega.
6. Torej bodi dobre volje in nič več neumno boječ, ker če bi vas hotel Jehova usmrtiti, kako bi lahko dosegli tako visoko starost, ki jo že imate?
7. Vendar pa bo prišel čas na zemlji, ko vaši potomci na koncu svoje življenjske preizkušnje na zemlji, ne bodo nikoli dosegli vaše starosti, čeprav bodo mnogi med njimi, ki bodo ljubili Jehova, bolj kot zdaj vi. Da, v teh časih bodo celo otročički vzeti od prsi svoje matere in mnogi starši bodo žalovali, v svoji bridkosti slavili Boga, Mu vse žrtvovali in ne bodo razmišljali kot vi, da je Jehova nekdo, ki mu je ubijanje v veselje.
8. Glejte, z vaše strani je bila to huda napaka. V prihodnosti raje krepite vaše zaupanje in vaša ljubezen do Jehove naj raste; potem boste varno hodili čez goreče ruševine sveta, ker je roka Jehove mogočna in tisti, za katere se On zavzema in jih vodi, ne morejo utrpeti škode zaradi propadanja svetov ali katerekoli moči, kateri je On dal proste roke za določen čas njenega lastnega preizkusa svobode, ki je znana moč kače.
9. Sedaj ostanite nekaj časa tukaj v miru, dokler se ne vrnem, ker grem sedaj Jaz, kot zadnji glasnik iskat vaše otroke, da jih vse

pripeljem sem, tako da bodo lahko izkusili in spoznali, kako izredno dober in poln ljubezni je Jehova, katerega ste se tako neumno bali.

10. Seveda, Božja jeza je strašna. To je večni ogenj, ki nikoli ne ugasne. Ampak, ne glede na to, Bog je dal vse Svoje moči v Svojo ljubezen in ne v jezo, ki je za vedno predmet večne Ljubezni, samo večnega, najsvobodnejšega Življenja v Njemu.

11. Premislite o tem, dokler se ne vrnem. Amen.«

130. POGlavJE

Uspešen Azmaelov očetovski poziv polnočnim otrokom

1. Azmael je nemudoma zapustil celotno družbo in odhitel kot ognjeni blisk.

2. Ko je izginil iz njihovega pogleda, so vsi začeli hvaliti velikega Boga. Toda trojica je začela spraševati Adama, rekoč:

3. O, dragi, vzvišeni oče! Glej, besede tega mladeniča, ki je pravkar naglo odšel, so bile po eni strani večinoma pomirjujoče, toda po drugi strani nerazumljivo vzvišene kot ogenj, ki bi lahko razsvetlil celo zemljo. O povej nam, kdo in od kod je ta človek, ker mi še nikoli nismo slišali takšnih besed. Resnično, ta človek nikakor ne more biti s te zemlje.

4. Če je mogoče, o oče, nas ne pusti v tej negotovosti. Tvoja volja. Amen.«

5. In Adam je odgovoril: »O otroci, razmišljajte o tem, kar vam je sam rekel. Če hočete izvedeti več, ga počakajte! Amen.«

6. Trojica se je zahvalila Adamu in začela razmišljati o tem vprašanju, toda niso mogli najti odgovora, da bi zadovoljili svoja srca. Eden je predlagal angela, ki je v deželi Euehip po pobegu predal goreči meč Abelu, drugi je mislil o Abelovem duhu, tretji pa se ni mogel odločiti, katero mnenje naj podpre. In tako je postopoma nastala med vsemi prisotnimi velika tišina, delno zaradi

tega, ker so bili polno zasedeni s svojimi lastnimi mislimi in delno v čuječnem pričakovanju Azmaelovega poziva. Vendar je bilo to pričakovanje precej jalovo, ker je Azmael dobro vedel kaj in kako storiti, ker mu ni bilo treba vpiti, ampak samo izreči Svojo mogočno Besedo v srcih tistih, ki so se v strahu skrivali. In v sebi so jasno dojali ta veličasten poziv, tako da nihče ni ostal v ozadju in so vsi, stari in mladi, pohiteli k velikemu notranjemu Klicalcu in Ga vsi prepoznali kot Tistega, ki jih je skrivoma poklical v njihovih srcih.

7. V treh minutah je bil Azmael obkrožen s sedemkrat sto tisoč ljudmi, katere je blagoslovil s svojo roko in jih nato vse kmalu privedel k Adamu.

8. Ko je Adam, skupaj z drugimi otroki, videl ogromno množico, ki jo je vodil Azmael, je ostal brez besed in ni mogel izreči niti besede.

(9. avgust 1841)

9. Celo Henohu se je zdela ta izredna odprava tako čudežna, da ni mogel verjeti. In si je rekel: »Ampak tako veliko otrok v polnočni regiji?!

10. Če ne več kot tri četrte jih je bilo na novo ustvarjenih. Ne vem, kaj naj si mislim. Ali sanjam ali vidim vsakega stokratno, ker je tukaj ljudi kot peska v morju in trave na površini zemlje!

11. O Azmael, kdo bi te kdaj lahko razumel? Ti si neskončen v vsaki Svoji besedi in Svojem dihu, ki premika svet, medtem, ko jaz le neznatno količino drobcev preko površine moje nemočne roke. Ti zreš v sonce in v vse sijoče zvezde, ki drhtijo od preveč nerazumljivega vzvišenega strahospoštovanja, hvaležno sijoče, čeprav le medlo, odražajo neskončno milino Tvojih oči navzdol na majhno zemljo. In Tvoja ušesa zaznavajo - kot moja bližajoči grom - hrepenenja in najmanjše želje tistih medlih bitij, ki se bodo morda v prihodnosti pojavila, kot Tvoje nove stvaritve. In Ti zaznavaš dih najbolj neopazne, drobcene živalce v najbolj

oddaljenem brezkončnem prostoru, medtem ko moje uho komaj zazna divjanje orkana. Toda kakšna razlika v zaznavanju! Zate je vse čista harmonija, zame zmedeni kaos.

12. Tebi je glasno žuborenje pomladi, vir globokih, razumljivih besed. Razumeš frfotanje trave in tožba padajočih listov je zaznavna Tvojemu ušesu.

13. Slišiš veličastno hvalnico šumečega vetra in besnenje morja Ti ne ostane neznano. In vendar skrbiš za malega črva v prahu, čeprav ne slišiš nič drugega kot šibko stokanje majhnega prašnega črva.

14. O Azmael, Ti veliki, vzvišeni, najsvetejši, najbolj ljubeč in predvsem najmogočnejši Bog in Gospod! Omejeni duh Te ne bo nikoli razumel in vsak, ki bi Te hotel doumeti, se bo izgubil v neskončni noči Tvoje oblasti. Celo kapljica rose ga bo pogoltnila v svoje brezštevilne, neskončne globine, da se ne bo mogel nikoli rešiti iz neskončnega oceana majhnih kapljic rose in njegovih neštetič čudes.

15. Zato v svojem življenju ne bom več ničesar raziskoval, ampak Tebe samo ljubil, o moj Bog in v vsem svojem pametnem ravnanju priznal svojo ničevost in v vsej ljubezni in ponižnosti rekel: 'Samo do sem in nič več!' Vsak moj srčni utrip mora biti podrejen Tvoji volji, ker kdo je živ brez Tebe, ker si Ti sam edino življenje?

16. Živim samo toliko časa, odkar Tebe ljubim in zame razen Tebe ni nič živega. Ali niso vse stvari zame kot mrtve? Ali niso mrtvi kamni brez življenja Tebi bolj živi, kot je meni najbolj živahna ptica, ker kamen Zate ni nem, toda kaj je zame cvrčanje živahnega murna?

17. Torej, živim je vse živo in mrtvim vse mrtvo. In sedaj, do tu in nič dlje! Amen.«

131. POGlavJE

Adamovo veselje in hvaležnost. Jura radovedno sprašuje Azmaela.

1. Ko je Henoh sklenil ta pomemben samogovor, je Azmael s svojim silnim oboževalcem osupnil začudeno družbo.
2. Ko je prišel približno trideset korakov do Adama, je ukazal veliki množici, da se posede, nato pa pristopil k Adamu, ki si še ni opomogel od svoje onemelosti in mu rekel:
3. »Adam, zbudi se in boš videl kaj lahko doseže glas pravega klicatelja, ki nato vse prešteje in vidi, da nihče ne manjka, ampak jih najprej vse blagoslovi. Amen«
4. Potem je Adam vstal in s skesanim srcem rekel: »Azmael, dovoli mi izgovoriti le črko Tvojega imena, zato kjer si Ti, o Gospod, preštel skupino, je zagotovo vedno popolna, ker si Ti vedno večer in neskončen in kar storiš je v vsakem trenutku najboljše!
5. Sedaj Ti jaz in vsi otroci ne moremo dati nič drugega kot, da se Ti zahvaljujemo in Te slavimo. O Gospod, milostno sprejmi naša srca, kot tople besede, polne hvaležnosti in ljubezni in stori z vsemi nami karkoli želiš. Amen«
6. In Azmael je pozval Juro, Bušina in Ohoriona in jim rekel: »Poslušajte! Vaš oče je z vami v tej pokrajini že skoraj dve uri in nobeden mu ni do sedaj pripeljal ničesar, da bi se osvežil in okreplil, zato pošljite domov sle, ki naj prinesejo vse vrste sadja, kruha, mleka in medu, da bo zadostovalo za vse, ki so tukaj. In zdaj pojdite in tako naredite. Amen.«
7. Jura je spustil brata naprej, se še malo zadržal pri Azmaelu in Ga vprašal:
8. »Mogočni mladenič! Ali mi ne bi hotel povedati, kdo in od kod si? Ali je Adam tudi tvoj oče? Ali je na tej zemlji mogoče še kakšen mogočnejši oče glavnega rodu od našega očeta Adama, čigar besedo sta nekoč ubogala sonce in luna?
9. Toda, ko je padel v nemilost pred Jahvejem, je izgubil vso svojo

moč in zdaj smo vsi sluge šibkosti, nesposobni, da bi se dvignili iz svoje nemoči.

10. Vendar, ti imaš moč, ki je enaka Adamovi, predno je padel pred Jahvejem v nemilost, zato mi lahko poveš, kar sem te vprašal, vendar le, če tako želiš. Amen.«

11. Azmael je odgovoril: »Jura, ti si pravičen in tvoje vprašanje je enostavno, vendar razmisli o tem, kakšno korist bi imel od takšnega vedenja, ali če tega za zdaj ne bi vedel?

12. Neresnica je za Moja usta nemogoča, za resnico pa tvoje srce še ni pripravljeno, ker bi te pred to zrelostjo ubilo. Zato bodi potrpežljiv, dokler ne dozori, ljubi in se boj Boga in tvoje srce ti bo dalo odgovor o Njemu, ki ti sedaj daje ta nasvet!

13. Toda toliko lahko veš, da ne ustrezam nobenemu tvojemu vprašanju in so tako vse tvoje domneve napačne; toda, ko boš zrelejši, boš videl veliko Svetlobo, ki je svetloba vseh svetlob.

14. In zdaj pojdi in delaj to, kar počnejo tvoji bratje! Amen«

15. In Jura je odšel in razporejal z drugimi obilo hrane in pijače ('hrane in pijače', naš pripis), po Azmaelovem nalogu.

16. Ko so prišli otroci polnočne pokrajine bogato natovorjeni z zalogami, katere so položili pred Adama in druge otroke, je Azmael pristopil mednje, vse blagoslovil, vsem navzočim zapovedal jesti in se Sam usedel na najbolj oddaljeni konec košar ter jedel prvič skupaj z njimi.

17. Potem je Adam pripomnil: »O Azmael, kako lahko sediš v ozadju, ko prvo mesto pripada pred vsemi prav Tebi?«

18. Azmael pa je odgovoril: »Adam! Kje je zgoraj in kje je spodaj? Na prvem mestu je ponižnost, toda ali ne veš, da tam kjer je Prvi Sam sedel, je tudi Njegov prostor tak kot On. Zato naj te ne skrbi moje mesto, ampak brez skrbi užij hrano. Amen.«

132. POGlavJE

Običajni obed. Občudovanje in skromnost teščih očetov. Henohova ljubezen do Azmaela. Prava molitev.

(27. oktober 1841)

1. Adam je bil zadovoljen s tem odgovorom in vsi otroci z njim. Potem, ko so v svojih srcih duhovno izrazili svojo resnično zahvalo, so vsi začeli jesti in piti, vsak po svojih potrebah in okusu.
2. Vendar si Abedam, Jura, Bušin in Ohorion niso upali sodelovati pri obroku in prav tako tudi Metuzalem in njegov sin Lameh, ker jih Adam ni povabil in tudi nihče od otrok glavnega rodu. Azmael se je obrnil k njim in vprašal:
3. »Zakaj ne jeste in ne pijete z nami?«
4. In oni so odgovorili: »O najmogočnejši Azmael, kako bi si upali sodelovati. Glej, ko praoče obeduje, kako domišljavo bi bilo z naše strani segati v košaro in jesti skupaj z njim in piti iz posode, katere so se dotaknila visoko vzvišena očetova usta.
5. To je za nas že tako ali tako največji užitek, veselje in zadovoljstvo, da lahko gledamo vzvišene očete, kako se srečni krepčajo. Zato, Azmael, ne bodi zaskrbljen zaradi nas, saj imamo zdaj v velikih količinah tisto, kar nas izredno krepi. Vendar za Tvojo blagodejno skrb in ljubezen za nas, hvala! Amen.«
6. Abedam je še naposled dejal: »Poleg tega, o veliki, izredno mogočni Azmael, to omenjam med nama z največjim spoštovanjem in ljubeznijo: Le kdo bi lahko občutil lakoto v Tvoji bližini in Tvoji nedoumljivi prisotnosti, ker si Ti sam večna potešitev vseh stvari.
7. O Azmael, Ti si me že potešil za celo večnost! In tisti, ki ga Ti potešiš, zagotovo ne bo nikoli lačen in žejen. Zato, Tebi vsa hvaležnost in ljubezen. Amen.«
8. Ko je slišal te izgovore, je Azmael rekel štirim: »Dobro ste govorili in moje srce je uživalo ob tem, kar ste povedali. Vsaka

vaša beseda je bila pravična, Abedamova velja za vso večnost. Vendar, dragi moji prijatelji, zdaj ste še vedno na zemlji in imate telo, ki pripada zemlji. Torej, ga je treba tudi krepiti s hrano in pijačo v ustrezni meri.

9. Če Adam tudi tukaj je in pije, kakšna je razlika med nama?

10. Če vam Jaz sedaj rečem: 'Pridite sem in jejte', kdo vas bo izključil iz obeda, če vas Jaz povabim?

11. Torej, pridite, sedite z Mano in jejte in pijte brez strahu, ker bodo nemudoma postali trenutno prvi zadnji in zadnji prvi. Amen.«

12. Ko so slišali te besede, so se vsi štirje priklonili očetom, slavili Boga in končno, polni veselja in radosti, posedli na tla poleg Azmaela in jedli in pili.

13. To je razveselilo tudi vse očete in Adama, samo Jared, Mahalalel in Enoš so bili preveč obremenjeni z Azmaelovim velikim dejanjem, da bi se lahko veselili. Niso vedeli, ali so imeli kaj hrane in pijače, niti niso vedeli kdo in kaj je govoril in niso videli, da je četverica sodelovala pri obroku, ker jim je Azmaelovo dejanje, kot še nikoli prej, tako rekoč povzročilo onemelo začudenje, v katerem so ostali še precej časa.

14. Toda Henoh je jokal od veselja in ljubezni do Azmaela, tako da se ni mogel več vzdržati, da ne bi vstal in pohitel na Azmaelovo stran, da bi izlil Azmaelu obilico svojega srca.

15. Toda, ko je Azmael opazil - kar zanj ni bilo težko - kaj je prignalo dragega Henoha, je vstal, odšel proti ljubezni polnemu in rekel:

16. »Resnično, moj ljubljeni Henoh, tisti, ki bo tako kot ti prišel k Meni, bo ugotovil, da bom nemudoma vstal in mu odšel nasproti več kot pol poti.

17. Resnično, povem ti, da si sedaj našel življenje in vsa smrt te je zapustila. Tvoje oči ne bodo nikoli videle dneva smrti. Tvoja ljubezen je premagala celo tvoje meso in ga prežela z nesmrtnostjo in kakršen si sedaj in živiš, takšen boš ostal in večno živel.

18. Glej, tvoji potomci bodo tisti, ki jih bom Jaz ohranil do konca

vseh časov in iz tvojega rodu bo nekega dne izpolnjena velika obljuba. Amen.«

19. Ko je Henoh slišal te besede, je bilo njegovo srce tako preobremenjeno, da njegove ustnice niso zmogle enega samega zvoka.

20. Ampak, Azmael ga je okrepil, rekoč: »Ljubljeni Henoh, bodi miren in naj bo mir s tvojim duhom! Jaz vem, kaj Mi hočeš sedaj povedati.

21. Vendar, povem ti resnično: Tisti, ki moli in se Mi zahvaljuje kot sedaj počneš ti, s popolnoma skesanim srcem, je tisti, ki moli v duhu in v vsej resnici.

22. Tisti, ki še vedno moli in se zahvaljuje z usti, v njegovem telesu še vedno bije srce, katerega vlakna so še vedno povezana z vejami dreves sveta in ko se pojavi veter, ki trga veje dreves, je tudi srce raztrgano.

23. Toda, srce kot je tvoje, je popolnoma doma in ko pridejo vetrovi, je mirno in brezskrbno v svetu in s tem svobodno v veliki ljubezni do Gospoda in vsega ostalega, kar je od Gospoda.

24. Kdor tako ljubi ima pravo ljubezen in Gospod bo z njim za vedno! Amen.«

133. POGLAVJE

Azmaelova obljuba Henohu

1. Po teh besedah se je Henohov jezik sprostil, tako da je lahko nagovoril vse navzoče z naslednjimi besedami:

2. »O, dragi očetje in tudi vi, moji ljubljene otroci, pogledajte me in z začudenjem boste videli, kako sem jaz, ki sem bil tako šibak, sedaj postal močan v Gospodu, ki je moj Bog in vaš Bog, moj najbolj ljubeči Oče in vaš ljubeči Oče, moje vse in vaše vse, dejansko, moje svobodno, večno življenje, prav tako, kot vaše. Pogledajte me in se čudite, ker sem našel milost pred Bogom, ki je moja edina in

največja ljubezen, ki je blagoslovil moj rod z veliko obljubo do konca vseh časov. Da, še enkrat vas pozivam: Poglejte me in se čudite o vsem na meni, ki sem sedaj iz trajnega in nesmrtnega telesa, tako da moje meso ne bo nikoli razpadlo.

3. O očetje in otroci! Gospod je to naredil meni v vaši prisotnosti. Vsi veste, kako smo položili kamne za dneve in tudi za polno luno. In ko je minilo leto smo nanosili kamne za dneve in lunine kamne in s tem vsako leto pokončno in obstojno spominsko obeležje. Glejte, tukaj je več kot en dan, mesec, leto, zato mi dovolite postaviti na tem mestu, kjer zdaj stojim, zelo dostojanstven in velik spomenik Gospodu, ki je prišel k nam veličastno, čudežno in tako ljubeče v Azmaelu, ki je sedaj med nami in želi ostati z nami do konca vseh časov, da, v vsej večnosti. Skoraj tretji dan že hodi med nami, nas ljubeče vodi, vendar nihče ni pomislil, da bi mu ponudil večjo zahvalo od takšne, ki si jo izražamo med seboj. O očetje in otroci, vse otroke vabimo na jutrišnji Sabat k daritvi, ki jo želimo ponuditi Gospodu. Glejte, Gospod nas ni pustil čakati, ampak je prišel danes k nam in včeraj je bil z nami in je sedaj med nami. Kaj je več, Gospod ali Sabat?

4. Kjerkoli je Gospod, tam je tudi Sabat z Njim. O očetje in otroci, zato želim sedaj Njemu, ki je med nami, postaviti oltar in Mu na njem dati daritveno žrtev, ker samo On zasluži vso ljubezen, vso hvaležnost in zahvalo, vso slavo, vse žrtvovanje in vse naše čaščenje!

5. Otroci, pojdite in mi prinesite gladke, čiste kamne in mi pomagajte tukaj zgraditi oltar. Potem mi prinesite žgalno daritev, ki mora biti sedem mesecev staro jagnje in čist cedrin les za ogenj. Pojdite in storite to, brez odlašanja!

6. In Ti, moj najbolj ljubljeni in sveti Azmael, boš zagotovo milostno z zadovoljstvom sprejel to žrtev in je v Svoji neizmerni ljubezni ne dvigni proti meni, ker sedaj to delam iz moje ljubezni do Tebe.

7. Kaj so nebesa in zemlja v primerjavi s Teboj in kaj ubogi Sabat! Kjer Ti bivaš in si navzoč, je vsa večnost in brezmejna sedanost,

da, neskončno veličastje in svetost vseh nebes, sonca in svetov.

8. Nisi nam dovolil, da bi Te razkrili in priznali, preden je bilo to za Tebe sprejemljivo, ampak moja prevelika mogočna ljubezen do Tebe, ki priteka od Tebe v moje srce, mi je sedaj to neizogibno storila, kajti spregovorila je:

9. 'Glej, Henoh, s to lahko zapovedjo Gospod samo preizkuša moč tvoje ljubezni. Dokler ljubezen kroži le zmerno, se je take zapovedi lahko držati. Vendar, ko se ljubezen močno vname, podira vse ovire, se izpove in vrže v objem ljubljene.' In Ti, ki si tako vzvišen in sedaj meni in nam vsem najljubši, Ti, ki si Edini, oprosti mi za to napako, za katero jaz nisem odgovoren, ker me je ljubezen prevzela v posest tako mogočno, da si nisem mogel pomagati, ampak Ti priznal mojo ljubezen, glasno pred vsemi ljudmi.

10. O Azmael! Sprejmi milostno od mene in nas vseh daritev, ki Ti jo želimo ponuditi in posveti ter blagoslovi oltar in ta bo ostal blagoslovljen in posvečen za vse večne čase! Amen.«

11. Po tem govoru je Azmael ponovno vstal in nagovoril vse očete in otroke, z naslednjimi besedami:

12. »Slišite, tako je, Henoh hodi po pravi poti! Kdor bo hodil na tak način, bo iskal najkrajšo pot do ljubljene. Resnično, tisti, ki ne bo tako hodil, bo težko prišel do Mene in mu ne bom prišel nasproti. Ampak tisti, ki ima silno ljubezen v svojem srcu, ali bo še prešteval dneve, ko bo dosegel ljubljene? Ali ne bo upošteval vsakega trenutka kot Svetega, v katerem ga bo dohitel, ker je bil prežet s svojo ljubeznijo?!

13. Poglejte, kje je Sabat potokov in rek? Ali ni dejansko v morju? In preden ne pride do morja, ni počitka in ni Sabata. Toda, ko tok doseže morje, ali pa se morje proti njemu razširi, ali ne bo tok obmiroval, potem, ko je dosegel morje? Ali pa bo počakal do jutri, ko mu bo prišlo morje naproti?!

14. Zato Jaz tukaj pravim: Prišel sem k vam in nihče Mi ni prišel naproti, razen Henoha. Dal sem vam zapoved, katere ste se držali iz strahu, da bi Me morda izgubili, toda niste upoštevali, da prave,

čiste ljubezni nikoli ne izgubiš in še najmanj Mene.

15. Vi ste le nejasno prepoznali razliko med Menoj in vami, toda Henoh Me je prepoznal. Zato, blagoslavljam to daritev tvojega srca in posvečujem oltar, ki si ga postavil Zame, dragi Henoh! Glej, na tem mestu, bo tvoj rod nekega dne rešen pred poplavo greha in tvoj vnuk bo zopet postavil ta oltar in Mi dal zahvalno daritev. In tako naj bo blagoslovljen za vse čase! Amen.«

134. POGlavJE

Azmaelova prilika o ljubezni

(29. oktober 1841)

1. Po teh Azmaelovih besedah, ki so jih slišali tudi Enoš, Mahalalel in Jared, so Adam in vsi ostali vstali in hoteli odhiteti k Azmaelu, deloma zaradi velikega spoštovanja, ki je bilo v tem primeru prevladujoče, delno iz ljubezni, ki je vedno združena z spoštovanjem in še posebej ob prisotnosti spoštovanih. Vendar jim je Azmael rekel, naj se na licu mesta ustavijo in dejal:

2. »Poslušajte, povedal vam bom priliko, ki jo boste razložili. Glasi se takole:

3. Ko sonce sije na dobro zemljo, se zemlja razdeli in oblikuje globoke in široke brazde, da bi bolje in globlje sprejemala sončne žarke in bila vsepovsod segreta. Toda pesek se nikoli ne razdeli in se pogreje le na površju. Ko žarek zapusti njegovo površino, zmerne toplote tudi ni več. Tako je tudi s kamni. Lahko so zelo topli, vendar ko pride hladen zrak, se ohladijo in postanejo hladnejši od samega vetra.

4. Tako je tudi, ko pade dež iz neba. Medtem, ko dežuje je polno vlage, ko pa preneha deževati, se vetrovi vrnejo in očistijo ter presušijo pesek in kamne, da so zopet suhi. Samo dobra zemlja ohranja življenje, daje vlago dežja in namaka vse svoje rastlinstvo.

5. O, pogledjte v sebi ali se vaše srce ne počuti tako kot pesek in kamenje!
6. Medtem, ko ste Me prepoznali samo po Mojih delih in besedah ter po Henohovem pričevanju, ste se s polnim spoštovanjem in ljubeznijo do Mene ogreli. Če pa bom postal za vas zopet neviden, Mi povejte, ali bo z vami tako kot z dobro zemljo?
7. Sedaj sem med vami že toliko ur; kdo od vas je Zame naredil to, kar je Henoh?
8. Da, visoko Me spoštujete, toda tudi kamniti vrhovi gora sprejemajo prvi in zadnji sončni žarek, ker so željni svetlobe. Toda, ko postane tudi vroče, se kmalu zavijejo v gosto in temno meglo in oblake, tako da se njihov večni sneg in led ne more staliti in izginiti. Vaša ljubezen je tudi kot ljubezen telet za polnimi vimami krave. Okoli nje skačejo in jo s svojimi glavami porivajo okoli, dokler je še kaj mleka, ampak takoj, ko se pretok mleka ustavi, tele zapusti kravo in nič ne kaže na to, da bi to lahko šteli za ljubezen.
9. Sedaj ste videli kako sem sprejel Henoha in bi želeli biti tudi vi tako sprejeti. Ampak Jaz vas vprašam: Ali ste Me vi sprejeli tako kot Henoh? Glejte, Henoh Me je sprejel že takoj na začetku iz čiste ljubezni. Ali ste vi storili enako?
10. Da, ko ste videli Moja dela, ste Me sprejeli. Toda, ali mislite, da je bilo to iz ljubezni? O glejte, prava ljubezen se ne skriva znotraj lastne sebičnosti! Ker sem med vami, vidite veliko korist in vse kar se po Meni da doseči. In tako vas Moja velikanska moč navdihuje z velikim spoštovanjem in s tem povezane koristi z ljubeznijo do Mene.
11. Vendar, ko sem prišel k vam z nižin v ponižnosti, kot človek, ste Me pustili ležati v prahu pred vami.
12. Povejte Mi, kdo je bil ta, ki Me je sprejel z vso ljubeznijo, brez kakršnih koristi v mislih?
13. Čeprav ste v imenu Jehove povabili otroke na jutrišnje praznovanje Sabata, ali verjamete, da ste to naredili iz ljubezni do Jehove? Oh, tu se zelo motite! To ste naredili iz hlapčevskega strahu in spoštovanja Jehove neskončne moči in tudi iz tesnobne

hvaležnosti, ki ste si jo odredili, kot dolžnost, večinoma z Božjo veličino.

14. Kje je tukaj čista ljubezen, ki vse to neovirano presega, spodbujena z ničemer drugim kot z ljubeznijo, ki zvesto in brez predsodkov nadvse ljubi Boga v sebi in tako tudi v vsakem Božjem delu?

15. Želite Mi povedati: 'O Gospod, seveda verjamemo, da si Ti, edini pravi, svet, velik, večni in mogočen Bog, poln ljubezni in usmiljenja in ljubezni in milosti.'

16. Ampak, Jaz vam povem: Če ne verjamete s čisto ljubeznijo v vaših srcih, je vaša vera tako dobra, kot da ne obstaja in nima pred Menoj nobene vrednosti. Neštetokrat lahko vpijete 'Jehova' in rečete: 'Veliki, vzvišeni, mogočni, sveti, usmiljeni Bog, Gospod, Stvarnik vseh stvari, dragi Oče!' in tako naprej, toda, resnično, povem vam, da bi bilo v zvezi s tem za vas veliko boljše, če bi prihranili svoje ustnice, zobe, jezik, dlesni, grlo in pljuča, tako, da vse prazno religiozno blebetanje ne bo nikoli prišlo do mojih ušes.

17. Za tistega, ki ne bo prišel k Meni in Mi govoril kot Henoh, je vse zaman, kajti Jaz ga ne bom pogledal. In, ko bo molil, bo njegova molitev prišla le do nesramnih ušes in vsa nebesa bodo ostala pred njim zaprta z železnimi zapahi, dokler ne bo zadnja sebična kapljica za vedno izginila iz njegovega srca.

18. Tisti, ki Me ljubi, me mora ljubiti, kot čista nevesta svojega čistega ženina, ko se privlačita medsebojno le s srci. Vse kar je pod ali nad ljubeznijo, je le obremenitev svobodne ljubezni, ki se potem ne more sama dvigniti do Mojega srca. Kajti, vse kar je pod ljubeznijo, vleče srce navzdol v blatne globine, medtem ko tisto, kar je nad ljubeznijo, teži navzdol in pritiska srce do te mere, da je preveč šibko in brez moči, da bi se zopet dvignilo.

19. Torej, ljubezen mora biti čista, z ničemer prisiljena, da svobodno raste in s svojo lastno združeno močjo izbira, objema in nikoli več ne zapusti svobodno izbranega.

20. Priznanje Boga je prebujenje ljubezni, toda ni ljubezen do Boga. Ljubiti Boga, pomeni, v celoti živeti v Njem.

21. Priznanje ne bo nikoli pospešilo in odprlo osebi posvečena vrata večne Ljubezni in s tem večno življenje, vendar dobro razumite in upoštevajte to, da samo čista ljubezen do Boga in v Bogu, brez zgoraj in spodaj, brez najmanjše sebičnosti, kot le čista ljubezen sama.

22. Preverite svoja srca in se šele potem dvignite in pridite k Meni! Amen.«

135. POGLAVJE

Adamov neumni odgovor

1. Ko je Azmael z veliko gorečnostjo tako govoril vsem prisotnim, glej, je vse prevzel strah in nihče ni mogel izreči drugemu tolažilne besede, ker je bil zaradi tako zelo očitne resnice vsak izgovor nemogoč. Posledično temu, je sledila velika tišina, med katero se je vsak prerekal s svojim srcem, iskajoč kakšno tolažilno besedo. Toda osiromašeno srce ni uspelo ustvariti nobenega bogastva, ker je bilo samo ubogo.

2. Po precej dolgem času, je Adam končno vstal in spregovoril v prisiljeno nežnem tonu:

3. »Azmael! Kdorkoli že si, človek ali najvišji sveti Bog, me to resnično ne skrbi, glej, enkrat sem padel na težki poti Božje volje in ne morem več vstati. Vedno sem hotel hoditi po pravi poti in jo iskal kolikor je bilo mogoče, da bi se izognil vsaki oviri, vendar nisem jaz ustvaril neravna, kamnita tla, ampak je to Božje delo. Če sem jaz, recimo, navkljub vsej svoji pozornosti, kot prvi človek padel tu in tam, ali sem lahko sam odgovoren? In če se je moje srce spremenilo v pesek ali kamen, ali ne obstaja noben način ponovne spremembe v trajno dobro zemljo?

4. In, če sem že tako slab prestopnik, mi povej, ali za takšne ni več nobene milosti v Božjem srcu?

5. Glede na Tvoj opomin, razen Henohu, nihče verjetno ne bo

mogel pred Bogom ohraniti svojega življenja!

6. Kako lahko nekdo misli ljubiti Boga, ne da bi si prej ustvaril mnenje o Njem, kako je izjemno velik, da neskončno velik je celo v primerjavi s Svojimi najbolj dovršenimi bitji.

7. Glej, Ti zahtevaš od nas nemogoče! Če si v Svoji popolnosti nisi predstavljal te nezmožnosti, ne moreš zanikati tega, kar vidim v sebi le preveč očitno.

8. Če sedaj Ti, bodisi v imenu Boga ali pa kot sam najvišji Bog, zahtevaš takšno stvar od mene in vseh mojih potomcev, reci, ali je nepravilno, če Te prosim, da nam daš skupaj s Tvojo zahtevo tudi sredstvo in ga daš v naša srca, po katerem nam bo vsem omogočeno izpolniti Tvoje zahteve?

9. Da nam ne manjka dobre volje, upam, da Boš lahko sklepal iz mojih besed in pogledal v moje srce. O mogočni Azmael, nisem imel druge izbire, zato ne dvigni tega mojega izbruha proti meni. Mogočni si lahko vedno sam pomaga, ko ga kaj teži, toda nemočni črv v prahu, ne more narediti nič, ampak se obrača v mukah smrti, ko ga močni konj s kopitom na pol zmečka.

10. Oh, premisli o teh besedah in upoštevaj kaj pomeni biti nemočno bitje, ki se zaveda sebe ob strani nevidnega in neskončno mogočnega in večnega Stvarnika.

11. Glej, kako nepredstavljivo, neizrekljivo razmerje: domnevno prosta nemoč, pod svobodno, neskončno in večno močjo!

12. Torej, če je sploh mogoče, pomagaj nam poteptanim, namesto, da nas še bolj teptaš! Bolje bi bilo, da nas popolnoma uničiš, kot da nas še naprej vedno bolj mučiš. Amen.«

136. POGlavJE

Azmael svari Adama

1. Te besede so nekoliko izzvale Azmaela in je nagovoril Adama in hkrati tudi vse ostale z naslednjimi resnimi, vendar zelo ljubečimi besedami:

2. »O Adam, Adam! Tvoja neumnost je postala velika in močna! Še posebej me zanima tvoje srce, ker si oče vseh otrok in še mnogih drugih, ki naseljujejo to zemljo, - povej mi, v svojem srcu, kaj bi ti naredil s svojim otrokom, ki bi po najpomembnejšem nauku, ki zadeva zelo veliko prostovoljno dejanje, nasprotoval tvojim pametnim smernicam, v drzno grajenem govoru, le omejenem na verjetnosti, takole:

3. 'Zakaj zahtevaš od mene, česar ne morem narediti? Ali je narobe kar delam? Kaj lahko storim? Ali nisem iz Tebe in ali mi nisi Ti dal tako bedno, nepopolno življenje?

4. Če delam narobe, je to samo Tvoja krivda, ker sem tak izšel iz Tebe in ne drugačen, bolj izpopolnjen. Zato bodi zadovoljen z mano, takim kot sem in ne zahtevaj od mene, kar ne morem biti. Če pa vztrajaš, da bi bil drugačen kot sem, me lahko uničiš in potem na novo ustvariš drugačnega in boljšega, ali, če bi Ti bilo brezizhodno, odstopi od drugega ustvarjanja, da se Ti ne bom mogel nikoli zahvaliti za tako beden obstoj.

5. Naj tisto, kar je nič, ostane nič za vedno, ker je bolje nikoli obstajati, kot imeti nesrečno, omejeno bivanje poleg Tebe. Zakaj me želiš narediti boljšega, odkar sem že tak? Če bi me ustvaril boljšega, bi bil boljši, tako pa, ali ni Tvoja krivda, da sem tak?! Torej, popravi najprej Svoje poti in boš potem videl, kaj bi lahko naredil za mojo izboljšavo.'

6. Adam, povej Mi, kako bi se tvoje ljubeče očetovsko srce počutilo, če bi eden od tvojih otrok, tako govoril s teboj in povrhu vsega, eden od tvojih prvih otrok glavnega rodu?

7. Prekles si skesanega Kajna. Povej Mi, kaj bi naredil z otrokom,

ki ne bi samo ubil bratovo meso, ampak ti celo grdo govoril in hotel uničiti tvojega duha. Povej Mi, Adam, kaj bi naredil s takim, tako nepopoljšljivim otrokom?!

8. Glej, zdaj si tiho kot miš, ko zavoha mačko, še prej pa si Mi, kot prvi otrok glavnega rodu, rekel povsem enako!

9. Zate sta Bog in človek enaka! In zakaj bi te skrbelo o tem, kdo se sedaj s teboj pogovarja, ali Bog, tvoj Oče, ali človek kot si ti, ker se ti nisi sam ustvaril, ampak te je, zate neviden, popolnoma neznan Bog. Če te je ustvaril tako nesrečnega in nagnjenega k grehu, mora biti sedaj zadovoljen s tabo, takim kot si, ker te ni naredil bolj popolnega. Zato On ne more zahtevati od skaženega dela, da bi bilo bolj popolno, kot je prišlo iz rok zlovoljnega Stvarnika.

10. Glej in pazi na svoje srce, če ni v takem nasprotju!

11. Opozoril si Me, da je na zemlji, ki je neravna, težko hoditi po poti Božje volje in omenil svojo dobro voljo, hoditi zvesto, če je to sploh mogoče. Vso odgovornost za svoj padec, si naložil na Moja ramena in celotna krivda je bila Moja in nikakor tvoja, ker sem te Jaz ustvaril tako in nič drugače. Da bi se spremenil, bi moral imeti nekaj sredstev, s katerimi bi postal sposoben delovati v skladu z Božansko voljo.

12. Glej, to je še ena pripomba, katere se nadvse ljubeč in skrben Sveti Oče zagotovo ne more veseliti!

13. Klical si za usmiljenje. Kaj bi Jaz lahko še naredil, kot prišel k tebi kot človek in Oče, te s Svojimi lastnimi usti učil prave ljubezni in prave modrosti in te po zemlji vodil s Svojo lastno roko, dano kot temeljni preizkus, za tvojo bodočo največjo popolnost. Ali nisem Jaz sam največja milost, največja ljubezen in najzanesljivejše sredstvo?

14. Ali bi moral nekatere od vas, v skladu z vašimi željami, oživiti kot gibljive premične stroje?!

15. O ti slepi norec! Če bi želel samo do neke mere videti, bi opazil veliko popolnost v sebi, s katero stojiš visoko nad drugimi bitji, da lahko grešiš po svoji lastni svobodni volji, ali prostovoljno hodiš in deluješ brez greha, kot Henoh. In ti Mi očitaš, da si izšel iz Mene

kot skaženo delo?!

16. Poglej, poglej, Adam, kako daleč si zopet zašel!

17. Praviš, da je nemogoče to, kar zahtevam od tebe. Poglej Henoha, poglej šesterico ob meni, poglej celotno veliko množico in vprašaj vse, če se tako obnašajo!

18. Ampak, Jaz ti povem, da si ti sam tisti, ki v mislih išče nekega brezmejnega Boga, ki bi ga spoštoval in razumel; ti si tisti, ki želi doseči nemogoče in obremeniti Njegova ramena z vso neskončnostjo in skušaš najti Boga, zate tako dobrega, kot ni nikjer. Toda Očeta, ki govori sedaj s teboj poln najvišje ljubezni, nočeš prepoznati, Ga hočeš prezirati in zbežati!

19. Resnično, poleg Boga, kot si Ga ti predstavljaš in častiš na Sabat, obstoj ustvarjenih bitij ne bi bil samo najbolj beden, ampak bolj beden od tistega pomendranega črva v vročem pesku, - toda povem ti, da bi bilo to prav tako nemogoče, kar zadeva tvojo zamisel o Bogu. Za tako nepopolnega Boga, ne bi bilo samo nezmožno ustvariti skaženo delo, bilo bi resnično še slabše od tebe, ki sam ne moreš ustvariti niti atoma.

20. Če sem kritiziral tvoje neumno prizadevanje in nesmiselno iskanje neobstoječega Boga in te opozoril, da ljubi samo Očeta, Očeta, ki je bil od večnosti do večnosti, ki sem in bom za vedno Jaz, povej Mi, ali sem zahteval kaj nerazumnega in nemogočega od vas otrok?!

21. Glej, že najmanjši otroci natanko izpolnjujejo to zelo enostavno vprašanje. Ker imajo nadvse radi svojega očeta, ne pozivajo očetovo srce naj jim razloži zakaj naj ga imajo radi. Enostavno ga imajo radi, ker je njihov oče. Povej Mi, Adam, Moj sin, ali si sam kdaj zahteval od svojih otrok več kot to?

22. Jaz ne zahtevam več od tebe in od vseh vas, kot vaš edini, pravi in najbolj ljubeči Oče in vas odvracam od vsega, kar se najmanj nagiba k temu, da bi bilo vaše življenje težko in postopoma sledilo neizogibni smrti. Ta je vedno prostovoljna, ko počasi raste slepota, da z vsemi neskončnimi idejami ne more nikoli doseči cilja, tako da se na koncu v jezi vname in imenuje Stvarnika navaden,

zlovoljen šušmar, tako, da postane vedno temačen in smrten. Ali sem potem res tak, kot si v sebi spoznal?

23. Zato bolje spoznaj Očeta in prepoznaj, kako majhne in kako enostavne stvari zahteva od tebe. Nato vstani in pridi k Meni in Mi povej, ali sem nepravilen Bog in Oče! Ampak, za zdaj uredi svoje srce in spremeni svoj odnos, ker Jaz nisem oče, ki je preklel Kajna. Ali to razumeš! Amen.«

137. POGlavJE

Adamova sprememba in priznanje

(2. november 1841)

1. Po tem govoru, ki je bil za Adama, kot če bi zemlja zgrmela v sončevo neizmerno morje ognja, Adam ni postal samo mehak kot vosek, kot bi vi rekli, ampak se je spremenil v odličen balzam za rane kakršnekoli vrste. Zato je vprašal Azmaela za dovoljenje, da bi se pred vsemi otroki izpovedal. Glede na to, da je bil fizični praoč, mu je Azmael to dovoljenje takoj dal, kakor tudi vsi otroci z vsem svojim srcem. In tako je Adam vstal in priznal naslednje, rekoč:

2. »Oh, visoki, vzvišeni in najbolj mogočni, sveti in najbolj ljubljene Gospod, Bog Jehova, sedaj vidno prisoten kot človek v Azmaelu. Glej, jaz sem bil ta, ki Ti je dal ime Azmael. Tega si bil zelo vesel, da si Ti, domnevno brez imena, v Svoji modrosti, prejel iz mojih ust ime Božjih otrok, katerega smo že dalj časa neumno sanjali. Takrat si bil za nas bolj ali manj tujec, ker nismo opazili ničesar posebnega na Tebi, razen Tvojega nepojmljivo vedno dobro urejenega govora, s katerim si se nam slepim pretvarjal, da si se ga naučil od Abelovega duha, mojega sina.

Toda sedaj vidim, kot sledi:

3. Noč postane dan in noč hrepeni po dnevu, kot tudi dan za nočjo. Kdo lahko hodi po dnevu med nočjo? Toda vsakdo je zmožen na najsvetlejši dan zapreti svoje oči, na kar je noč v dnevu zanj večja, kot tema sredi dejanske noči.
4. Tako se je zgodilo z mano in večino od nas in zato nismo ničesar videli, slišali ali opazili in zato ničesar razumeli. V tej naši splošni slepoti, smo Ti dali ime, ki bi bilo najprimernejše za nas vse, če ne bi bili slepi in gluhi, ker kako lahko Ti iščeš Njega, ki si Ti sam od večnosti in boš za vedno?!
5. Ko si nam povedal, da si prišel iz nižin, ni nihče od nas razumel, kaj je pomenilo iz Lamehovih globin!
6. Šele sedaj sem jaz in upajmo vsi med nami, spoznali po Tvoji milosti, strašno noč in blatno globino v nas; za to naša večna hvala. Povedal si nam, da Te je k nam pripeljal Abel in Ti razvezal jezik, - kako lahko gluhi razumejo tako izjavo?
7. Zdaj, ko si Ti odprl uho našega srca, razumemo, kako strašno slepi in gluhi smo še bili, z drugimi besedami, na to lepo jutro se je tako beseda Tvoje brezmejne očetovske ljubezni dotaknila naših src in ni bila razumljena in ni zvenela kot beseda tujca, ker si jo usmeril k nam z več jasnosti kot svetlobo sonca.
8. Toda, kaj je najsvetlejša jutranja svetloba slepemu in kaj najglasnejši grom gluhemu? Resnično, šele zdaj sem spoznal - upam, da mi vsi, da je oseba, ki je slepa in gluha, skoraj popolnoma mrtva. Če ne bi imela občutkov na svoji koži, bi bila v celoti, kot kamen, katerega zadevajo vetrovi in nič ne čuti, tisti pa, ki bi padel, bodisi na sebi enakega, ali na mehka tla, ali v vodo, ne bi občutil in razlikoval, na kaj je padel in ne bi mogel biti spremenjen, razen z neizprosno in neizmerno močjo požara.
9. Tako smo tudi mi, nič drugega kot mrtvi kamni, padli na vse vrste tal ali na druge stvari. Zaradi vseh varljivih razlogov, ki jih nismo začutili, si nas zbral in nas postavil v veliki ogenj Svoje neskončne očetovske ljubezni. In glej, na tej posvečeni zemlji smo bili mi kamni spremenjeni in postali spet polni življenja. Lahko vidimo, slišimo in razumemo. In tako smo sedaj prepoznali, da je

Abel, ki je naš strah pred Bogom in naša ljubezen, manj od tega, kar je Abel čutil do Tebe, Te vodil do nas mrtvih v našo lastno nemo globino, in zrahljal jezik tistega v nas, kar je postalo nezmožno klicati te 'Oče', v duhu resnice in večne ljubezni.

10. O, kako neskončno slepi, gluhi, brezčutni in mrtvi smo morali vsi biti, da ni nihče posumil, da je Sonce vseh sonc, Ogenj vseh ognjev, Ljubezen vseh ljubezni, celo Življenje vsega življenja in Moč vseh moči, prišel med nas!

11. O otroci, poslušajte: On, katerega v naši slepoti še vedno kličemo 'Azrael', je in se imenuje 'Jehova, Bog večni od večnosti', toda za nas od sedaj naprej 'Emanuel' in za tiste, katerih srca so polna ljubezni, 'Abba, dragi, sveti Oče'!

12. O Emanuel, glej, jaz nisem vreden, da bi dobil tisto, kar je bilo dano Henohu, čigar srce je popolnoma napolnjeno z ljubeznijo do Tebe. Toda, milostno mi dodeli eno stvar, in sicer, da Te lahko jaz in vsi mi, do konca našega zemeljskega življenja ljubimo vedno bolj in bolj, z vso našo močjo in Te potem vsi, oživiljeni v sebi s to ljubeznijo do Tebe, lahko kličemo Abba, Abba, Abba!

13. O Emanuel! Sprejmi z usmiljenjem moje priznanje in bodi ter ostani za nas Abba, sedaj in za vekomaj! Amen.«

138. POGLAVJE

Emanuelov govor o njegovem prihodu k ljudem

1. Emanuel je odgovoril Adamu in s tem tudi vsem otrokom: »Glej Adam, dobro si govoril in kar si povedal je živa resnica. Spomnite se, ko sem prišel danes zjutraj k vam in kot veste vsi, ki ste bili z Adamom, sem se pretvarjal, da sem nem suženj, ki je z Abelovo pomočjo pobegnil iz Lamehovih globin. Če stvari ne bi bile drugačne v duhu resnice in ljubezni, ali ne bi bil videti kot navaden lažnivec, kot črv na zemlji, ki je oče in knez laži in slepila?

2. Vendar pa, kot si sedaj zvesto priznal, da si bil slep, gluhi in neobčutljiv in zato nisi zaznal stvari večnega, božanskega reda. Glej, ko bi prišel k tebi kot Emanuel, kje bi bilo sedaj tvoje življenje?!
3. Zato sem prišel k tebi v tej obliki, ki odraža tvojo notranjost, tako, da ste vi vsi, kot hladni Azmaeli, od Mene segreti, lahko našli Očeta Emanuela.
4. Sinoči sem bil pravzaprav z vami in vam dal veliko obljubo. Toda prepoznali ste Me le, kot v sanjah, ker je bilo vaše srce obkroženo s peskom in suhimi kamni. In zjutraj ni nič Mojega ostalo z vami, razen nejasen, meglen spomin. Jaz sem pripravil Henoha, kot razlagalca vsem vam, toda vi ste občudovali le njegove besede, ki jih vaša mrtva srca niso razumela. Vsi ste iskali, vendar je vsak od vas hotel biti drugemu pameten vodnik, da bi mu lahko pokazal visoko modrost, prebivajočo v njegovem srcu.
5. Ko ste zjutraj verjeli, da lahko dosežete vse, sem prišel k vam, kot svetla zvezda, plazeč se pred vami v prahu, da bi vam pokazal, da so tudi vaša srca zakopana globoko v pesku. Toda svetla zvezda je potovala z vami od jutra proti poldnevu, od poldneva proti večeru in od večerne pokrajine do tega mesta, a na skrivaj me je imelo vaše srce še vedno za lažnivca in le nekaj vas je uspelo v celoti videti najsvetlejši žarek zvezde.
6. Tiger Me je nosil pred vami in se tako iztrgal iz vaših src!
7. Glejte, kako svetlo je svetila zvezda, vendar niste opazili njenega nežnega, svetlega sijaja.
8. Na področju sedmih sten, s katerih vrhov voda brizga navzdol na zemljo, vas je Blagi učil ponižnosti. Vi ste bili še vedno slepi in gluhi in zvezde so sijale zaman.
9. V večernih urah je zvezda poslala svetlejše žarke. Tam je bilo veliko svetlobnih bliskov in mogočno grmenje in samo nekaj mrtvih je vstalo in se ločilo od razpadajočih vozlov. Vendar pa so ostali trpeli zaradi razkrajajočega toplotnega vrenja, kar je povzročilo resne spore. Ena modrost je prednostno tekmovala proti drugi in preprečevala mnogim, da bi videli bleščečo svetlobo

zvezde.

10. Zvezda vas je še naprej vodila in njena moč je odgnala tigra od vas in utišala črva vašega ponosa, prastaro kačo.

11. Potem ste podrgnili svoje oči, ker je bila svetloba zvezde premočna in toplota njenega ognja premogočna. In to je razlog, da ste Metuzalema in Lameha gledali postrani, ko ju je zvezda sprejela.

12. Končno smo prispeli do kamnite stene vašega srca. Bliskanje in grmenje zvezde jo je zrušilo in vi ste prišli in ugledali veliko revščino vašega notranjega življenja. Pozivali ste življenje, vendar se ni kaj dosti spremenilo. Jaz sem videl vašo veliko stisko in odšel ter vam priklical in privedel obilico življenja.

13. Adam! Ti še vedno nisi prepoznal zvezde. Še vedno si Me klical 'Azmael' – kljub temu, da si videl take znake!

14. Sedaj glej in bodi dobro pozoren odkar si Mi dal drugo ime*. To zadnje bo postalo prvo in prvo bo zadnje. In, ko bom zopet prišel, se tvojim bodočim potomcem ne bo tako godilo kakor sedaj tebi!

15. Resnično, tisti, ki uporabljajo strelo in grom bodo umrli v jezi, ko bom na koncu prišel, kot sem prišel danes zjutraj. Razumite to! – In sedaj vsi delajte, kar je primerno za Emanuela Očeta, amen; toda v vaših srcih, amen!«

Opomba prevajalca:

* Ime Emanuel pomeni: 'Bog z nami'.

139. POGlavJE

Lamehova prekipevajoča ljubezen do Emanuela

(3. november 1841)

1. Po tej Emanuelovi razlagi so se vsi otroci, z zelo skesanim Adamom, zahvalili Očetu v Emanuelu. Vsi so strmeli v Emanuela in niso mogli odvrniti oči od Njega, čeprav je v celoti ohranil Svojo prejšnjo podobo, kot Azmael. Vsak si je z največjim veseljem rekel in celo Henoh ni bil izjema: »Torej, to je On, o katerem je bilo tako pogosto povedano, da je Večni Bog, neskončno močan, Stvarnik nebes in zemlje in vsega na njej, in da je sam edini pravi Oče vseh ljudi, do njih poln največje ljubezni in usmiljenja in Najvišja, Neskončna Modrost!
2. Če bi On hotel, ali ne bi mi vsi in vse stvari nehale obstajati, kot, da jih nikoli ni bilo?
3. In ta vsemogočni Bog je zdaj med nami, neskončni, večni Bog! Torej, zdaj je zares Emanuel!«
4. »Oh, da«, je dejal mladi Lameh glasno Metuzalemu: »To je On, zagotovo; jaz bi lahko umrl od ljubezni! Kako nerazumljivo je drag, blag, nežen, dober, pa vendar še izgleda tako poln vzvišene resnosti!
5. O oče! Če bi si le upal, bi padel pred Njega in Ga nato iz čiste ljubezni pritisnil k svojemu srcu in Ga do konca svojega življenja nikoli ne izpustil; za to bi lahko umrl!
6. Oče, ali meniš, da bi bil greh, ali neotesano, slabo obnašanje, če bi to storil?
7. Ah, poglej kako ljubeče govori tukaj z enim in tam z drugim. Oh, kako izjemno je ljubezniv!
8. Ne, oče Metuzalem, tega ne morem več prenašati; moram iti k Njemu!
9. Glej, On celo pomaga Henohu pri urejanju kamnov, ki smo jih prinesli sem.

10. O oče, glej, glej: On, ki je nekoč ustvaril nebesa in zemljo in vse stvari na njej, s Svojo mogočno besedo, On – Oh, kakšen pogled! – On sedaj pomaga Henohu zgraditi ta majhen žrtvenik!
11. O Bog, moj Bog, moj dragi Oče, kako izjemno dober si; kako dober Oče si!
12. Oh, če bi si le upal! Toda meni se zdi preveč svet. Da, On je svet, izredno svet. Ampak, moja ljubezen je premočna, da bi me Njegova Svetost zadrževala pred Njim.
13. Kdo ve, kako dolgo bo še ostal z nami; zato, pogum!«
14. S temi besedami je hotel Lameh planiti k Emanuelu, vendar ga je Metuzalem zgrabil za oblačilo, potegnil nazaj in mu rekel s polglasnim tonom:
15. »Kaj pa delaš, svojeglavi deček! Zavedaj se, kdo je Emanuel. Tudi moje srce gori v ljubezni do Njega, toda Boga ne smemo ljubiti tako, kakor se med seboj, ampak Ga z največjim spoštovanjem tiho častimo v srcu. Tako se mora ljubiti Boga in ne na tak nebrzdan način!
16. Ali nisi prej slišal, kar je sam že prej povedal, in sicer, da On gleda samo na srce in nič drugega? Zato, delaj, kakor je prav po Njegovi volji in ne pozabi na vzvišeno in sveto spoštovanje, poleg najvišje notranje ljubezni, ki jo vsi dolgujemo Bogu, da, dolgujemo Mu za večno. Amen«
17. In Lameh je odgovoril Metuzalemu: »Oče, še tisočkrat lahko izgovoriš Amen, vendar tokrat sploh ne pomaga, da bi se v meni umirila moja ljubezen do Azmaela. Lameh, tvoj sin, ti do sedaj še nikoli ni bil neposlušen, toda tokrat bo in ne bo zadrževal svoje ljubezni, ampak deloval po svojem srcu. Resnično, zdaj bi dal tisoč očetov, takih kot si ti, za en ljubeč Emanuelov pogled.
18. Zato me pusti in me ne zadržuj na moji poti k mojemu in tvojemu Bogu, mojemu Očetu in tvojemu Očetu! – In sedaj jaz pravim, Amen!«
19. In Lameh se je odtrgal in stekel k Emanuelu.
20. Vendar, ko je prišel do Emanuela, se je ta pretvarjal, kot da ga ne vidi. Lameh je bil prežet s strahom, pomešanim z največjo

ljubeznijo, tako da si ni upal dotakniti Emanuela. Razmišljal je, da je bilo morda narobe, da ni ubogal svojega očeta Metuzalema.

21. Ampak, potem je še enkrat pomislil: »Ljubezen, čista, brez predsodkov, nesebična ljubezen, ki je zrasla v srcu do Boga in postala silno močna, ali ni svobodna in višja in bolj Sveta in več, veliko več kot vsa človeška mnenja in zahteve, ki iz njih izhajajo?!

22. Da, mora biti več, neskončno več, ker je Tisti, ki jo sprejme, tudi neskončno več, od vseh ljudi in človeških očetov na celotni Zemlji. Zato – »

23. Ob teh besedah se je Emanuel obrnil in Lameh je tiho zajokal od ljubezni.

24. Emanuel je vprašal Lameha z največjo nežnostjo: »Moj ljubi Lameh, kaj je s tabo narobe, da zdaj tam stojiš in jokaš?«

25. In Lameh je presenečen odgovoril: »O Emanuel, Abba, kako me lahko vprašaš Ti, kateremu so najbolj skrivne misli že znane od večnosti, še predno so bile misli ustvarjenega.

26. O Emanuel Abba! Ti, ki Ti je znana bolečina vsake bilke, vsakega drobca, Ti zagotovo nisi spregledal sladke bolečine mojega srca. O Emanuel, Abba! Oprosti mi, če Te je moja neobvladljiva ljubezen do Tebe vznejevoljila!«

27. Nato je Emanuel pripomnil: »Moj ljubi Lameh, glej, tvoj oče je žalosten, zaradi tvoje neposlušnosti. Povej mi, ali je prav, da se žali očeta?«

28. In Lameh je odgovoril: »O Emanuel, jaz bi rekel: 'Naj bo preklet otrok, ki žali svojega očeta.' Kot veš, nisem še nikoli zaslužil takega prekletstva. Toda sedaj, ko si med nami Ti, naš resnični, večni, Sveti Oče, ne morem več nadzorovati mogočne, svobodne ljubezni v svojem srcu do Tebe in s tem neverjetne ljubezni do Tebe, ki je meni izredno sveta. Prvič sem bil neposlušen svojemu očetu in to v največjem upanju, da ne boš previsoko ocenil to mojo napako in poravnal stvari z mojim očetom.«

29. In Emanuel je zopet rekel Lamehu: »Lameh, kaj bi naredil, če bi jaz to napako vseeno ocenil za zelo veliko in bi te zato Moja

Ljubezen in Milost zavrnila?»

30. Nato je Lameh, nekoliko užaloščen, odgovoril v melanholičnem tonu: »O Emanuel! Sam lahko vidiš in pravično in pravilno presodiš naravo mojega srca. Mogoče sem grešil, vendar sem slep in ne vidim napake - le da iz ljubezni do Tebe. Kot sedaj popolnoma jasno čutim, ne bi zapustil le mojega zemeljskega očeta Metuzalema, ampak, kot sem že dejal, tisoč očetov s celim svetom!

31. Lahko me tudi kaznuješ, ampak moja močna ljubezen do Tebe ne bo minila, dokler sam ne bom preminul pred Teboj, Sveti Oče!

32. O Emanuel, poglej, jaz od Tebe nič ne pričakujem, razen dovoljenja, da te ljubim. Henoha si naredil nesmrtnega, zaradi njegove ljubezni. Jaz od Tebe ne pričakujem take milosti in je niti nisem vreden. Zato me pusti umreti, toda tako, da te bom umirajoč še vedno lahko ljubil.

33. O Emanuel, odpusti mi moje besede, kajti ne morem pomagati, da moje še vedno živeče srce sili moj jezik, da jih izreka. Tvoja Sveta volja naj bo storjena! Amen.«

34. Emanuela je to ganilo; Njegov obraz je postal sijoč kot sonce in vsi so padli pred Njega. Potem se je zastrmel v nebo in rekel:

35. »O Ljubezen, ti čista, sveta, večna Ljubezen, ti si bila zmagovita in boš taka ostala za vedno! Nebesa, ti sonce, ti zemlja, boste minili, toda ti, sveta Ljubezen, boš ostala in nikoli prešla!

36. Vstani Lameh, ti si zmagal; da, povem ti, priboril si si veliko zmago! Glej, pregovoril si Me. Šele sedaj, ko si me premagal, Me smeš in lahko ljubiš s vso svojo močjo, ker si se Zame spoprijel s svojim očetom in z Menoj in bil pripravljen umreti in preminiti, zaradi Moje ljubezni. Glej, zdaj sem Jaz tvoja zmagovalna nagrada. Zdaj Me trdno drži, za svoje zadovoljstvo!«

37. Lameh se je oklenil Emanuelovih nog in rekel: »O Emanuel Abba! Pusti me umreti, ker je bila moja ljubezen nagrajena in to je vse, kar je želelo moje srce. Tvoja Sveta volja! Amen.«

38. In Emanuel je dvignil Lameha ter ga pritisnil na Svoje Sveto očetovsko srce, rekoč: »Lameh, ali misliš, da bi lahko umrl v ljubezni do Mene? Resnično, nebesa in zemlja bosta minila, toda

taka ljubezen nikoli, ker je to večno, neminljivo življenje, ko Me nekdo ljubi tako, kakor ti!

39. Sedaj te blagoslavljam, da bodo Henoh in vsi lahko videli, kako zvest sem v vseh Svojih obljubah.

40. Nekega dne ti bom dal sina, ki bo rešitelj ljudi in živali, katerim bo prizanesena Moja jeza. On bo ponovno postavil Meni ta oltar, ki ga sedaj gradi Henoh.

41. Zato, ker si bil pripravljen iz ljubezni do Mene umreti, glej, Bom to naredil nekega dne iz ljubezni do tvojih potomcev in vsega mesa, da bodo lahko vsi pridobili večno življenje!

42. O ti Moj Lameh, zdaj boš ostal z Menoj in Jaz za vedno s teboj. Amen.«

140. POGlavJE

Emanuel okara Metuzalema, zaradi njegove hlinjene zahvale

(4. november 1841)

1. Metuzalem je videl, kako je bil Lameh sprejet. Vesel je šel k Emanuelu in se Mu zahvalil za tako ogromno milost, ki je bila dodeljena njegovemu sinu.

2. Toda Emanuel mu je odgovoril: »Zakaj se Mi zahvaljuješ za nekaj, v čemer nisi sodeloval? Počakaj, da boš na vrsti, potem pa pridi in se Mi zahvali!

3. Ali nisi držal svojega sina za obleko in ga zadrževal, ko je hotel priti k Meni? In ti bi bil vesel, če bi ga Jaz zavrnil. Ker tega nisem storil, ampak sem zadržal Lameha pri sebi, si se Mi sedaj prišel zahvaliti, v nasprotju s svojim srcem!

4. Glej, taka zahvala ni svobodna, ampak po sili! Tisti, ki Mi želi ponuditi zahvalo, mora biti tako svoboden v svojem srcu, kot je ljubezen, ker je zahvala cvet in sad ljubezni.

5. Zahvala se razlikuje po tem, kako oseba ljubi, ali pa je kot votlo sadje brez jedra življenja!
6. Zato, preden greš, najprej uredi svoje srce, potem pa pridi in Mi šele nato ponudi svoj dar, tako da ga lahko vidim in sprejemem, če se mi zdi brez pomanjkljivosti. Amen.«
7. To je Metuzalema zelo razžalostilo in si je rekel: »O Emanuel, s teboj se je težko razumeti, ker zahtevaš od mene čistost srca, ki presega vse, kar si lahko zamisli najvišja človeška modrost!«
8. In Emanuel mu je rekel: »Metuzalem, sedaj je tvoje srce govorilo resnico, ki je vredna več, kot tvoj prezgodnji, črviv plod zahvale!
9. Resnično, modri in pametni sveta, Me bodo vedno težko našli in se bodo zelo prekršili nad Menoj. Toda otroci se igrajo s svojim Očetom in za očeta bodo v vsakem trenutku in vedno igračke bolj prijetne, kot vsa preračunana modrost izjemno suhoparnih modrih mož sveta!
10. Razumi to in pojdi ter delaj kot ti je svetovano. Amen.«
11. Metuzalem je odšel in začel preiskovati svoje srce in ugotovil, da je tako polno umazanije, da se je zgrozil. Hotel je pobegniti in se skriti v nekem kotu široke zemlje.
12. Potem je Emanuel stopil pred njega in rekel: »Metuzalem, hočeš pobegniti od Mene in skriti svoj obraz pred Menoj, toda povem ti, da ne boš našel prostora v vsej neskončnosti, ki ne bi bilo znano Mojemu očesu. Če greš na konec sveta, resnično, Me boš našel.
13. Če se spustiš na dno morja, ali misliš, da Jaz ne bi bil tam? Oh, tako zelo se motiš, ker tudi morska bitja sprejemajo hrano iz mojih rok!
14. Kam bi potem lahko pobegnil, da ti Jaz ne bi bil za petami?
15. Glej, vse je zaman, zato ostani kjer si in očisti svoje srce, tako da ti bom potem lahko pomagal! Amen.«
16. In Metuzalem je ostal in jokal nad svojo neumnostjo.
17. Medtem, ko so se ti pogovori odvijali, ki so vsem otrokom povzročili znatno spremembo v njihovih srcih, je bil žrtveni oltar dokončan, na njem so bila položena tudi drva in jagne je bilo

pripravljeno za žgalno daritev.

18. Potem se je Henoh, poln najgloblje ljubezni, približal Emanuelu in rekel: »Gospod, Ti najbolj ljubeč Oče vseh nas, poglej, vse je pripravljeno. Kako želiš, da se Ti ta daritev opravi za vidno znamenje grešnega telesa?«

19. In Emanuel je dejal: »Les je postavljen pravilno in žrtveno jagnje pripravljeno, kot mora biti, vidim pa, da še vedno nekaj manjka. Zato, dragi Henoh, pojdi in Mi dobi, kar še vedno manjka, ker je to Meni najbolj pomembno. Povem ti, brez tega bi bilo žrtvovanje brez vrednosti. Zato pojdi in to pridobi, brez odlašanja! Amen.«

141. POGlavJE

Henoh spodbudi ljubezen očetov do Emanuela

1. Henoh je prav dobro vedel kaj še vedno manjka. Takoj je odšel k očetom in jih ogovoril z naslednjimi besedami v Emanuelovem imenu, rekoč:

2. »O očetje, poslušajte besedo iz mojih ust v imenu Emanuela. Oltar je sedaj pripravljen. Posvečen je in čist pred Bogom, ker ga je Bog sam pomagal zgraditi mojim šibkim rokam.

3. Na njem je bogat cedrin les, ki je položen v pravilnem vrstnem redu in žrtveno jagnje pripravljeno čaka na svojo vzvišeno usodo. In tako je vse pripravljeno, razen ene stvari in to ste vi, očetje!

4. Adam, ti si pripravljen in tudi mati Eva s teboj, ker sta eno meso. Toda kje ste Set, Enoš, Kenan, Mahalalel, Jared in ti, moj sin Metuzalem?

5. Sicer sedaj bivate v mesu, vendar v njem še vedno bije odsotno srce. To srce bi moralo biti prisotno v pravi, čisti ljubezni, kjer je vidno prisotna največja Očetova ljubezen.

6. O Set, glej, kadarkoli sem odprl usta, si bil ti prvi, ki je radostno sprejel vsako od mojih besed, kot tople sončne žarke v zimskem

času. Shranil si jih varno v svojem srcu in potem ustrezno uredil svoje življenje. Toda sedaj, ko Gospod sam hodi med nami, nas uči in z nami govori s tako ljubeznijo, da bi lahko najtežje kamne spremenila v olje, ko vsaka mala travna bilka, vsak grm in vsako drevo trepetata od izredno velikega veselja in blaženosti pred Njim, ki hodi z nami in nas uči vzvišene stvari; glej, sedaj si tako tiho, kot da celotna zadeva sploh ni tvoja skrb in le zijaš ter poln radovednosti pričakuješ nove in večje čudeže, ki bi te zabavali. Vendar, pripraviti Gospodu v svojem srcu čisto žrtvovanje iz ljubezni, glej, za to si postal preveč brezbrizen, za kar Gospod ne bo ponosen nate. Torej, vstani, pripravi svoje srce in potem pohiti k Gospodu, da te bo lahko ponovno sprejel, kot je sprejel Adama, Lameha, Abedama, Juro, Bušina, Ohoriona in mnoge druge in večna zahvala Njemu, nazadnje tudi mene.

7. Vstani, pohiti in ne zamudi življenja, ker, glej, ti si mrtev! Zato, pohiti, pohiti, k Življenju Ljubezni, dokler se še sprehaja vidno med nami. Tisti, ki ga ne bo zgrabil s tako naglico kot Lameh, resnično, ga bo izgubil za vedno!

8. Taka je Gospodova volja, amen. Amen za tebe, oče Set!«

9. Set se je tako prestrašil, da je skočil pokonci, stekel k Emanuelu, Mu izlil svoje srce in Ga prosil za usmiljenje in milost.

10. In Emanuel mu je rekel: »Set, ker sem poslal pote, si prišel in lahko tudi ostaneš, ampak v prihodnje bodo ostali samo tisti, ki bodo prišli, ne da bi bili poklicani in bodo v duhu in v resnici in ljubezni do Mene vzklikali: 'Abba, Abba, Abba! Tvoja sveta volja, amen!' Razumi to dobro in bodi čist! Amen.«

11. Ko je hotel Henoh pozvati še druge, so naglo skočili pokonci in soglasno vzkliknili: »O Henoh, ne kliči nas, ker je tvoj poziv bolj grozen kot smrt!

12. Glej, zdaj jasno vidimo, kako obsežna je naša krivda, da nismo vredni tvojega poziva. Pojdi k Svetemu, katerega ime nismo vredni izreči in Ga prosi za nas, da nam bo milosten in usmiljen, tvojim šibkim, mrtvim očetom in tvojemu mrtvemu sinu Metuzalemu!

Amen.«

13. In Henoh jim je odgovoril: »Kakšne neumnosti govorite! Ali mislite, da če bi vam moral kaj odpustiti, da bi vas jaz ugodnejše obravnaval, kot pa Emanuel?
14. O kako slepi in gluhi ste! Jaz, zelo nepopoln, ki nič nimam in nič ne vem, jaz, ki sem se šele dvignil v ljubezni po neskončni Gospodovi milosti, v kateri je vse kar je dobro zgolj od Gospoda, tako, kar zastonj, popolnoma nezaslужeni dar, - ali mislite, da bi bil jaz bolj prizanesljiv kot Emanuel, ki je najvišja ljubezen in najvišja milost osebno, poln nežnosti, prizanesljivosti in največjega potrpljenja do vsake šibkosti.
15. O razmislite bolje o tem in me ne naredite novega grešnika pred Njim!
16. Resnično, če bi bili odvisni od mene, bi vas le prekel v svoji največji blagodejnosti, samo z enim očesom, v primerjavi z Emanuelovim hitrim pogledom na vas!
17. Zato odprite svoja srca in pohitite k Očetu! Ker ne jaz, ampak On, tako neskončno zaskrbljen Sveti Oče, ki je najvišja ljubezen, vas kliče, po mojem nekoristnem in šibkem jeziku!
18. Torej, pojdite tja, kjer vedno najdete ljubezen, življenje in usmiljenje in nikoli ne sprašujte za moje posredovanje, ampak se obrnite na Njega, čigar neskončna ljubezen vas je poklicala! Amen.«
19. In vsi so šli polni kesanja zaradi svoje neumnosti k Emanuelu, priznali svojo krivdo in Mu izlili svoja srca.
20. Ampak Emanuel jih je pogledal in rekel: »Otroci, zakaj se bojite najboljšega in najbolj ljubečega Očeta, a se ne bojite ljudi, v katerih je vse najboljše samo od Mene, medtem, ko je njihova nečimrnost pogubno zlobna in napačna?
21. Ali res verjamete, da bi bil Jaz lahko pod vplivom ljudi in jih prikazoval bolj usmiljene od Sebe?
22. Ali menite, da je v Henohu več ljubezni, kot v Meni, s katero bi Me lahko ganil, da bi vas odvezal vaše krivde? O, vi norci, ki ste sami očetje in imate radi svoje otroke, čeprav ste polni hudobije. Povejte Mi, kdaj je imel tujec bolj rad vaše otroke, kot vi? Ali,

čigav glas imate rajši: tega od vaših otrok ali tistega od nepoklicanega, nepopolnega posredovalca?

23. Če je tako, kako se lahko vi moški, polni zla, obnašate pred Menoj in kako lahko razmišljate tako nesmiselno o Meni?

24. Zato, spremenite svoj način razmišljanja in imejte v mislih, da sem Jaz edini vaš Oče in vsi vi ste otroci enega Očeta, do katerega imate pravico skozi ljubezen. Amen.«

142. POGlavJE

O človekovi svobodi

(5. november 1841)

1. Po tem kratkem Emanuelovem opominu, je Set vstal in ves silno prevzet od ljubezni, povedal tole:

2. »O Emanuel Abba, oprosti nam našo strašno brezbriznost. Glej, jaz in mi vsi smo postali otopeli v naših čustvih, zaradi Tvojih izrednih in mogočnih čudežnih dejanj. Govori Adama in Henoha, kasnejša podpora, Tvoji ognjeni govori in ljubezni žareče lekcije; vse si je sledilo tako hitro, preobremenjevalo naš že po naravi počasen duh, tako da nismo mogli slediti vsej neizrekljivi slavi iz Tvojih ust. Zato smo podlegli naši veliki nemoči in se na skrivaj zanašali na Henoha, da bi nam on to kasneje posredoval, tako da bi lahko potem v prostem času zlahka razumeli.

3. Vendar, čisto drugačna, Tvoja sveta svetloba, nam je sedaj pokazala, da vsi navedeni razlogi niso uporabni, in da je bila le naša lastna lenobna volja tista, ki je povzročila to slabo brezbriznost v nas. Zato, o Emanuel, prebudi našo še vedno mrtvo voljo in okrepi naša slabotna srca s Svojo milostjo, tako da bomo lahko živahno dojeli besede iz Tvojih svetih ust in skladno urejali naša življenja Tebi prijetno. Amen.«

4. Potem je rekel Emanuel Setu in vsem drugim sledeče: »Set, glej,

vse Sem vas prečistil, zaradi vaših resničnih besed. Toda vaša resnica je gola, ko ste pred Menoj. Zato oblecite svoja srca s svobodno ljubeznijo Zame, da boste lahko postali živi! Lahko vam dam vse, razen svobodne ljubezni vaših src Zame. Tega ne morem dati nikomur. Če bi to storil, koliko bi bila vredna vaša ljubezen?

5. Povem vam, to ne bi bilo nič drugega kot tujčeva pobuda, ki bi vas prisilila proti vaši volji ljubiti in Me častiti!

6. Ampak, Jaz sem vas ustvaril kot svobodne ljudi in otroke in obdaril vsakega z lastnim deležem ljubezni, ki ustvarja življenje v vas. S to lastno svobodno ljubeznijo Me morate zgrabiti, šele potem boste zgrabili življenje v sebi!

7. Vsakemu sem dal pravičen delež, tako, kot je življenje kalčka izhajajoče iz ljubezni, shranjene v vsakem zrnju semena. Ko je seme posajeno v zemljo, se rosa ljubezni nabira okoli njega. Ta rosa uniči meso, ki obkroža življenje kalčka in ta postane svoboden. Ko je kalček svoboden, začne pohlepno vpijati roso ljubezni in življenja, ki je okoli njega, raste naprej in kmalu silovito izbruhne skozi zemljo ven in se v težnji po svetlobi sonca, svobodno dviga navzgor. V takšni svobodi raste močnejše in na koncu se od skoraj nevidnega kalčka tam pojavi veliko mogočno drevo, vsepovsod polno življenja in tako polno tisočkratnih plodov; in vse življenje v njem je življenjska značilnost tega drevesa, ki obrodi njegovo vrsto tisočkratno.

8. Zdaj se vprašajte, ali to ne velja za vašo lastno svobodno ljubezen, ki je resnični kalček večne ljubezni v vašem mesu, ki je kasneje enaka, kot pri semenskem zrnju.

9. Moja beseda in Moja Ljubezen do vas, je ljubezen rose in naredi z vami kot naredi rosa s semenskim zrnjem v zemlji. Zato sprejmite Mojo Besedo v sebi, da bo lahko uničila vašo posvetnost in potem resnično osvobodila vašo ljubezen, ki je resnično večno življenje! Samo v tem svobodnem življenju boste postali koristno sadno drevje in lahko opravili življenjsko dolžnost do življenja. Toda sedaj se vaša edina naloga sestoji v oživljanju svobodne in resnične ljubezni do Mene. Le tako boste postali resnično živi v Meni in po

Meni, vašem pravem, večnem, svetem Očetu. Amen.«

10. »Zdaj se premaknite na desno stran oltarja, v sebi opazujte Henohovo žrtev in pustite srcu, še vedno šibkem v ljubezni, da se ogreje na posvečenem daritvenem plamenu. Amen.«

11. Potem so se vsi ravnali po Emanuelovi besedi in se postavili na desno stran oltarja, obrnjeni proti poldnevu. Na jutranji strani so stali Emanuel, Henoh, ki je žrtvoval, Lameh in drugi prebujeni. Večerna in polnočna stran sta bili prosti za vse ljudi.

12. Ko je bilo tako vse dobro pripravljeno in urejeno za žrtvovanje, je Adam še enkrat stopil do Emanuela in Ga vprašal, poln najčistejše in najgloblje ljubezni ter najvišjega spoštovanja:

13. »O Emanuel, saj nas ne nameravaš zapustiti po žrtvovanju, ampak boš še milostno posvetil in sprejel žrtev na jutrišnji Sabat, ki bo na posvečenih višinah? Kajti, glej, otroci, ki prebivajo v jutru, poldnevu in večeru, te še niso prepoznali. Oh, kako srečni bi bili, če bi te tudi oni lahko videli med nami in slišali besedo življenja iz Tvojih svetih ust!

14. Vendar, o Emanuel, ne moja ali naša volja, ampak vedno Tvoja sveta volja naj se zgodi, sedaj in za vedno. Amen.«

15. Potem je Emanuel rekel Adamu: »Ti si zaskrbljen in tvoja skrb je neutemeljena, ker si oče vse svobodne krvi na tej zemlji. Toda v tvoji skrbi je ena stvar, ki meji na nečimrnost zunanjega življenja in to je vidnost Mojega bitja, ki je v osebi podobno tebi. Ali misliš, da sem neviden manj prisoten in manj koristen Oče, kot, ko Sem viden?!

16. Glej, to je nesmisel in povem ti, da je bolje za vse, da Me ne vidite kot bitje, ampak le s pomočjo ljubezni v svojem srcu, ker je Moja vidna prisotnost prisila vaše življenjske svobode. S prisilo ne more nihče doseči večnega življenja, ampak samo v svobodi, ki je čista ljubezen do Mene!

17. Tisti, k kateremu bi Jaz prišel in z njim ostal, bi ga pogoltnil, ker je ogenj Moje ljubezni preveč neizmeren, da bi še vedno smrtno, čeprav za nesmrtnost ustvarjeno bitje to lahko preneslo. Vendar, če pa nekdo, ki Me je že poiskal v svojem srcu, pride

svobodno k Meni, glej, ta je že postal trden in močan in ga ne bom več pogoltnil, ampak sprejel za večno poglobljeno razmišljanje Moje neskončnosti in za večno svobodno uživanje izžarevanja Moje brezmejne ljubezni in milosti!

18. Vendar bom ugodil tvoji prošnji in tudi jutri postal za trenutek viden in zaznaven vsem tvojim otrokom. Razumi to! Amen.«

143. POGlavJE

Žrtvovanje. Lamehov goreči opomin. O krotkosti in potrpežljivosti.

1. Adam se je zahvalil Emanuelu z vso gorečnostjo svojega srca za veliko obljubo milosti in se vrnil na svoj prostor.

2. Potem je Henoh prišel naprej in rekel Emanuelu: »Glej, Emanuel Abba, Ti, ki si svet, izredno svet! Zdaj, ko je vse pripravljeno, bi, če se strinjaš, prižgal ogenj na oltarju in v imenu vseh nas Tebi žrtvoval jagnje in sadje.«

3. Toda Emanuel je odgovoril: »Henoh! Glej, Jaz nisem lačen, niti žejen in s to daritvijo Me ne moreš potešiti. Meni najbolj prijetna daritev je skesano, spokorno srce, ki Me išče in Me nadvse ljubi!

4. Vendar, ker ste že zgradili oltar, postavili nanj les in pripravili žrtev, jo lahko prav tako položite na vrh in Mi jo ponudite. Amen.«

5. In Henoh je storil vse, skladno z Emanuelovimi besedami. Najprej je postavil še vedno živeče jagnje čez les, ki še ni gorel in ga ubil na oltarju.

6. Toda Adam je pripomnil, da ni primerno prelivati kri jagnjeta na oltarju.

7. In Emanuel je rekel Adamu: »Adam, ne obremenjuj se s tem kar počne Henoh, ker žrtvuje Meni in ne tebi. In glej, Jaz menim, da je prav! Zakaj bi te to potem motilo?!

8. Ampak Jaz ti povem za znamenje, da sem zadovoljen z Henohovim načinom daritvenega žrtvovanja in tako bo na ta način, nekega dne, Najvišji ponudil najvišjo žrtev Najvišjemu! Razumi to! Amen.«
9. In Adam je nekoliko zmeden vprašal: »O Emanuel! Ali obstaja poleg Tebe Najvišjega še drugi Najvišji? Ali, kako je treba to razumeti?«
10. In Emanuel je rekel: »Povedal sem in zdaj ti povem: Onstran mesa je še vedno veliko skrivnosti, toda medtem, ko si v mesu jih ne boš videl. Čas je učitelj mesa, toda duh bo prepoznal te stvari, takrat, ko se bo vrnil k svojemu izvoru. Amen.«
11. Sedaj je bilo jagnje zaklano in Henoh je vzel kamne ter jih močno podrnil skupaj nad suho slamo, ki je bila posuta z suho smolo. Vendar tokrat, običajno zelo usposobljenemu prižigalcu ognja ni uspelo, zato je odšel k Emanuelu in rekel:
12. »Gospod, Abba Emanuel! Glej, danes mi ni uspelo zakuriti ognja; o pomagaj mi ga prižgati!«
13. In Emanuel je odgovoril Henohu: »Glej, moj ljubljeni Henoh, morda boš srečen, čeprav te ogenj ne uboga, ker je bolje biti gospodar svojega srca, kot pa izurjen ustvarjalec ognja. Zato imam rajši tistega, ki dvigne proti Meni svoje lastno srce, tistega, ki je s svojo besedo in ognjevitimi govori k Meni usmeril na tisoče, vendar pa je sam ostal s hladno žrtvijo, nad katero ne sveti ogenj ljubezni, temveč samo hladna modrost.
14. Toda, če ti ne uspe zakuriti ognja, je to lahko kmalu opravljeno. Daj kamne za ogenj mlademu, močnemu Lamehu. Pod njegovimi močnimi rokami mu bodo kamni dali tisto, kar tebi ni uspelo; ti pa ostani z Menoj in pusti opravilo Lamehu! Amen!«
15. Henoh je z veseljem predal kamne Lamehu, ki jih je podrnil tako močno skupaj, da se je kmalu dvignil tako velik ogenj, da se ni vnela samo slama, ampak se je razširil še na les in na žrtev, ki je nenadoma zgorela v plamenih.
16. Vsi so se čudili Lamehovi spretnosti. Ko je Lameh opazil pohvale očetov in ljudi, se je hitro obrnil k njim in rekel z velikim

navdušenjem:

17. »O, očetje in bratje, ali se vam je zopet zmešalo, tako da mene hvalite?! Kdo je torej Emanuel? Kdo ima in daje ogenj?

18. Resnično, če ne bi bili moji očetje in bratje, bi vas klical slepi bedaki! Hvalite Tistega, kateremu tako zahvalo dolgujete! V primeru, da tega še ne veste, vam povem, da pripada samemu Bogu, ker On je svet, je vedno bil in bo! Amen. Razumite to. Amen!«

19. Potem se je Emanuel obrnil k Lamehu in mu rekel: »Poslušaj, Lameh, naredil si skoraj preveč ognja!

20. Ne bi bilo dobro, če bi ti zaupal strelo in grom, ker bi pod tvojo oblastjo zemlja lahko kmalu izgledala povsem zastekljena, ali, kakor, če bi najsvetlejši sončni žarek topil pesek v globinah potokov, ki bi potem pokrili svoje bregove z večnim prosojnim steklom. Toda, ker ta vpija in s pomočjo zunanje svetlobe, postane pesek temnejši in hladnejši pod steklom, kot pa tam, kjer suhi pesek vpija sončne žarke. In poslušaj: Na steklu ne bo nikoli več raslo sadje!

21. Zato bodi nežen, miren in potrpežljiv v vseh stvareh, v vseh besedah in vseh dejanjih, ker so nežnost, umirjenost in potrpežljivost najboljše gnojilo za zemljo. Torej, če je nekdo v njo posadil dobro seme, bo to vzklilo in žetev bo za tebe in za Mene obilna!

22. Toda tisti, ki tolče z mečem in kijem in prihaja s strelo in gromom, rani in pogosto ubije, tako da njegova polja ne bodo obrodila veliko plodov.

23. Tisti pa, ki je vedno nežen, miren in potrpežljiv, zaliva rastline na svojem polju, ko močni žarki sonca sušijo zemljo.

24. Sedaj, dragi Lameh, presodi sam, na katerem polju bo blagoslov obilja kmalu viden!

25. Zato bodi tudi ti vedno nežen, miren in potrpežljiv do vsakogar in boš okoli sebe zbral srca ter jih posipal z življenjskim blagoslovom! Razumi to! Amen.«

144. POGLAVJE

Emanuelova beseda slovesa. Prerokba glede golgote. O slavi duhovne svobode.

1. Lameh je spoznal svojo napako. Odšel je k Emanuelu in nato tudi k očetom. Z globoko ganjenim srcem je vse prosil za odpuščanje. Vsi očetje so se tega razveselili in tudi sami upoštevali prejšnji ognjeviti opomin.
2. Po tem je Emanuel pogledal Henohovo daritveno žrtev, jo blagoslovil in rekel: »Jaz, Emanuel Abba, sicer ne uživam ob tej žgalni daritvi, ampak le v tem, da Mi je bila ponujena s čistim srcem. In tako jo blagoslavljam, kot zgodnji spomin na žrtev, ki bo nekega dne ponujena za oživitev vseh mrtvih in živih. In tako bo odslej in do konca vseh časovnih obdobij ostalo z jagnjetino in kruhom! Amen.
3. Gorje pa tistim, ki bi to spremenili, ker resnično, povem vam, da ne bodo žrtvovali Meni, ampak nesnagi sveta in s svojim žrtvovanjem postali taki kot tisti, katerim jo bodo ponudili!
4. In ti Henoh, glej kako sem blagoslovil tvojo žrtev, ki je sedaj postala živa žrtev, tako da bo nekega dne iz tega zgorelega jagnjeta vstalo veliko, živo in močno jagnje sveta, ki bo prevzelo na svoja ramena vse zemeljske šibkosti in odprlo vsakemu telesu nikoli zaprta vrata v večno življenje. Amen.«
5. »Ne bom vam več dajal zapovedi, ampak vas osvobodil, da boste brez kakršnekoli zapovedi. Koristne so samo za lene služabnike in kdor živi po zapovedih, je mrtev suženj, ki želi biti sojen v vseh svojih delih in nima svobode v svojem srcu. Kjerkoli deluje, to počne zato, ker mu je bilo zapovedano, da opravi delo, saj brez ukaza ne bi začutil potrebe po nobeni dejavnosti. Ko ljubi, ljubi zato, ker mu je bilo zapovedano ljubiti. Toda njegovo srce ne čuti potrebe po ljubezni in svetosti ljubezni ter večnem življenju iz nje, ampak le ljubezensko obremenitev. Zakaj je tako? Ker je on suženj blatnih globin vseh stvari!

6. Srce svobodnega človeka, bije svobodno in njegova pljuča svobodno dihajo in noben ovirajoči življenjski zakon ne moti živahnega pretoka njegove krvi, ker ga svobodna ljubezen do Boga naredi otroka Najvišjega.
7. Toda ali je tisti, ki je otrok Najvišjega, še otrok človeka?!
8. Ker je on Božji otrok, ali nima v sebi nekaj, kar je vedno sveto in povsem podobno Njemu, ki je njegov Oče, to je nekaj božanskega in popolnoma svobodnega?!
9. Zato sedaj pravim vsem, ki imate svobodno srce in Me ljubite s svojim svobodnim srcem, da ste tudi bogovi, kot je vaš sveti Oče od večnosti, svoboden iz sebe, iz Svoje lastne neskončne, Svete moči!
10. Glejte, to je razlog, da vam ne dam nobene zapovedi, ampak vam samo prikazujem, resnično, svobodno, živahno samo oživljeno ljubezen do Mene, kot temeljnemu viru vsega življenja in obstoja, tako da jo lahko uporabljate v duhu in resnici za svojo popolno oživitev, kot edino zavezujoče sredstvo med Menoj in vami.
11. Jaz sploh ne pravim, da tako naredite, vendar pa to lahko storite svobodno, če hočete. Ne boste niti spremljali tega poučevanja zaradi svoje ljubezni do življenja, ampak samo iz svobodne ljubezni do Mene, samo zaradi ljubezni in tako za Mene, ki sem vaš najbolj ljubeči Oče!
12. Glejte, ker Jaz ljubim vas, ki ste Moji otroci, bi morali tudi vi ljubiti Mene, ker sem vaš Oče!
13. Kot ljubite Mene, se boste ljubili tudi med seboj, kot bratje in sestre. To pa naj ne bo nikoli na podkupljiv način z nobeno stvarjo, vendar brat, sestra, oče, mati, vsi bodo oživljali svobodno ljubezen v vas.
14. Za Mojo večno očetovsko ljubezen do vas, ne potrebujem ničesar od nikogar in ljubezen v vaših srcih Zame in do vsakogar bo tudi takšna, potem boste kot Jaz, živi iz sebe skozi osvoboditev. Primerno uporabite Mojo svobodno ljubezen v sebi in boste kot Jaz živeli večno.

15. Če boste takšni tudi ostali, kačja moč ne bo prišla v vašo bližino in noben madež ne bo nikoli onesnažil vašega srca. Kdor pa si želi biti suženj sveta, naj bo tak; zanj nimam nobene zapovedi.

16. Vendar pa mora, kot človek, vedeti vsaj to, da Jaz ne bom razveljavljaj Svojega večnega reda zaradi njega. Življenje obstaja samo v svobodni ljubezni do Mene, sicer pa je povsod večna smrt.

17. In ti, Moj ljubljeni Henoh, boš Moj prvi duhovnik in tvoja ljubezen bo temelj prve in najčistejše cerkve na svetu.

18. Jutri, ko boš ponudil žrtev, Bom prišel k tebi in ti na jezik položil besede, ki jih boš povedal pred vsemi otroki. Moja ljubezen, Moja milost in Moj blagoslov naj bo z vsemi. Amen.«

- In Emanuel je pred očmi vseh izginil.

145. POGlavJE

Adamova navodila za prihajajoči Sabat

(8. november 1841)

1. Ko so očetje in vsi ljudje, ki so jih obkrožali, opazili, da Emanuela ni več med njimi, ampak, da je izginil tako, kakor da ne bi nikoli obstajal, so vsi, razen Henoha, postali žalostni. Le nekateri so med seboj izmenjali nekaj besed, večina pa je bila tiho. Šele, ko je sonce skoraj zahajalo, se je Adam zbral in rekel:

2. Otroci, ker Njega ni več med nami, Njega, ki je Jehova Emanuel Abba, Sveti, nadvse svet, zakaj smo še vedno tukaj?!

3. Pojdite k otrokom in jih povabite na jutrišnji Sabat in pridite kmalu nazaj, da se bomo potem lahko odpravili domov na višine!

4. Ampak vi, Jura, Bušin in Ohorion in tudi ti Abedam, če želite lahko stanete odslej vedno med nami. Vendar, kot ste razločno slišali iz ust samega Najvišjega, da je vsak popolnoma svoboden, ste svobodni prav toliko kot jaz, vaš zemeljski oče. Torej, kakor sami

želite in ne bojte se, da bi s svojo odločitvijo kaj pridobili ali nekaj izgubili. Naj vas vodi le vaša svobodna volja v vseh stvareh in Gospodova beseda in Njegova večna ljubezen naj bo vaš Vodnik, na vseh vaših poteh in v vsem vašem življenju! Amen.«

5. Potem so Enoš, Kenan, Mahalalel in Jared odšli in povabili otroke polnoči na Sabat, k navzočnosti daritvenega žrtvovanja, naslednji dan na višinah.

6. Nato je Jura rekel Adamu: »Oče, neizrekljivo smo veseli, da si nas ponovno povabil s seboj na višine. Obstaja samo vprašanje, ki ga je treba pojasniti: Kakšna korist bi bila od nas na posvečenih višinah in kaj se bo zgodilo z našimi otroki?

7. Henoh, ki je med vami, je sedaj živi Gospodov duhovnik. Glej, naši otroci nimajo razen nas, nobenega drugega, ki je bil prebujen, zato želimo biti z njimi, - čeprav ne v takem smislu, - zahvaljujoč Emanuelu, sedaj Henohu, za vas in vse nas.

8. Tako bomo sedaj delali skozi vse naše življenje in pogosto prihajali na višine, da bi med vami sprejeli novo toplino in novo svetlobo, zase in za naše otroke. Sedaj bomo ostali tukaj, ampak jutri, že dolgo pred sončnim vzhodom, bomo nasproti tvoje kože Gospodu zapeli hvalospev! Amen.«

9. In Adam je odgovoril: »Tako naj bo in Gospodov blagoslov, kakor tudi moj in tako vseh nas, naj bo z vami in vas krepil! Amen.«

10. Nato se je obrnil k Abedamu in ga vprašal kaj namerava storiti.

11. In Abedam mu je zelo nežno povedal, da je njegova odločitev popolnoma enaka. Adam in vsi ostali so ga pohvalili za njegovo lojalnost. Henoh je pristopil k njemu in mu rekel:

12. »Poslušaj, Abedam, pot ti je poznana. Gospodova volja je tvoja in tako Njegova ljubezen. Tvoji otroci so še vedno slepi. Glej, Gospod te ni prebudil zaman, zatorej, pohiti k svojim ljudem in jim prenesi vesele novice. Od njih ne vzemi ničesar in glasno, z močjo ljubezni, povej vsem, kaj vse je Gospod naredil za vse nas!«

13. Pozdravljam te, dragi brat v Gospodu in Adamu, zdaj in za vedno! Amen.«

146. POGlavJE

Abedam sreča tujca

1. Pospremljen z številnimi blagoslovi je Abedam zapustil posvečeni kraj in pohitel k svojemu ljudstvu, polno založen z najbolj veličastnimi zakladi nebes. In, ko se je poln vzvišenih misli in ljubezni do Gospoda vrnil na isto pot, kjer so vsi tako čudovito hodili iz večerne pokrajine, glej, na mestu, kjer so vsi počivali in je bil on Azmaelov sopotnik, tam se je nenadoma pojavil živahni mladenič in ga vprašal:
2. »Kam greš ob tej pozni uri? Glej, sonce se že dotika robu planine in luna je še vedno daleč s svojo svetlobo. Pot je neravna in polna kamenja. Poslušaj, Abedam, slišal sem, da so se tam kjer živijo otroci polnoči, dogajale v prisotnosti vseh očetov velike stvari. Rad bi šel zdaj tja, da bi tudi jaz videl nekaj od tega, še posebno pa okrepljene očete. Zakaj se ne bi potem obrnil in me vodil tja?«
3. Abedam je brez oklevanja vprašal neznanca: »Da, z veseljem bom ugodil tvoji želji, vendar ali mi ne bi povedal svojega imena, če ga imaš, tako da te bom lahko predstavil očetom?«
4. Toda neznanec je odgovoril z enakim vprašanjem, rekoč: »Če mi ti poveš svoje ime, ti bom jaz svojega in ti povedal še nekaj drugega. Ampak najprej mi ti povej svoje ime!«
5. Abedam je začudeno rekel neznancu: »Kako me lahko sprašuješ za moje ime? Poklical si me z mojim imenom, ko si me ustavil in me prosil, da bi te spremljal nazaj na kraj, kjer so se dogajale neverjetne stvari! Kako naj to razumem?!«
6. Neznanec je odgovoril: »Glej, Abedam, pravkar si prišel iz posvečenega kraja, kjer so se dogajale tako velike stvari in si bil ti zagotovo tudi prebujen. Kako lahko ti, kot prebujen, ne razumeš tega lahkega vprašanja?«
7. Abedam je bil zelo presenečen in ni vedel kaj naj na to neznancu reče.
8. Neznanec ga je še enkrat vprašal kako mu je ime. Abedam je bil

že čisto iz sebe in je začuden, da ga tujec kar naprej kliče z njegovim imenom, obenem pa ga sprašuje kako mu je ime, končno odgovoril:

9. »Poslušaj, kakor si me poklical, tako je moje ime in nimam nobenega drugega imena, kot tega, ki si mi ga dal ti in, ki sta mi ga dala Adam in Emanuel!«

10. Potem ga je tujec prodorno pogledal in rekel: »Glej, Abedam, sedaj sem zadovoljen, ko si mi povedal svoje ime, kajti že na začetku sem ti dal to ime, toda ker ime, ki sem ti ga dal, ni tvoje, ampak samo moje v tebi, ali želiš, da te tako imenujem, ali ne. Sedaj je to tvoje in moje ime, zato imaš hkrati svoje in moje ime in izkušnjo, tako da me lahko pomirjen vodiš tja, kamor hočem!«

11. Abedam je bil precej presenečen, da je tujčevo ime enako kot njegovo in se je z njim takoj odpravil po poti nazaj.

12. Med potjo je Abedam vprašal drugega Abedama: »Povej mi, če želiš, iz katere pokrajine si prišel in od koga si izvedel kaj se je dogajalo v polnočni regiji?«

13. In tujec je odgovoril: »Kar se tiče tvojega prvega vprašanja, prišel sem iz jutranje regije, v zvezi s tvojim drugim vprašanjem pa ti bom povedal kratko zgodbo.

14. Glej, oče je v jutranji regiji, - eden z največ otroki in z največjo ljubeznijo do njih, - dolgo časa gledal, kako se njegovi otroci ukvarjajo z različnimi koristnimi stvarmi, vendar še bolj pa s škodljivimi. In modri oče se je namestil tako, da ga nobeden od otrok ne bi opazil. Toda že po kratkem igranju, se je vedenje otrok začelo slabšati, tako da ni bilo skoraj nikogar, ki bi ohranil čisto srce iz ljubezni do neopaženega očeta. Nenehno je skrbno opominjal vse starejše brate, ki so radi slišali njegovo besedo, toda nihče je ni hotel v polnosti upoštevati v svojem srcu.

15. Potem se je oče odločil, da se bo naredil neprepoznavnega in se približal otrokom tako, kot da je tujec iz nižin.

16. Otroci so ga sprejeli po posredovanju enega od njih, vendar ne z ljubeznijo, temveč le kot tujca, ker so se njihova srca spremenila v neumna in posvetna, njihove oči so postale slepe in njihova ušesa

gluha, tako da niso mogli prepoznati očeta.

17. Ko se je oče sam postopno bolj in bolj odkrival z dejanji in besedami, je otroke postalo strah in le redki so prenesli njegovo bližino.

18. Ko je oče videl, kako nezreli so še vedno njegovi otroci, jih je ogrel z vso svojo ljubeznijo, da so se obrnili k njemu in ga hvalili ter slavili. In oče je vse okrepil in blagoslovil ter jih nato poskusno zapustil za nekaj časa.

19. Ko se je oče vračal od svojih otrok, je na poti prišel k meni in mi vse povedal, kar je tudi razlog, da sem tukaj in sicer z namenom, da bi videl kako izgledajo otroci in kaj delajo v očetovi odsotnosti.

20. Zato me vodi do posvečenega kraja. Amen.«

147. POGlavJE

Abedam se pogovarja s tujcem Abedamom

(9. november 1841)

1. Toda, ko je Abedam to slišal iz tujčevih ust, je silno presenečen rekel:

2. »Ampak, moj visoko cenjeni Abedam, to je dejansko zgodba otrok z višin, ki so očetje našega glavnega rodu!

3. Ime očeta je Emanuel Abba in Jehova Najvišji Bog, svet, izredno svet!

4. Povej mi, če si voljan: Kje si srečal tega svetega Očeta, kako je izgledal in v katero smer je odšel od tebe?

5. O, povej mi, prosim! Kajti glej, prihajam iz večerne pokrajine, kjer sem bil očividec vsega, kar se je zgodilo in ves čas poleg Njega kot najnevrednejši neizrekljivo užival v najvišji milostni hoji!

6. O prijatelj Abedam, blaženosti, ki sem jo jaz ubogi grešnik doživel, ne more opisati najvišji angel z najbolj razvnetim jezikom!

7. Da, lahko povem le, da sem v tem kratkem času doživel več najbolj vzvišene blaženosti, kot najvišji duhovni angel v večnosti!«
8. Potem ga je tujec vprašal: »Kaj je bilo pravzaprav to, kar ti je dalo toliko blaženosti, da je zaradi tega, blaženost visokih, svobodnih angelov, skoraj nič, v primerjavi s tem?«
9. Abedam je odgovoril: »O, dragi moj soimenjak, glej, v tem oziru sem bil vedno nenavaden človek in ravno ta nenavadnost, ki bi lahko razžalostila tisoče, mene osrečuje. Ta nenavadna lastnost je v tem, da občutim največjo blaženost, ko sem poleg nekoga, ob katerem se, v primerjavi z njegovo veličino, počutim vedno bolj in bolj ničevega, z dna svojega srca. Zato ne želim videti nobene osebe pod mano, ampak vedno v največji možni meri nad menoj. In tak je moj moto: 'Blažena ponižnost srca in šibkost nemočnega črva, je največje bogastvo!'
10. Kajti, če bi bil črv močan v polnosti življenja, kako veliko bolečino bi pohojen občutil. Toda zaradi njegove šibkosti in stalne nemoči, je to morda za njega največji življenjski užitek, kar mi menimo, da je boleče.
11. Čeprav nisem nekdo, ki pozna naravo črvov, kot niti Tistega, ki jih je ustvaril, se mi vseeno zdi, da je to tako, kot sem sam najbolj srečen pod pritiskom iz vseh strani.
12. Toda zdaj, moj dragi soimenjak, če si voljan, te prosim za odgovor na moja prejšnja tri vprašanja! Amen.«
13. In tujec Abedam je odgovoril: »Glej, moj dragi Abedam, kakšna korist bi bila sedaj zate od odgovorov na tvoja tri vprašanja, po temeljitem razmisleku o tej zadevi?
14. Glej, moje načelo in geslo je tako: 'Če ne moreš biti koristen svojemu bratu niti z eno besedo, naj tvoj jezik počiva in se zgane le takrat, ko bo lahko tvojemu bratu koristil!'
15. Glej, zaradi tega mojega načela ti raje ne bi odgovoril. Ali si zadovoljen?«
16. In Abedam je odgovoril: »Da, moj dragi prijatelj Abedam, po eni strani je to zato, ker sem spoznal, da je moja volja pokorna tvoji, kar mi je všeč; toda po drugi strani, ker nadvse ljubim tebi in

meni dobro znanega Svetega Očeta, je moje srce napolnjeno z največjim hrepenenjem, da bi bilo ves čas z Njim, ali vsaj stalno govorilo o Njem, Ga nadvse ljubilo, hvalilo in slavilo, častilo najbolj Svetega in tudi, kot ob tej priložnosti, da mi nekdo o Njemu kaj pove. In glej, zaradi tega velikega hrepenenja mojega srca, nisem zadovoljen, ker mi nisi želel odgovoriti na moje vprašanje. Kar se tiče tvojega načela, lahko to storiš brez obotavljanja, saj s tem ne moreš škodovati mojemu srcu, ampak bi mu bilo v veliko korist. Ali ni vsako dejanje in vsaka beseda našim bratom najbolj koristna samo, ko delamo za njihova srca in govorimo njihovim srcem?

17. Glej, ali ni tako prav in ali ne ustreza tvojemu resnično visokemu in najlepšemu načelu?!

18. Zato, če si voljan, mi prosim odgovori na moja vprašanja!«

19. In Abedam, tujec, je nato dejal poznanemu Abedamu: »Poslušaj Abedam, tvoje besede so mi zelo prijetne, tako da ne morem drugače, kot da ti odgovorim na tvoja vprašanja, potem pa ti povem zopet nekaj več in še nekaj drugega. In tako poslušaj:

20. Tebi dobro znanega Očeta, sem srečal točno na mestu, kjer sva se midva prej spoznala. Izgledal je prav tak kot jaz in lahko mi verjameš, prav tako so enaka naša imena. Iz tega razloga je bi videti tudi tebi zelo podoben.

21. Ne morem ti točno povedati kam je odšel, toda zagotovo ni odšel od svojih otrok, ampak je na poti nazaj k otrokom naredil le majhen ovinek.

22. Glej, zdaj imaš vse odgovore na tvoja vprašanja, toda sedaj pride še tisto 'nekaj drugega', kar pa vsebuje nasprotno vprašanje.

23. Glede na to, da si prebujen in tako dolgo gledal Očeta, me preseneča, da nisi že na prvi pogled opazil podobnosti med menoj, teboj in Njim?!

24. Zdaj pa pride še tisto 'nekaj več' in to zopet v vprašanju. Tvoje nenavadno modro načelo je tudi moje. Primerjava s črvom je že davno zrasla na mojih tleh. Povej mi sedaj, če si nisva podobna?!

25. Toda nekaj si zapomni! Če hoče biti nekdo najnižji, zaradi

svoje lastne blaženosti, ali ni to na skrivaj enako, kot če hoče biti nekdo iz istega razloga najvišje med vsemi brati?!

26. Ta stvar pri tebi me skrbi! Če si pripravljen, lahko prav dobro zame razrešiš tudi ta voz!«

27. Znani Abedam ni vedel, kaj naj odgovori soimenjaku in ga je vprašal, rekoč:

28. Moj dragi prijatelj Abedam, tvoja resnično visoka modrost razkriva, da si sin jutra. Rad bi odgovoril na tvoja vprašanja, če bi mi bilo to mogoče, toda ne morem niti razumeti tvojih čudnih odgovorov na moja vprašanja in jih pravilno sprejeti v svoje srce.

29. Kar se tiče tvojih vprašanj, ti ne morem ponuditi odgovora, ker šele sedaj zares vidim kako odvratno sem še zmeraj neumen.

30. Da, dragi prijatelj, prav si naredil, ko si me zaustavil in z vprašanji spodbudil k vrnitvi, ker sem tako šele sedaj prepoznal neumnost, do katere sem moral sam priti, oh, kako lahko ena neumnost priključuje drugo in jo končno ovrže!

31. Zato me ne imenuj zopet 'prebujeni', ampak 'speči bedak', ker bolj kot sedaj o sebi razmišljam, bolj neumnega se počutim.

32. Prav zares, zahvaljujoč mojemu načelu, sem imel blaženo izkušnjo s Svetim Očetom. Mislil sem, da sem že prebujen, vendar šele sedaj jasno vidim, kako malo je moje srce razumelo od vseh čudovitih besed iz Očetovih ust, posajenih v njem, kot živo in veličastno seme večne ljubezni in zato večnega življenja!

33. O prijatelj Abedam, oprosti mi, da ti zato ne morem odgovoriti. Amen.«

34. In tujec Abedam mu je odgovoril: »Poslušaj, moj zvesti soimenjak, jaz sem popolnoma zadovoljen s tvojim odgovorom, ker si mi v celoti pojasnil vse bistvene stvari na moja vprašanja, tako da sedaj popolnoma ustrežava eden drugemu.

35. Spoznal si kaj ti še vedno manjka in se v svojem srcu pravilno ponižal. Poglej svoje načelo v pravični svetlobi, - ampak jaz želim vsakemu, da je koristen v besedah in dejanjih!

36. Povej mi, če sam presodiš, ali nisva kot ustvarjena eden za drugega, kot da sem bil zate tu že od večnosti in te ustvaril samo zase."

37. Abedam je rekel veselo: »Da, da, to je torej tisto, kar sam zelo jasno čutim; kakor oče za sina in sin za očeta.

38. Moj najdražji prijatelj Abedam, imam tudi občutek, kot da se v vsej večnosti ne bi mogla ločiti in kot da tega ne bi mogel nikoli storiti brez tvoje pomoči. In tako želim biti skupaj s teboj, ne le začasno ampak večno.«

39. In tujec Abedam je rekel: »Glej, ti si me prehitel. Odkar sem te spoznal je bila to tudi moja edina želja in volja!

40. Toda glej, slišim zvoke hvale. Sva že blizu najinemu cilju. Torej, zberi se in me predstavi Adamu in ostalim! Amen.«

148. POGlavJE

Prihod tujca Abedama k očetom

1. Znani Abedam je dejal: »Da, res, tam je že zrušena stena in dozdeva se mi, da so še vedno vsi zbrani. Prav tako se mi zdi, da ima Henoh prav ta trenutek poslovilni govor polnočnim otrokom. Da, da, govori Juri, Ohorionu in Bušinu.

2. Pojdiva k njim brez odlašanja! Mogoče bova še lahko slišala nekaj besed, ki se morda nanašajo na naju; zato pohitiva!«

3. In tujec Abedam je odgovoril znanemu Abedamu: »Poslušaj, moj dragi prijatelj, zakaj hiteti, ko je nekdo že na kraju samem?

4. Glede Henohovih besed pa; zadnje nama ne bodo kaj dosti koristile, če sva zamudila prve; ali kaj koristijo oltarju vrhnji kamni, če niso bili najprej položeni temeljni kamni?!

5. Ali si že kdaj videl, da bi se dan začel v večernih urah, ali da je začelo drevo rasti od svojega vrha v zraku in se je deblo potem razvijalo navzdol in korenine v zemljo iz njega?

6. Ali pa, kakšen bi bil za nekoga učinek, če bi se pokrilo s krpo čez glavo, če nima ničesar s čimer bi si pokrilo ostalo telo?

7. Glej, zato mislim, da morava pustiti Henoha, da dokonča svoj govor in tukaj še malo počakati, tako da ne bi nikogar zmotila v

pozornosti njegovega srca!«

8. Znani Abedam je s tem povsem zadovoljen, dejal tujcu Abedamu: »Moj najljubši prijatelj, verjamem, da bi me z modrostjo in močjo svojega govora, ki zveni tudi zelo melodično, lahko vodil v ogenj in jaz bi ti sledil tudi v vse globine morja in v vse vode na zemlji!

9. Resnično, moj najdražji prijatelj, ne samo tvoj videz, ampak tudi tvoje govorjenje je izredno podobno Očetovemu - saj veš koga mislim -; samo ti se mi zdiš telesno bolj močan, kot je bil Oče, saj je bil videti precej šibkejši in manjši, to pomeni - ne smeš me narobe razumeti - v Svoji osebi, seveda tukaj ne moreva govoriti o Očetovi duhovni obliki, ki je v neskončni moči in večni oblasti!«

10. In tujec Abedam je odgovoril: »Torej si sedaj opazil podobnost in nepodobnost med mano in Očetom?!

11. Da, da, prav imaš, tako je. Ampak kaj misliš, moj dragi prijatelj, glede manjše in šibkejše postave? Jaz osebno menim, da se je, kot veš, Oče pokazal otrokom v nekoliko nenavadnem videzu, da bi jim pokazal, kakšna so njihova srca. To bi bila razlaga Njegove šibkejše postave ob tej priložnosti.

12. In, če bi se vrnil k Svojim otrokom nepričakovano, ko so njihova srca svobodnejša in močnejša v ljubezni, - ali se jim ne bi potem pokazal močnejšega kot prej, v tem primeru bi morda izgledal natanko tak kot sem jaz?!

13. Mislim, da je Očetova postava, ko gre za otroke, vedno odvisna od večje ali manjše ljubezni do Njega v njihovih srcih. Kaj meniš v zvezi s tem?«

14. Znani Abedam je bil čisto iz sebe in z začudenjem rekel Abedamu: »O prijatelj, moram odkrito priznati, da, čeprav so mi tvoje besede že prej zvenele skrivnostno, so mi sedaj zelo jasne.

15. Glej, kako pametnejši si od mene. Zares, to je zelo pomembna stvar, s katero si dvignil moje srce, ki bi popolnoma zgrešilo.

16. Moram ti povedati že vnaprej, da sem prepričan, da bodo Adam, Henoh in vsi ostali razširili svoje oči in našpičili svoja ušesa, ko te bodo slišali tako govoriti. Moje mnenje je, da če te kdo

sliši govoriti, tisti lahko tudi verjame, da si bil popolnoma prebujen, ko si srečal Očeta, ali – razumi me! – moraš biti sam Oče. Razumi, dragi prijatelj, da to pravim samo za primerjavo.

17. Da, resnično, s teboj ob sebi, se me očetje ne bodo sramovali!

18. Kar se mene tiče, sem presrečen in moram odkrito priznati, da ko vprašam svojo ljubezen: 'Koga imaš rajši, - Očeta ali prijatelja?', mi odgovori: 'Čeprav sem dobila vse kar imam od Očeta, ampak to, kar sem dala Očetu in temu prijatelju, je povsem enako in med njima ni razlike.'

19. O Adam, o Henoh, o, vsi ki ste živi, zmedeni boste in osupli nad to modrostjo!

20. Sedaj pa poglej, moj najljubši prijatelj, Henoh se je priklonil oltarju in očetom; njegov govor je končan in če želiš, bi te rad predstavil.«

21. In Abedam, tujec, je odgovoril: »Poslušaj Abedam, pojdi tja sam in me najavi. Šele potem se vrni z dobrim sporočilom in me nato predstavi vsem očetom. Amen.«

22. In Abedam je šel takoj k očetom in jim povedal vse kar se mu je zgodilo v kratkem času, odkar jih je zapustil. Vsi so bili zelo presenečeni, tudi Henoh, ki je takoj vprašal: »Ljubi Abedam, brat v Bogu Emanuelu Abbi! Povej mi, na kratko, kako so njegove besede vplivale na tvoje srce?«

23. Abedam je odgovoril: »Brat Henoh, v resnici, kot sem že priznal, jaz nisem našel najmanjše razlike med njim in Emanuelom.

24. Na kratko, povem vam, da ste mene pred odhodom pozdravili kot 'prebujenega', vendar je moja prebujenost v primerjavi z njegovo nedoumljivo jasno in visoko, dejansko najvišjo modrostjo, popolna slepota, neumnost in neuporabna norost.

25. Zato ti pravim, ljubljeni brat Henoh, raduj se s vsem srcem, kajti on bo zagotovo tudi tebi v veliko veselje.

26. Toda zdaj je čas, da grem ponj in vam ga predstavim.« Henoh je Abedama še vprašal, če bi šel lahko tudi on z njim naproti tujcu.

27. Abedam se je strinjal z vsem svojim srcem. In tako sta kmalu

prispela do tujca, kjer so se pozdravili.

28. Potem je Abedam, tujec, vprašal Henoha: »Najbolj ljubljeni Henoh, glej, stemnilo se je. Čas je, da se vrneš iz tega zelo posvečenega kraja. Ali te lahko jaz in moj soimenjak spremljava do višin, prenočiva pri tebi in jutri praznujeva Gospodov Sabat s teboj? Kajti glej, ko sem slišal za vse, kar se je tu dogajalo, se je v meni pojavilo veliko hrepenenje, da bi videl prebujene otroke velikega, svetega Očeta in slišal živo besedo iz njihovih oživiljenih src!«

29. In Henoh je odgovoril: »O prijatelj in moj novi, še vedno neznani brat! Za takšne goste, kot si ti, imamo na višinah veliko bivališč. Ne samo za danes in jutri, ampak za vse čase časov in na vekov veke prebivaj med nami!

30. Prijatelji Očeta so tudi naši prijatelji. In tisti, ki jih je On poslal k nam, bodo bivali z nami za vedno. Toda sedaj je že čas! Sledita mi tja! Vajina volja. Amen.«

31. In tako so odšli od tam. Ko so prišli k očetom, so jih ti pozdravili. Nato so se vsi zbrali okoli dveh Abedamov. Ker je bil Abedam za njim, se je Adam obrnil in vprašal tujca Abedama:

32. »Dragi, dobrodošel prijatelj in gost naše ljubezni! Tvoj soimenjak nam je povedal, da si prišel iz jutranje regije. Povej nam, če si voljan, kaj tam otroci počnejo in če želiš, kdo je tvoj zagotovo častivreden oče in iz katerega rodu mojih potomcev?«

33. Na to Adamovo vprašanje, je znani Abedam dal znak Henohu, rekoč: »Najljubši brat Henoh, sedaj poslušaj z ušesi in s srcem!«

34. Henoh se mu je zahvalil za to opozorilo. In tujec je odgovoril Adamu: »Poslušaj Adam, kar se tiče tvojega prvega vprašanja, si nanj že sam odgovoril v svojem vprašanju. Če pripadaš tudi ti k prebujenim, ti mora biti to, kar si me vprašal, jasno kot svetloba dneva. Ali ne veš, kateri otroci se imenujejo 'otroci jutra'?!

35. Če bi to, na primer, opravičevalo, dovoli mi oče Adam, tvoje izredno plitko vprašanje, je nanj mogoče dati le plitek odgovor in sicer, da so tvoji otroci jutra vsi spočiti, zdravi in se mnogi veselijo prihodnosti.

36. Kar pa zadeva tvoje drugo vprašanje, je kot past. Toda glej, ne boš me tako lahko ujel. Povem ti, prej boš ujel orla visoko v zraku, kot pa mene. Dobro zate, da si me vprašal iz ljubezni, drugače bi bil odgovor sedaj zelo težaven.
37. Če bi sedaj jaz tebe to vprašal, kaj bi mi odgovoril?
38. Glej, kot prebujenemu, bi ti moralo biti jasno ali imam očeta ali ne, ali pa si še vedno slep?«
39. Adam je bil tako presenečen nad tem odgovorom, da si ni upal vprašati tujca nič več.
40. Potem je Henoh rekel znanemu Abedamu: »Ampak dragi brat! Ali res še nisi prepoznal svojega soimenjaka?«
41. In Abedam je zmedeno odgovoril: 'Ne'. Henoh je rekel: »Resnično, v človeku nič ne ostane tako dolgo neumno, kot srce. O Gopod, imej potrpljenje z nami šibkimi! Amen. Abedam, mislim, da prebujeni še vedno vsi spijo! Ali razumeš?«

149. POGlavJE

Vprašanje tujca Abedama

1. Znani Abedam je odgovoril Henohu: »Ljubljeni brat v Abbi Emanuelu! To, da nisem eden od prebujenih, še preveč očitno čutim v sebi in če sem popolnoma iskren, se ta jasnost zdi in je dejansko najbolj očitna stvar v mojem življenju.
2. Kako pa je to pri drugih, brat Henoh, ko nekdo mojega razumevanja življenja, ki je zmotno, ne bo tako zlahka zaznal.
3. Ampak -med nama rečeno-, videti je, da je to veliko neumnost mojega življenja že dojel naš ljubljeni oče Adam.«
4. In Henoh mu je odgovoril: »Poslušaj, sicer tvoje besede zvenijo nekoliko neumno, vendar pa si lahko prepričan, da če se zavedaš noči v sebi, si že buden, kajti če bi spal, bi zaznal malo noči v sebi, ampak bi sanjal dan, ki ne obstaja. Sanjač se ne zaveda, da spi in sanja.

5. Glej, tako je moje mnenje: »Pred pojavitvijo najbolj ljubečega Svetega Očeta v Emanueli Abbi, smo vsi spali in sanjali; potem pa je prišel On in nas vse prebudil. In glej, zbudili smo se, toda ne podnevi, ampak samo v noči naših src; in če ne bi Emanuel to naredil za nas, bi še vedno spali v mrtvem dnevu naših sanj.
6. Vendar pa je pri nas že staro pravilo, da se zbuja otroke vsaj dobro uro pred sončnim vzhodom, tako da se njihove šibke oči postopno prilagodijo dnevu, ko postaja vse svetleje in potem z lahkoto in nepoškodovane prenašajo močno dnevno svetlobo. Ali misliš, da smo bili v tem modrejši od Emanuela?
7. O poglej, tudi to nas je učil, zaradi narave mesa. Ali ni duhovno oko vredno več od mesenega?
8. Če to počnemo v korist mesenega očesa, ali misliš, da bo Gospod manj usmiljen do duhovnega očesa?
9. O moj ljubljeni brat Abedam, glej, kako je Gospodovo ravnanje vedno dobro in modro!
10. Mi smo prebujeni, zato bi bilo zelo nehvaležno do tako izredno svetega in dobrega Očeta, da ne bi spoznali, kaj je On naredil za nas! Vsi smo bili prebujeni opolnoči in to zaradi najvišje ljubezni Abbe, vendar ne smemo nikoli zopet zaspati. Duhovni dan je svetlejši od mesenega. Zato je treba biti zaradi duhovnega očesa prebujen opolnoči. Tiste, ki bodo spali podnevi, bo močna dnevna svetloba zagotovo ubila. Ali me razumeš, dragi brat?«
11. Po teh Henohovih besedah Abedamu, se je tujec Abedam obrnil nazaj k njima in jima povedal sledeče zelo pomembne besede:
12. »Moja najljubša prijatelja! Resnično, Moja ušesa niso preslišala niti ene besede vajinega pogovora. In ti, Abedam, si prebujen, ker si opazil noč v sebi in se je še vedno zavedaš. Ti Henoh, si živ in buden, ker si bil obveščten o času, v katerem te je Oče prebudil in zakaj. Sedaj slutiš, da zagotovo prihaja veličasten dan!
13. Dobro si govoril svojemu bratu in vsaka tvoja beseda je že zapisana v zvezdah z žarečo pisavo v knjigi večnega življenja. Toda sedaj te bom nekaj vprašal in želim, da Mi odgovoriš, kajti brez

odgovora na to vprašanje, vsak, čeprav je bil lahko že močno vzburljen, ostaja bolj ali manj zaspan in to stanje prebujenega je še slabše od samega spanja!

14. In to je pomembno vprašanje: Kakšna je vidna razlika med poznim večerom, polnočjo in zgodnjim jutrom?

15. Glej, to je temeljni večni Božji red! Speči ponoči med spanjem ne prepozna razlike. On odpre oči, ko pride veliki Buditelj z bučanjem vetra ob polnoči, potem pa se obrne in zaspi ter sanja do sončnega vzhoda. Ko vstane se izogiba svetlobi in se pred njo poskuša skriti v gosto senco.

16. Drugi pravzaprav vstane, si pomane oči in pretegne ude, vendar je še vedno zaspan do sončnega vzhoda. Opoteka se naokoli, je zelo nejevoljen in ne ve, kateri čas dneva je. Še vedno razmišlja o sladkem spanju in ne o dnevu, ki prihaja. Ko je opomnjen, da se mora obleči, še vedno ostaja nedejaven in se ne obleče do sončnega vzhoda, ter bi se rajši vrnil v pozni večer, kot pa v prihajajoče jutro življenja.

17. Resnično, njemu dan ne bo prinesel nič dobrega!

18. Popolnoma prebujen pa se veseli prvega prebujenja svojega budnega življenja in ob polnoči hvali svojega velikega, svetega Buditelja. Kmalu se zave, kateri čas je in spozna razliko med poznim večerom, polnočjo in zgodnjim jutrom!

19. Z vsakim dihom je v pričakovanju naslednjega dne in že prva zarja mu napolni duha z veseljem, ki je večje od vsega vidnega neba!

20. Tako, glejta moja ljubljena prijatelja, kako važen je odgovor na dano vprašanje! Zato sem dodal to razlago, da bi vama bilo lažje najti ustrezen odgovor na tako pomembno vprašanje. In tako Mi odgovorita, eden za drugim, - vendar, če hočeta! Amen.«

21. Znani Abedam je takoj rekel Henohu: »Brat, tvoje prejšnje besede, usmerjene na mojo neumnost, so mi odprle oči, tako, da sedaj vidim popolnoma jasno v katerem času noči sem bil zbujen iz spanja - večna hvala velikemu, svetemu Buditelju! Sedaj se zavedam, da sem resnično buden in zakaj. Ampak, brat, to

vprašanje! O moj najljubši soimenjak, tvoje vprašanje ni zraslo na naši slabi zemlji. Sam že zelo jasno čutim, da ne bom jaz tisti, ki bo odgovoril na Tvoje vprašanje.

22. Jaz sem verjetno prebujen, - za to vsa hvaležnost, vsa zahvala, vsa čast in vsa ljubezen Gospodu -, toda v kolikšni meri obstaja zaspanost v mojem budnem spanju, glej, tega ne morem uzreti. Dragi brat Henoh, zato se boš moral pač ti lotiti tega pomembnega vprašanja, če si pri volji. Amen.«

23. In Henoh je rekel znanemu Abedamu: »Poslušaj, ljubi brat, meni se zdi, da je najin najljubši prijatelj že vključil odgovor v svojem vprašanju, zato morava midva v njem prepoznati odgovor in ga nato sprejeti v življenje!

24. Kajti, glej, jaz mislim takole: Iz srca tistega, iz čigar ust pride tako vprašanje, obenem z vprašanjem izhaja iz srca tudi neizrekljivo dobra volja. Bodi prepričan, da spraševalcu ni treba, da bi naju preverjal ali, da bi Mu bilo vseč s svojo nedoumljivo modrostjo raziskovati najin svetlikajoči drobec, ampak Mu je v veselje na skrivaj darovati nezaslišano velike darove. Ali to razumeš, Abedam?«

25. Potem je tujec Abedam prijel oba pod roko, ju dvignil nekoliko nad tlemi in ju nato zopet nežno postavil dol ter jima nato obrazložil sledeče:

26. »Moja najljubša, v vajinih srcih je velika vera. V tebi, Henoh, svetloba iz ljubezni in v tebi, Abedam, ljubezen iz svetlobe! Oboje je dobro in se ujema s pomenom božjega reda in izvir življenja teče neprestano in radostno navzgor k velikemu večnemu dnevu.

27. Toda pozni večer, polnoč in zgodnje jutro ne tečejo onstran v dan, ampak ostanejo in propadejo eden za drugim.

28. Vendar so, kot del istega reda, potrebni za življenje, tako kot je zemlja za zrna semena. In tako je pozno zvečer čas za setev in počivanje v zemlji, polnoč, čas za prebijanje skozi prst in brstenje, ter v zgodnjem jutru, čas za odpadne snovi in rast z vsrkavanjem jutranje rose.

29. Pogosto rosa pade že zelo zgodaj pred sončnim vzhodom in tak

je sedaj primer pri nas.

30. Glej, Gospodov dan ni kot dan na zemlji, vendar, ko ta pride, pride sam in ni nikoli spremljan z nočjo. Zato je prejšnja noč upravičena v božanskem redu, ker je potrebna znanilka velikega dne.

31. Toda, kdo ki je živ, bi želel ostati v noči?! Če bi in ne bi bil prebujen, ali ne bi minil z nočjo, ko bi prišel dan?!

32. Glejta, to so velike razlike. Zato sem dvignil oba gor, da bosta to lahko razumela in se premaknila proti življenju. Razumita to in ostanita z Mano, kot Jaz z vama, vendar do jutri molčita! Amen.«

150. POGlavJE

Evangelij ljubezni

1. In Henoh je še odgovoril naslednje: »Da, to je to! Tako sem občutil, kot da je globoko v mojem duhu, toda moj jezik si ni upal to izreči. Tudi tukaj mi je moj duh rekel: 'Naj tvoj šibki jezik počiva in ne govori o tem, da bo lahko blagoslovljeni učinek jezika pridržan za Mogočnega!'

2. O veliki Abedam, sliši me v tišini mojega srca, kajti ta vzklika: 'O Jehova, kako velika in sveta mora biti Tvoja ljubezen! Ko Ti nekomu obljubiš milost za naslednji dan, potem mu Ti, dobri in sveti Oče, ne da bi slepi prejemnik to opazil, daš milost že skupaj z obljubo!'

3. Zato, o najboljši, sveti Oče, bolj ko razmišljam v svojem srcu o Tvoji brezmejni prijaznosti, najde moje srce manj besed primernih za hvaležnost, slavljenje in čaščenje Tebe, o Oče. In moje srce postane pretesno za silno ljubezen do Tebe in zato se mora ta ljubezen, ki nima prostora v srcu, v vseh delih in udih, v katerih je prekoračena, Tebe goreče držati in Te nadvse ljubiti.

4. Toda, ko še enkrat vprašam svojega duha: 'Ali ne morem ljubiti dobrega, svetega Očeta neizmerno bolj in z večjim žarom? Ali

lahko tisti, čigar srce je polno ljubezni, sploh kdaj ljubi, kakor želi?' Glej, ljubezen je nenasitna in zato ne more biti nikoli potešena, razen z neskončno ljubeznijo Svetega Očeta.

5. In tako, o Oče, Te ljubim z vedno večjo volčjo lakoto in če bi bilo mogoče, o Oče, kako si želim, da bi Te ljubil do smrti!

6. O Oče, moj sveti, dragi Oče, sprejmi majhno kapljico moje ljubezni, kot če bi bila pred Teboj. Amen.

7. In ti, moj ljubljeni brat Abedam, povej mi, kako se zdaj počuti tvoje ljubeče srce, ko si zagotovo spoznal kateri čas noči je?»

8. In znani Abedam je rekel Henohu: »Ljubljeni brat, glej, ti si v svoji ljubezni srečnejši od mene, ker še vedno lahko govoriš v ognju svojega srca. Vidiš, tukaj sem spet strašno neumen. Ko me ljubezen zgrabi zelo trdno, kot zdaj, lahko s težavo izpeljem le nekaj besed, ki si jih sedaj izvedel od mene, toda ne morem imenovati moje ljubezni, ker bi to takoj pospešilo konec slabe umetnosti mojega jezika.

9. Toda toliko ti lahko še povem, in sicer, da je moja neskončna neumnost končno spoznala, kateri čas noči je, čeprav je mislila, da ve, pa se prej tega ni zavedala. Zdaj točno vem, kateri čas je. Toda ti veš, da moramo do jutri vse obdržati zase. Poglej, jaz sem že tiho.«

10. Drugi Abedam je obema pokazal, da je zadovoljen in rekel: »Poslušajta, torej to je takole: Prava ljubezen se mora ljubiti do smrti, naj bo v duhu ali v delovanju mesa in samo ta smrt je resnična obuditev k pravemu, večnemu življenju, ko bo ta ljubezen živela v najvišji, nenehno rastoči blaženosti in v pravem, najmogočnejšem poželenju lastnega življenja. Toda vsaka ljubezen je namenjena k svoji osvoboditvi. Kdor ljubi svet, bo umrl v vedno večji ljubezni sveta, ker pa svet nima življenja, ampak samo smrt, tisti, ki je umrl v ljubezni do sveta, ne bo nikoli nastal v novo življenje, ampak samo v novo smrt.

11. Kdor ljubi meso, bo po svoji ljubezni umrl v telesu, in ker je meso mrtvo, ne bo nikoli nastal v novo življenje, ampak, kot ljubitelj sveta, v novo smrt mesa.

12. Kdor sebe ljubi, bo tudi umrl v svoji lastni ljubezni in ker je vsak človek sam po sebi mrtev, tisti, ki umre zase, ne bo nikoli nastal v novo življenje, ampak samo v novo smrt, v tistem pa, ki je brez vsake ljubezni in poln sovraštva do vseh stvari, si je druga smrt že ustvarila svoje bivališče, ampak tistemu, čigar srce je polno jeze, druga smrt že trka na srce in tega, ki je pohlepen in poln zavisti, je druga smrt že objela z obema rokama.

13. In na koncu, kdor bo zbiral zase zaklade in bogastvo sveta, je tisti, ki si je zgradil stalno bivališče za drugo smrt, kdor pa ljubi življenje na tej zemlji, kar je začasna smrt ali stalno delno umiranje, ne bo nikoli prenehal umirati.

14. Čeprav vsaka ljubezen povzroči smrt, celo ljubezen do Boga, v nobeni umirajoči ljubezni, ne bo nikdar življenje zopet našlo sebe, razen v ljubezni do Boga, ker je On sam večno življenje samo.

15. Pravzaprav se bo vsaka ljubezen zavestno znova našla, vendar prijatelja, tukaj bo zopet velika razlika, in sicer, ali se bo našla v življenju ali v smrti!

16. Zato, Henoh, je tvoja ljubezen že umrla v vseh stvareh in ponovno našla sebe v Bogu. Zaradi tega si že na novo živ na vse veke vekov. Toda, le redki bodo našli drugo življenje, kot si ga našel ti, ker le najmogočnejši notranji ogenj ljubezni do Boga lahko premaga to milost. Razumita to dobro in ohranita v sebi do jutri!«

17. Po tem govoru so vsi varno prispeli do Adamove kočice, kjer so se usedli na zemljo in prejeli od Adama običajen očetovski blagoslov.

18. Potem so vsi vstali, se spoštljivo priklonili Adamu in se mu zahvalili za njegov blagoslov ter se odpravili k počitku. Toda Adam je povabil Henoha, oba Abedama in Lameha na večerni obrok in spomnil tudi Seta, da se bosta tam videla. Set je odšel v svojo kočico, kjer so ga njegova žena in njegovi številni otroci hrepeneče čakali. Takoj jih je poslal v Adamovo kočico, da prejmejo blagoslov, kot ga je že mnogo drugih žena in otrok, ki so z velikim hrepenenjem že dolgo časa čakali na prihod Adama in drugih očetov.

19. Potem, ko so vsi prejeli Adamov blagoslov in spoštljivo in hvaležno zapustili kočo, sta Set in kmalu za njim tudi njegova žena vstopila v kočo, založeno z obilo hrane in pijače.
20. Kmalu je postalo že precej temno, s prihodom velike nevihte pa je večer postal še temnejši.
21. Adam je vprašal Seta za dobre bakle, ki jih je naredil Henoh, z namenom, da bi razsvetlil temno kočo.
22. Toda tujec Abedam je rekel Adamu in Setu: »Poslušajta, prijatelja, pustita to! Zakaj dodatno delo za utrujenega Seta, ki tudi ni več mladenič?!«
23. Kar se tiče razsvetljave koč, bom jaz poskrbel za to, da bo tukaj takoj svetlo, ker se razumem še bolje na razsvetljavo, kot Henoh s svojimi smolastimi palicami.
24. Moram samo reči: 'Naj bo svetloba', in kot lahko vsi vidite imamo dovolj svetlobe v koči!«
25. V trenutku je postalo v koči svetlo kot podnevi in nihče ni vedel od kod je svetloba prišla, ker ni bilo videti svetlečega predmeta.
26. Henoh in Abedam sta vedela od kod prihaja svetloba in poznala njenega pobudnika, toda kako je bilo to storjeno, je ostalo pred njima skrito. Vsi so se zahvalili Gospodu, potem ko so si opomogli od začudenja in se končno veseli posedli k jedači in pijači, kakor tudi drugi Abedam, ki se tudi ni izdal in veselo z drugimi jedel in pil.

151. POGlavJE

Set išče svetlobo v svetlobi

1. Vendar pa Setu ni šla iz glave čudna Abedamova svetloba. O tem si ni upal nikogar vprašati, ampak je še vedno gledal naokoli. Njegove oči so raziskale vse kote v koči, njegov um pa je preiskal vse mogoče načine, ki bi lahko omogočili svetlobo.

2. Ustvariti svetlobo samo z besedami 'Naj bo svetloba' in da ta svetloba enakomerno osvetljuje vse kote ter ne meče senc, kaj takega Set še nikoli ni doživel, vendar ni imel poguma, da bi koga vprašal.
3. Adam je kmalu opazil Setovo iskanje in vprašal: »Moj Sin, Abel Set, kaj iščeš? Ali si kaj opazil? Ali pa si ugotovil, da je nekaj v koči, kar te je začudilo?«
4. Set mu je odgovoril z največjim spoštovanjem: »Ljubljeni oče, glej, kar ti bom rekel se čudno sliši, toda iščem svetlobo v svetlobi, pa je ne najdem. Zunaj narašča močno neurje, ki prihaja proti nam iz jutranje pokrajine, ker stalno bliskajo strele in osvetljujejo kočo, a je še vedno preveč oddaljeno, poleg tega je streha tako dobro narejena, da celo nevihta, ki je že skoraj nad nami, ne more s svetlečimi bliski skozi njo tako lahko prodreti.
5. In tudi, če bi bilo to mogoče, ali ne bi bile s svetlobo tudi sence osvetljenih predmetov?
6. Poglej, dragi oče, to je vse kar iščem. Zares čudno, vendar resnično, svetlobo v svetlobi!«
7. In Adam je odgovoril Setu: »Da, zares je čudno, toda poglej, jaz sem ugotovil, kar je še bolj čudno, da iščeš zaman in še ne vidiš Umetnika med nami. Poišči njega in boš imel kmalu svetlobo v svetlobi!
8. Če vidiš bleščeč kamen, pomisli in se vprašaj: 'Od kod je njegova svetloba?' Toda ne moreš nikogar vprašati od kod prihaja osvetlitev in kako nastane, ker je veliki, mogočni Umetnik svet in ne odgovarja tistemu, ki je pred Njim nečist, zato je težko dobiti jasno vedenje o svetlečem kamnu.
9. Ponoči in tudi podnevi vidiš različno svetlobo. Toda koga lahko vprašaš o njenem izvoru, ko o njej razmišljaš?!
10. Ampak tukaj imamo svetlobo in Umetnika istočasno navzoča. Iščeš tisto, kar je tako blizu nas, svetlobo v svetlobi. Ali bi nekega dne mogoče poskusil iskati dan v dnevu?«
11. Adamove besede Setu so bile polne briljantne resnice, vendar, prav tako kot je Set iskal tisto, kar ni razumelo njegovo srce, tudi

Adamovih besed, ki jih je tu govoril, sploh ni razumel.

12. Po Adamovih besedah je Set končno odšel do Abedama, da bi od njega izvedel, kako je ustvaril to čudovito svetlobo.

13. Abedam je pozdravil Seta in mu odgovoril, še predno ga je nekoliko sramežljivi Set vprašal:

14. »Set, ali si želiš tudi ti narediti svetlobo? Da, da, to si želiš in povem ti, to ni tako težko kot misliš, saj je način, da se to doseže, zelo enostaven. Kot si pri Meni opazil, ne obstaja nič drugega kot iskreno verovanje 'Naj bo svetloba' in svetloba bo nastala, kjer je bila prej tema!

15. Glej, sedaj imaš vso skrivnost in s tem svojo svetlobo v svetlobi in posledica tega bo, da se boš naučil, kako zagotovo najti svetlobo, da, resnično svetlobo v pravi svetlobi!

16. Toda še vedno Me gledaš vprašujoče. Ali ni dovolj, da sem ti v celoti razkril Svojo umetnost?!

17. Pojdi v svojo temno kočo in naredi z iskrenim verovanjem enako, kot si videl Mene, na kar se boš sam prepričal, da je s to umetnostjo tako, kakor sem rekel!«

18. In Set je šel takoj iz Adamove kočice v svojo, kjer je bila njegova družina zbrana v temi, v strahu pred silno nevihto, ki se je grozeče približevala. Ko je vstopil, je takoj rekel: »Naj bo svetloba!« in glej, takoj je postalo svetlo!

19. Šele sedaj, po tem čudovitem uspehu, ki je prestrašil in osupnil vse njegove otroke, je bil Set močno prevzet.

20. Postal je bolj pogumen, najprej je pomiril svojo družino, nato pa odšel nazaj k Adamovo kočico in se zahvalil tujcu Abedamu, ker ga je naučil to čudovito umetnost, potem pa zlagoma prišel z besedo na dan o vseh stvareh v zvezi z to čudežno narejeno svetlobo, ki ga je ponovno zajela.

21. Abedam mu je odgovoril nežno in poučno, sledeče: »Set, glej, kako posveten človek si še vedno, z ozirom na to, da si bil v večerni regiji med tistimi, ki so prvi z notranjo svetlobo prepoznali Azmaela, potem pa si bil priča vseh Njegovih čudežev!

22. Resnično, takrat nisi imel tako veliko dvomov, kot sedaj! Ali

nisi slišal besed, ki jih je Emanuel govoril Adamu, ko ga je Adam prosil, naj vas ne zapusti pred Henohovim darovanjem?!

23. Ali misliš, da je Emanuelova moč večja, ko je viden, kot takrat, ko je neviden?

24. Glej, v tem se nahaja vse, kar te še vedno zadržuje. Ali lahko sploh kdaj vidiš delujočo silo z materialnim očesom? Ali si že kdaj videl tisto, kar premika tvoje ude za tvoje zadovoljstvo, poganja brez tvojega napora tvojo kri po vseh venah, naredi tvoje lase, da rastejo tvoji nohti in koža, porazdeli hrano v želodcu in dela še nešteto drugih stvari?!

25. Ali si že kdaj videl kakšno obliko ima veter, ali kalčkovo gonilno silo, ali tistega, ki vodi sonce od njegovega vzhajanja do zahajanja in tudi zvezde in luno? Ali, s katerim očesom si že kdaj videl silo, ki poganja vse potoke in reke ter usmerja proti morju?!

26. Glej, kako si še vedno neumen! Zato poslušaj in si dobro zapomni: Vsaka sila, ki deluje na kakršen koli način in kjerkoli, je od Boga, ki je pravir vse moči in sile. Toda Boga v Njegovi prvobitni naravi ni mogoče nikoli videti in razumeti bitjem, ki jih je ustvaril. Kajti, kdor bi videl Boga, ne bi mogel živeti, ker je Bog neskončen, medtem, ko je vsako bitje minljivo. Toda, kako lahko končno vidi in razume neskončno?!

27. Ali misliš, da se lahko razširiš na neskončnost in s tem ohraniš svojo majhno iskrico življenja?!

28. Glej, če v svojem srcu odgovoriš s tem vprašanjem: 'Kdo je bil potem Emanuel, ki smo ga videli?'

29. Povem ti: Bog lahko kjerkoli ustvari zase navidezno telo ljubečega Očeta in po njem deluje, ampak potem ni to kar ti vidiš Oče, ampak, kar preko njega deluje!

30. To moraš razumeti, da tvoja ljubezen ne bo ostala vezana na nekaj, kar ni dejanska resničnost!

31. In tako boš tudi spoznal svetlobo v svetlobi: Če tvoje oči ne bi videle svetlobe in sonca, kako bi potem sploh kdaj zaznale sonce in njegovo svetlobo? Torej, če v tebi ni Božje moči, ali lahko sploh kdaj razumeš karkoli o božanski naravi? Ker to lahko storiš, je

Božja moč v tebi, toda ali lahko ta moč razume samo sebe ali mogoče naredi kaj več?!

32. Glej, kako je še temno v tebi. Zato, delaj tako, da bo tudi v tebi nastajala svetloba. Amen.«

152. POGLAVJE

O preprostosti. Čudež Božje ljubezni.

1. Set, kateremu je Abedam še posebej govoril, je bil osupel in tudi vsi ostali, čeprav so te besede le bežno zadevale tudi njih. Toda niti Set, niti kdo drug, si ni upal Abedamu postaviti dodatnega vprašanja, katerega visoka modrost jih je skoraj uničila, razen znanega Abedama, čigar jezik in srce sta ostala mirna. In tako je njegov zgovoren jezik kmalu zaprosil očete in drugega Abedama za dovoljenje, da pove svoje mnenje, ker so bili vsi drugi tiho in je do sedaj tako ali tako le spraševal ali odgovarjal na vprašanja drugih.

2. Dovoljenje mu je bilo dobrovoljno dano, nakar je dal duška svojemu jeziku in rekel:

3. »Moji ljubljene bratje in očetje in tudi Ti, moj najbolj spoštovani in iskreno ljubljene soimenjak. Star pregovor med nami pravi, da zelo neumni ljudje in otroci govorijo predvsem resnico in ker imam vso pravico, da se štejem med prve in jim že od nekdaj pripadam, sem zagotovo primeren za pridigarja. Zato vam vsem povem popolnoma odkrito, da sem najsrečnejši med vami, to pomeni, razen dragega soimenjaka.

4. Vi se čudite zaradi narejene svetlobe, - jaz se sploh ne, kajti, če bi se nekdo čudil vsemu kar je Gospodova neskončna oblast, moč in najvišja modrost sposobna narediti in zelo enostavno povzročiti, bi moral porabiti svoje življenje, za nič drugega, kot samo za čudenje!

5. Ali ni vsak utrip našega srca velik čudež, toda kdo bi se temu

stalno čudil?!

6. Ali dejstvo, da vidimo, slišimo, vonjamo, okušamo, občutimo, se po volji premikamo, stojimo, hodimo, tečemo, skačemo in potem zopet ležimo, spimo, sanjamo, razmišljamo, ljubimo, razumno govorimo, jemo, pijemo in tako naprej, celo razmnožujemo našo vrsto v ljubezni in skratka, zaznavamo vse z našimi čutili, - povejte mi, ali niso to nedoumljivi čudeži nad čudeži?!

7. Toda, kje je tu človek, ki bi se ves čas vsemu temu čudil, če je sposoben sploh o vsem razmišljati?!

8. Kdo ne razume, da lahko močnejša oseba dvigne težje breme od šibkejše osebe?! Kdo se bo čudil močnejšemu, ker je močnejši od šibkega?!

9. Če vzamem kamen v svojo roko in ga vržem trideset dolžin moža daleč, toda močnejši in spretnejši ga bo vrgel sto dolžin, kdo se bo temu čudil? In vendar, to je ravno tako velik čudež, kot da bi Abedam namesto te preproste svetlobe, z mogočnim 'Naj bo svetloba', ustvaril drugo sonce, ki bi razsvetlilo noč!

10. Resnično, po temeljitem razmisleku, bi se lahko človek kar naprej čudil ali pa sploh ne, kajti, ko se sprašujem o enem Gospodovem dejanju in o drugem sploh ne, potem naj tudi ne ocenjujem Božja dela, saj nobeno na svoj način ni manj od drugega, ali pa bi moral biti stokrat bolj neumen kot sem, če ne bi na prvi pogled videl, da je Bog nedoumljiv, nerazumljiv in neskončen v vseh Svojih delih. Ko to spoznam, zakaj bi se čudil, če vsemogočni, najmodrejši Bog povzroča takšne stvari, ki morajo biti skladne v vseh pogledih z Njegovo neskončno popolnostjo?!

11. Zares, če bi bil nekdo zgolj s svojo človeško nemočjo sposoben z besedo povzročiti zvezdnato nebo, bi me resnično presenetilo, ker pa je to lahko storjeno samo z Božjo močjo, glej, me to sploh več ne čudi!

12. Ali bi moral biti čudež, če vsemogočni Bog z lahkoto doseže vse to, po Svojem večnem, izredno modrem redu?!

13. Glejte, takšni čudeži me ne vznemirjajo in me tudi nikoli ne bodo. Sem pa zelo začuden, da je z ozirom na to kar vemo,

vsemogočni Bog hkrati tudi naš najbolj ljubeči, sveti Oče! In tako jaz prepoznam samo eno čudo vseh čudes in to je ljubezen in sicer neskončno Božjo ljubezen do nas, ki smo nič pred Njim in tudi našo ljubezen Zanj, na kar se končno oprime neskončnega!

14. Glejte, to je edino, o čemer se kar naprej vedno bolj sprašujem, ker sta tukaj dve nepredstavljeni stvari – neizrekljivi nič in neizrekljivo vse, ki se držita skupaj in si močno prizadevata eden drugemu prilagoditi!

15. Vidite, to me čudi in temu pravim čudež! Ampak, kot za vse ostalo, kar Bog dela in lahko naredi iz Svoje večne oblasti in moči, ter kar naredimo in česa smo sposobni mi, zakaj bi se čudil, oziroma, kako se lahko temu čudim?!

16. Torej, jaz se ne morem čuditi in ne pritoževati nad preveliko modrostjo. Kaj pa vi? Imate vso modrost v obilju, pa ste tiho v zvezi z osvetlitvijo koče, ampak po navadi se lahko ves dan neovirano posvetujete, pogosto pod žgočim čudežnim soncem. Ali je potem svetloba sonca šibkejša kot je ta, ali pa svetlobe, ki jo povzroči moč božanske Besede nastaja manj od te?!

17. Glejte, to je opazil bedak pred vami, resnično to je tudi čudež, da vi, ki ste modri, tega niste že zdavnaj opazili!

18. Hvaležno lahko uživamo v vsakem Božjem dejanju, katera On zagotovo opravlja iz čiste in čudovite ljubezni do nas, ničevih. Ampak, da bi se čudili enemu delu božanske moči in popolnoma prezrli drugega, resnično, ko поблиže pogledamo to količino in ocenjujemo Božja dela z našo neumnostjo.

19. Prizanesljivo sprejmite moje besede, dragi očetje in bratje, ampak nisem si mogel pomagati, da vas ne bi nadlegoval z opominjanjem na to zadevo, vendar, ko gre za Boga, bi jo moral že slepec z nekaj premisleka prepoznati kot neumno in zelo nedostojno!

20. Zato naj bo vsem nam neverjeten le čudež ljubezni in sicer, da je Vsemogočni Bog naš Oče, ki nas ljubi, omogoča in dovoljuje, da Ga tudi mi ljubimo. Za vse drugo se Mu zahvalimo z radostnim srcem in bomo zagotovo postali vrednejši sami sebe imenovati

Njegove otroke, kot če z začudeno onemelostjo prevzeti, strmimo dan in noč v drobce, toda pozabljam o ljubezen, hvaležnost in vse tisto, kar se spodobi za prave otroke.

21. Veselimo se vseh Božjih del in jih spoštujemo, ker so dela Očeta iz ljubezni do nas. Ocenjevanje le-teh pa ponižno prepustimo Njemu, ki jih je napravil! Amen.«

153. POGlavJE

Prava bratovščina med Henohom in znanim Abedamom

1. Po tem govoru znanega Abedama so vsi debelo pogledali in nihče ni vedel, kaj bi mu rekel.
2. Šele čez nekaj časa je Henoh vstal, dal Abedamu roko in rekel:
3. »Resnično, ljubljene brate Abedam, prav gotovo ne bi bilo v nasprotju z božanskim namenom, če bi včasih otroci vstali pred modreci, kot pravi pridigarji modrosti in popravili različne neumnosti učiteljev, ki si domišljajo, da so tako zelo pametni. Zdaj si odstranil veliko breme z mojega srca!
4. Kako srečen in spokojen v Bogu bi lahko že velikokrat bil, če bi tvoje besede dosegle moja ušesa že prej!
5. Zato bo ostala večna resnica: Kar je Gospod, naš ljubeči Oče, odrekel modrim, je dal v izobilju šibkim in otrokom!
6. Da, res je tako. Božji raziskovalec je nečimrnež in velik bedak. Briga se za smrt, medtem ko majhni otroci, veselo in brezskrbno, prejemajo iz rok svetega Očeta dragoceni kruh resničnega, večnega življenja, z radostjo in hvaležnostjo!
7. Oh, kako velika je človeška neumnost!«
8. In znani Abedam je k temu dodal: »In, dragi brate Henoh, da ne pozabim mojih neumnosti, ker ti veš kako je bilo pri meni ne tako dolgo nazaj!
9. Vendar, kar sem sedaj povedal, je tako očitno, brate, da bi to celo slepec takoj opazil!

10. Kljub temu, sem še daleč od tega, da bi bil vaš učitelj, ampak ste samo vi moji v Gospodu! Amen.«

11. In Henoh je rekel Abedamu: »Brat Abedam, kaj se še hočeš naučiti od mene?! Mogoče malo neumnosti dodati k svoji svobodi?!

12. Glej, sam sem pravzaprav tak kot ti in niti za vso zemljo polno modrosti ne dam niti malo ljubezni. Zato nisem nikoli nekemu spregovoril besede sledeč svojemu lastnemu domišljavemu vzgibu, ampak sem vedno govoril pozvan iz notranjosti od Božanskega Duha in potem pogosto nisem vedel kaj sem rekel, ker to nisem bil jaz, ampak je Božanski Duh govoril skozi moja uboga usta.

13. Glej brat, glede tega nima nobeden od naju prednosti pred drugim. Toda zdaj je še nekaj, kar me dela pred teboj bedaka in to je dejstvo, da sem pogosto v sebi razmišljal o Božjih delih in jih - v skladu s tvojo izjavo – precej ocenjeval!

14. Sedaj mi povej in sam presodi, kateri od naju ima večjo ali manjšo prednost pred drugim in je tako bolj upravičen, da je drugemu učitelj in pravi vzornik!

15. Prej, na poti do sem, sem ti pravzaprav dal nauk, vendar te takrat nisem poznal tako kot sedaj in tako je bil moj nauk rahel poseg v pravično božansko ljubezen. Vendar, kar sem ti takrat rekel ni bilo z namenom, da bi ti nakazal, da sem bolj prebujen od tebe, ampak sem to storil iz čiste ljubezni do tebe. Vseeno sedaj obžalujem, da sem učil tistega, ki je zame velik mojster ponižnosti!«

16. In znani Abedam je odgovoril Henohu: »Brat, ne delaj me žalostnega; jaz sem vesel samo na najnižji stopnji. Ko si me samo malo povzdignil, je moje veselje izginilo; ker glej, to je v moji naravi, da mi samo največja ponižnost daje blaženost!

17. Zakaj bi moral biti en brat povzdignjen nad drugim brez očitnega razloga?!

18. Bratje bodo ostali bratje eni drugim! Če enemu kaj manjka, bo drugi s svojo zalogo prihitel na pomoč in obratno, tako da nobeden ne bo imel pred drugim prednosti. Kakšen je namen, če en brat -

najverjetneje z odobritvijo Gospoda -, za bratovo korist prinaša iz svojega srca nekoliko boljše besedo in ga drugi začne zaradi tega častiti?!

19. Henoh, zato ostani še vedno moj dragi brat in mi kot bratu daj vedno rade volje iz svojega obilja, ko vidiš, da mi kaj manjka in ne obžaluj, ker si dal svojemu bratu, - in jaz bom storil isto. Če bomo potem vsi tako ravnali, bo težko kdaj prišlo med brati do prepira in močno verjamem, da je tak odnos med brati zasnovan globoko v božanskem redu že od večnosti. In tako naj ostane v prihodnje in za vedno. Amen.«

20. Henoh je ganjen do solz objel Abedama, ga bratsko poljubil in rekel:

21. »Da, brat v Gospodu in v vsej ljubezni iz Njega, drevo si podrl z enim samim udarcem. Kako enostavne in še kako resnično božanske so tvoje besede in bodo ostale take za vekomaj!

22. In tako naj vsi ostanemo, ne samo začasno, ampak tudi za večno! Amen.«

154. POGlavJE

O resnični ljubezni do bližnjega

1. Drugi Abedam je ves čas mirno in zadovoljno poslušal dvogovor med Henohom in Abedamom. Naenkrat je vstal in naglo stekel do dveh bratov, oba objel in potem rekel:

2. »Da, to je resnično in pravilno in v skladu z božanskim namenom. Če bodo bratje živeli tako eden z drugim, tako kot sedaj, tudi v bodoče Oče ne bo daleč, kot Oče tistim otrokom, ki bodo tako razmišljali o Bogu v svojih z ljubeznijo napolnjenih srcih in delovali kot bratje med seboj!

3. Resnično, povem vam: Kdor pravi: 'Ljubim Boga in svoje brate', ima pa nekaj več od svojih bratov in ne deli z njimi, tako da le najmanjši del ostane za njega, je še vedno poln ljubezni do sebe in

nevreden Očeta. Če ima nekdo deset bratov in poseduje dvanajst jabolk, mora dati enajst jabolk bratom in obdržati samo polovico dvanajstega jabolka za sebe in tudi drugo polovico obdržati za brate. Potem bi bil pravi otrok Svetega Očeta v Nebesih in Njega vreden!

4. Če oče ljubi svoje otroke bolj kot otroke svojih bratov, je tudi še vedno sebičen in nevreden Očeta. Kot sem rekel: Resnično blagoslovljen bo tisti, ki bo v skrbi za brata pozabil na svojo stisko in s tem tudi ublažil potrebe bratovih otrok z odrekanjem potreb svojim lastnim otrokom Bogu, njegovemu pravemu Očetu, v vsej hvaležnosti in ljubečem žrtvovanju!

5. Za vas je bolje, če ste iz ljubezni do svojih bratov med njimi najrevnejši, kot pa najbogatejši, ker ko si delil svoje darove in ti je del še vedno ostal, si še vedno poskrbel zase in nisi upošteval, da zate skrbi Nebeški Oče. Če si dal iz resnične bratovske ljubezni vse svojim bratom in nisi zase zadržal ničesar, si se popolnoma osvobodil in prepustil vso skrb zase Očetu v Nebesih. Ali bo ta mogočni, izredno dobri in sveti Oče pustil takega otroka v pomanjkanju?!

6. Povem vam: Resnično, resnično, imel bo tisoč za enega, stokrat sto za deset in neskončno za vse!

7. Sami presodite, ali bo tako kdaj pomanjkanje in beda med brati, če bodo imeli vsi polno ljubezni drug za drugega in eden za vse in vsi za enega?

8. O resnično, potem bi imeli vsi polno blagoslovov posvečene oskrbe Svetega Očeta!

9. Torej, če hočete biti vredni, dobro preskrbljeni otroci edinega svetega Očeta v nebesih, živite med seboj kot bratje in sestre. Če boste tako živeli, bo tudi Sveti Oče bival med vami in skrbel za vse vas, če pa ne, potem se boste vsi kmalu vrnili k starim prekletstvom in iskali zelo trd kos kruha v potu svojega obraza med trnjem in osatom!

10. Naj bo med vami tak odnos: Če je vaš brat nekaj naredil za vas, poskrbite, da ne bo odšel od vas brez dobre nagrade. Če ste nudili

uslugo svojemu bratu, ne boste niti sanjali, da vam vaš brat kaj dolguje, ampak bo bratska ljubezen vaša največja nagrada. To bo ugajalo vašemu Očetu v Nebesih. Če pa vašega brata ljubezen spodbuja, da vam plača, sprejmite takšno plačilo le kot daritev bratove ljubezni, se mu zahvalite in ga za to poljubite. Kar boste prejeli, morate obravnavati zgolj kot darilo; potem boste pravi brat svojim bratom in Sveti Oče bo za vedno zelo zadovoljen s takšnimi otroki! Amen.«

155. POGlavJE

Lameh sprašuje tujca Abedama za ime

1. Ko je drugi Abedam končal svoj govor, je Lameh, zvesti ljubitelj Emanuela, stopil naprej do Abedama in ga pogledal od glave do pete, ker ga je ta zadnji govor prebudil iz njegove ljubezenske zamaknjenosti, pomešane z žalostjo in zbegal njegovo srce. Potem, ko je v žalovanju pokopal svojo ljubezen do izginulega Emanuela, je od prejšnjih besed slišal toliko kot nič. Zato so te nenadoma zaznane besede svetlobe in ljubezni iz božanskih Abedamovih ust imele neverjeten vpliv na njegovo pravkar prebujeno srce, še bolj pa na Lamehovo bolečo ljubezen, ker je bil On, iz katerega ust in srca so prišle, skrit Emanuel sam!
2. Ko je tako proučeval Abedama in še vedno ni mogel izvedeti ničesar, si Ga je končno drznil vprašati, rekoč:
3. »Poslušaj, Abedam, zame si še vedno tujec, vendar iz svojih človeških ust govoriš zgolj božanske besede, prav tako, kot da bi moj najbolj ljubljani Emanuel Abba tukaj stal in govoril o tem glavnem bistvu človeškega življenja in ne bi mogel govoriti drugače, kot si zdaj govoril ti. Bodi tako dober in mi povej kako si pridobil tako nepojmljivo visoko modrost ljubezni.
4. Kajti glej, Emanuelovo izginotje me je do sedaj napravilo gluhega in slepega za vse in tako te vidim s svojimi očmi zagotovo

prvič med nami, zdaj pa ugotavljam, da si nadvse čudovit! Zato mi povej kaj o sebi, ker moje srce hrepeni po bližjem poznanstvu!«

5. In Abedam je odgovoril Lamehu: »Moj ljubljeni Lameh! Poslušaj, ali Mi lahko poveš kakšen čas je sedaj in kje se nahajamo zdaj, ko smo tukaj?«

6. In Lameh je dejal: »Kolikor lahko sedaj vidim in se nejasno spominjam, je to Adamova koč, v katero je nas vse sprejel, ki smo sedaj tukaj prisotni, potem, ko smo prispeli do naših domačih višin. Toda vsega tega se spominjam tako, kot če bi sanjal. Kakšen čas je sedaj ti ne morem točno povedati, toda glede na še vedno zelo močno svetlobo v koči, ne bi smelo biti preveč pozno zvečer.«

7. Potem je Abedam še enkrat rekel Lamehu: »Glej, moj ljubljeni Lameh, sedaj je zate zelo pomembno, da veš, kateri čas večera je sedaj. Zato, pojdi ven za nekaj časa in presodi po sončnem zahodu, ali je zgodaj ali pozno zvečer!«

8. Lameh je takoj ravnal po tem nasvetu, toda kako je bil pretresen, ko je namesto pričakovanega sončnega zahoda videl povsod najgostejšo temo, ki je zajela vso zemljo in bila le na trenutke prekinjena na grozljiv način s stalnimi strelami že prihajajoče nevihte!

9. Z veliko naglico je odhitel nazaj v koč, ker ga je bilo strah noči in bliskanja. In tako se je plaho približal Abedamu in Mu rekel:

10. »O ti dragi, dobri človek, zagotovo si vedel, kako pozno zvečer je že. Zakaj si me poslal ven gledati to grozno, grozljivo noč, ko je sonce že davno zašlo in le mogočni bliski strel in tuljenje nevihte začenjajo strašanski boj z najgostejšo in najtrdovratnejšo nočjo?

11. Glej, še vedno se ves tresem od velikega strahu. O Emanuel, če bi bil le ti sedaj tukaj! Skupaj s Teboj bi si upal gledati to strašno noč, ker bi to grozno nevarno ognjeno vreme, ki nestrpno išče uničujočo bitko, moralo tebe ubogati in se umakniti!

12. Dobro je, da je vsaj Henoh še vedno z nami, drugače bi propadli! Ti ne izgledaš preveč zaskrbljen pred bližajočo silovito nevihto?! Ampak to se ti lahko odpusti, ker si tujec in verjetno nisi še nikoli doživel grozo takega nočnega vremena na tej višini. Toda,

ko jo boš enkrat doživel, kar se bo ponoči zagotovo zgodilo, potem boš, verjemi mi, ko se bo približevala naslednja taka nevihta, bolj prestrašen, kot sem sedaj jaz!

13. O moj Emanuel Abba, če bi le še to noč ostal viden med nami!«

14. Abedam je zelo prijazno pogledal Lameha, ga prijel za roko in vprašal: »Dragi Lameh, glej, ker si ugotovil, da je noč zunaj zelo temna, bi Mi morda povedal od kod prihaja svetloba v kočo?«

15. Šele po tem vprašanju je Lameh opazil svetlobo, ker pa ni mogel nikjer videti od kod svetloba prihaja, se je takoj obrnil k Abedamu in rekel:

16. »Glej, dragi, dobri človek, to je čudežno! Tukaj je svetloba brez svetlobe, da, to je dnevna svetloba in tu notri je nikjer ne morem odkriti. Kako to? Kaj jo povzroča? Kako je kaj takega mogoče?

17. Ali si jo morda ti prinesel ali pa bi bila lahko vzrok velika nevihta, ker sem opazil, da so v zelo močnih ognjenih nevihtah v najtemnejši noči, drevesa, trava in kamni pogosto obdana z modrikasto svetlobno snovjo, vendar je bil njen sijaj zelo šibak, toda v primerjavi s to svetlobo je bila tisto čista tema!

18. Zato bi mi morda ti povedal, kar si me vprašal!«

19. Vendar je Abedam poslal Lameha k Setu z besedami: »Lameh, pojdi k Setu in ti bo on povedal, kako je ta svetloba nastala in potem boš kmalu našel svetlobo v svetlobi, ko sedaj te nisi našel!«

20. In Lameh je odšel takoj k Setu in ga vprašal: »Dragi oče, ali bi mi ti povedal to, za kar me je tvoj brat ali sin – ali karkoli ti je – poslal k tebi?«

21. In Set mu je odgovoril: »Zakaj si prej spal v svojem srcu? Če bi bil buden, bi bilo takšno vprašanje odveč, ker pa te je tvoja velika ljubezen do Emanuela Abbe zaslepila in za vse ostalo oglušila, imaš za to v sebi upravičen razlog. Tako lahko izveš, da je nerazumljivo mogočen stvarnik te čudežne osvetlitve prav ta, ki te je poslal k meni in jo povzročil z ničemer drugim, kot le s svojo besedo iz Svoje božanske moči: 'Bodi svetloba!' Pojdi k Njemu, ker sedaj veš vse, kar vem jaz, nadaljnja pojasnila pa si lahko obetaš od Povzročitelja samega. Amen.«

22. In Lameh se je takoj vrnil k Abedamu, kot mu je predlagal Set.
23. Nato mu je Abedam rekel: »Ljubi Lameh, išči malo v ljubezni svojega srca in boš kmalu našel povzročitelja te svetlobe, zato ker On, ki ga tako močno ljubiš ni tako daleč od tebe, kot misliš. Toda, ko Ga boš našel, potem molči o tem do jutri!
24. V tej noči boš videl sijajne stvari! Amen.«

156. POGlavJE

O ljubezni

1. Ko je Lameh to slišal od Abedama, se je začel gledati navznoter in ni bilo potrebno dolgo časa, da je začel zaznavati kdo je poleg njega, ki se skriva za Abedamom.
 2. Ko je Abedam videl, da Ga je Lameh našel in prepoznal, je vprašal Lameha: »Poslušaj, moj ljubljeni, zvesti Lameh! Kako se sedaj počutiš? Ali se še vedno bojiš velike nevihte, ki se bo kmalu razbesnela nad nami?
 3. Ali naj se je začnem še Jaz čisto resno bati s teboj?«
 4. Lameh je začel jokati od veselja in ni mogel odgovoriti. Šele po precej dolgem premoru, ko je njegovo srce dalo duška svoji ljubezni po mnogih solzah radostnicah in bilo s tem dovolj razširjeno za tako nenaden neustavljiv pogled, je začel vzhičeno govoriti Abedamu naslednje besede:
 5. »O Abedam! – O Emanuel! – O Abba! – Ti, ti, O moj Abba, zopet sem Te našel, - zopet našel!
 6. Kako bi me bilo lahko strah tistega, kar ni nič pred Bogom?!
 7. Če bo taka Tvoja volja, naj se zemlja razblini v prah in morje izhlapi, kot kapljica rose na žarečem železu; da, goreči orkani naj pihajo s tako silo, da se lahko igrajo z gorami, kot divja nevihta s krošnjami dreves in naj toča svetovne velikosti pada na zemljo, pa ne boš v meni nikoli odkril nobenega strahu. Kjerkoli si Ti je dobro biti, toda brez Tebe je tudi najlepše in mirno vreme na
- 200

zemlji grozno in povsod je vse mračno in pusto in vse stvari, ki jih pogledaš strašno grozeče in smrtonosno režijo. Veter kriči in tuli: Smrt! Trava umira. Voda buči: Smrt! In bregovi se zatresejo in izginejo in voda izhlapi v smrt, v temo niča. Žarek sonca, sicer poživljajoč, ubija golazen v grobu.

8. Mesene moči smrtnih teles venijo, smrtonosna počasna gmota se izmučena pogreza navzdol do oslabele zemlje in mrtvi se potem pogrezajo iz smrti v smrt. In sicer živahne zvezde, temne in blede in nič več prijazne, motijo njihovo mrtvo, temno, srhljivo tišino. Z eno besedo, kjer si Ti celo kamni oživijo in so tako prijazni, da jih je užitek gledati. Da, verjamem celo, da če bi bil nekdo s Teboj v požaru, kjer bi ga uničevalni plamen zajel, bi ta namesto najbolj bolečega gorenja, občutil le prijetno hlajenje, ker si Ti ljubezen povsod in ob vsakem času.

9. Glej, to je razlog, da sem sedaj popolnoma brez strahu, odkar Te ponovno imam. Toda ne smeš zopet kar tako izginiti, da jaz potem ne vem kje se skrivaš!»

10. In Abedam je Lamehu na kratko odgovoril: »Da, da, nikoli več Me ne boš izgubil, ne sedaj in niti v vsej večnosti. Amen.

11. Ampak za zdaj ne govori o tem pred Adamom, Setom, Evo in Setovo ženo, pa tudi ne pred vsemi drugimi otroki, ker želim da Me najdejo, kakor si me sedaj našel ti. In nihče Me ne bo našel, dokler Me ne najde tako, kot si Me sedaj našel in prepoznal ti v svojem srcu!

12. Toda povem vam: Ta noč bo še vse privedla k nam. Vendar, ko pridejo, naj Me nobeden od vas treh njim ne izda, ker ko jih bo velik strah spravil v njihovo najglobljo notranjost in njihovim lastnim srcem razodel pred njihovimi očmi in pokazal, koliko in kakšno vrsto ljubezni vsebujejo; šele takrat bo postalo jasno koliko ljubezni Zame biva v njihovih srcih in glede nato Me bodo prepoznali ali ne.

13. Glej, vseč Mi je ženin, ki raziskuje srce tiste, ki jo hoče vzeti za svojo ženo. Ponoči, v nevihtni noči, hodi okoli koč, v kateri biva njegova izbranka. S tesnobnim srcem posluša in napenja ušesa za

skrivnimi vzdihmi ljubezni iz ust svoje izbranke. Dobro je zanjo, če je njeno srce polno njenega ženina, ker usta govore iz obilja srca. Poklicala ga bo po imenu in povem vam, da bo njeno vzdihovanje in klicanje zlomilo ženinovo srce. Vstopil bo v njeno sobo, še ponoči odvedel v svojo kočo in jo naredil za svojo ženo!

14. Ali misliš, da bo ženin vstopil v njeno sobo in jo odpeljal domov, ko tako prisluškuje ponoči svoji izbranki, a jo najde bodisi spečo, ali ko vzdihuje ime drugega?!

15. O glej, to ne bo nikoli naredil, ampak se je bo od tedaj naprej izogibal in preziral njeno obličje!

16. In tako sem sedaj Jaz, v nevihtni noči, na vratih Mojih izbranih. Kjerkoli bom slišal vzdihovanje Zame v srcu, bom vstopil in naredil kot ženin. Toda, kjer bom našel izbranega bodisi spati ali vzdihovati ime drugega, bom tudi naredil tako, kot je omenjeni ženin storil svoji izbranki.

17. Vendar pa obstaja razlika med Menoj in ženinom. Jaz pridem z ljubeznijo, prinesem ljubezen, dam ljubezen, iščem ljubezen in zahtevam ljubezen, in tisti, ki ga najdem spečega, bo prebujen sedeminsedemdeset krat sedeminsedemdeset tisoč krat. Le, če se ne bo prebudil se Bom umaknil. Toda gorje tistemu, ki se mu bom umaknil. Resnično, on bo od tedaj zaman vzdihoval in klical Moje ime, za dolgo, dolgo časa, toda Jaz mu ne bom odgovoril!«

157. POGlavJE

Nevihta

1. Abedam je komaj končal s temi upoštevanja vrednimi besedami, ki jih je govoril Lamehu, ko so vsi prestrašeni prišli Enoš, Kenan, Mahalalel, Jared in Metuzalem, okoli koč pa je v obupu ležalo na stotine otrok in njihovih vnukov, ki so jokali k Gospodu in prosili za pomoč in milostno usmiljeno odrešitev od tako strašnega opustošenja in nezaslišanih nočnih grozot.

2. Od peterice, ki je vstopila v kočo, je prevzel besedo govorec Kenan in začel govoriti pred Adamom takole:
3. »O oče Adam, poslušaj, če izginuli Emanuel z močjo tvojega očetovskega blagoslova ne bo takoj prišel na pomoč, smo vsi brezupno izgubljeni, brez usmiljenja in brez milosti!
4. Lahko vidiš in slišiš, kako je zdaj zunaj. Vsa jutranja pokrajina je v morju ognja. Ne samo, da nešteto nevihtnih gromov treska iz vrste nepredirno gostih, ognjenih in žarečih oblakov, ampak tudi iz zemlje povsod švigajo bliski in bruhajo plameni!
5. Tvojo prekrasno jamo je že popolnoma uničilo na tisoče mogočnih bliskov strele, tako da o njej ni ostalo več niti sledu!
6. Kot sem rekel, še nikoli ni Jehova obiskal svoje otroke bolj strašno in grozno, kot sedaj. Toda to, kar sem vam sedaj povedal in opisal je še najmanj pomembno; ampak poslušajte, kaj se dogaja:
7. Morje se z veliko naglico dviga iz svojih globin, buči, buta in divja! Vse pošasti bežijo k nam: na stotine tigrov, levov, hijen, volkov, medvedov in kač vdira v naše zapuščene kočice, če ne štejem še vseh vrst druge golazni in škodljivcev!
8. Povem vam, noben človeški jezik ne more opisati, kakšna nesreča nas je zadela le v nekaj minutah! Mi smo edini, ki še nismo obupali. Razen nas so vsi ostali z obrazom na tleh, kjer ležijo kot na pol mrtvi in čakajo na gotov propad vseh stvari. Nekateri tožijo, nekateri kričijo, nekateri se vsi tresejo ali pa glasno jokajo; drugi pa so negibni in tihi od prekomernega strahu in tesnobe!
9. O oče, to je strašen pogled! In glej, prizori groze še vedno naraščajo z vseh strani. Resnično, ne morejo biti videti drugače, kot si jih že ti videl v Raju, ko so v Božji jezi pred tvoje noge na zemljo padali in jo uničevali goreči ostanki svetov!
10. Zato, o oče, ne odlašaj, ampak nam pridi na pomoč, če je pomoč še vedno mogoča!
11. Poslušajte, slišite stalno treskanje! Zaznavate drhtenje in stalno tresenje zemlje od silnega grmenja in slišite bližajoče hrumenje morja. Poslušajte grozljivo tuljenje na tisoče zveri, ki strašno odmeva in se prepleta z divjim besnenjem gorečih orkanov!

12. O oče, če misliš, da je pomoč še vedno mogoča, ne oklevaj, ampak nam pomagaj s svojim blagoslovom!
13. Tam, tam, o oče, o vsi, pogledajte proti vratom: Oh, nezaslišano velika nesreča! Pogledajte vsi k vratom! Tudi tu vdirajo čudni strašni gostje, pred katerimi smo zbežali iz naših koč!
14. Oče Adam, Henoh, Lameh in vidva Abedama, ki ste Emanuelovi ljubljenci, pomagajte nam in sebi!
15. Glejte, velikanska kača že sika in zlobno gleda skozi vrata!«
16. Zgroženi Adam, od strahu na pol mrtev Set in prav tako Eva in Setova žena, so vsi rekli: »To je zares grozno, kar smo vsi sedaj slišali in videli je še preveč jasno!«
17. Potem je Adam rekel: »Otroci, tukaj je moj blagoslov nezadosten; če nam ne bo Bog pomagal smo vsi izgubljeni!
18. Moj Bog in moj Gospod! Zakaj sem moral to doživeti? In to celo danes na predvečer Sabata!
19. O Gospod, Oče in Stvarnik vseh stvari, ali je mogoče to že vnaprejšnje jutrišnje žrtvovanje Zate, da ga želiš preprečiti s temi strahotami? Oh, potem nas reši teh grozot in nam v naših srcih naznani Svojo sveto voljo in vsi bomo ljubeče storili vse kar ti ugaja. Vendar, odvzemi nam to strašno skušnjava in nam dovoli, da Te vsi še enkrat pogledamo s hvaležnim, in veselim srcem!
20. O oče, Sveti Oče, ne uniči vse nas v tej noči! Amen.«
21. Toda, ko je Lameh videl eno pošast, potem, ko je druga vstopila v kočo in slišal oglušujoči bučen hrup nešteti bliskov strel in tresenje zemlje od grmenja, besnenje morja in vetra in da so tudi zveri pobegnile v Adamovo kočo in začele na vso moč tuliti in rjoveti, se je tudi on počutil zelo neprijetno in se držal Abedama vedno bolj trdno; prav tako je bilo to med Henohom in znanim Abedamom.
22. Potem jih je Abedam vprašal: »Kot vidim, je tudi vas premagal strah?«
23. In znani Abedam je odgovoril: »Gospod in Oče, po takem trušču bi bilo oproščeno celo angelu, ker pogled na te tuleče in rjoveče čudne goste tukaj med nami, v tej tako strašni noči, lahko

zagotovo osupne tudi vedno neustrašen duh!

24. Jaz bi raje videl dela Tvoje ljubezni, kot pa Tvoje moči. Ker moram sedaj gledati Tvoja dela moči, sem poln strahu. O zamenjaj jih z deli Svoje ljubezni! Amen.«

158. POGlavJE

Bogaboječnost in Božja ljubezen

1. In vzvišeni Abedam je odgovoril znanemu Abedamu na njegov izgovor za strah:
2. »Res je, govoril si resnico, toda med nama, moram ti malo ugovarjati. Glej, če bi bila ta svetleča nevihta delo Moje moči, kje bi bila sedaj zemlja? Da, povem ti in tudi drugim, kje bi bilo celotno stvarstvo?
3. Če želiš videti delo Moje moči, poglej celotno neskončno stvarstvo, kako je vse združeno in na poseben način sestavljeno v celoto, pa vseeno le kot del neskončne celote; in kako nič ne more zapustiti zemlje, ne sonce, luna in vse zvezde, razen najbolj nedoumljive, namreč pravilno omejene svetlobe. Glej, to so dela Moje moči!
4. Ali meniš, da je Moja moč, moč propada ali pa morda moč uničenja?!
5. Resnično, če bi bila Moja moč takšna, ne bi bilo z njo nikoli nič ustvarjeno!
6. Ker pa Moja moč ni moč uničevanja in propada, ampak nenehno ustvarjanje in ohranjanje ustvarjenega, je s tem zato moč večnega reda.
7. Ker je Moja moč taka in ne drugačna, Mi sedaj povej, kje je to česar se bojiš?
8. Ali misliš, da je bilo v tem neurju manj dela Moje ljubezni, kot na miren, jasen dan?!
9. Povem vam: miren, jasen dan se lahko primerja z ljubimcem, ki

sedi s svojo ženo v svoji koči. Seveda, neomajno ljubi svojo ženo, da, zvesto, toda kakšna je razlika med njegovo ljubeznijo in mladim vasovalcem!

10. Če žena reče možu: 'Ali greš ven in mi prineseš nekaj hrušk iz najbližjega drevesa, ali katerekoli druge zrele sadeže, ker sem malo lačna in sem si zaželela nekaj sadja!'

11. Potem se bo moški popraskal za ušesom in rekel nekoliko nejevoljno: 'Ampak draga moja žena, glej, to je samo tri korake zunaj, pusti me malo počivati! Če si si zaželela sadja, ga res lahko nabereš sama!' Glej, povej Mi, ali ni tako?!

12. Toda, če rosna devica reče svojemu strastnemu oboževalcu: 'Imel boš mojo roko in moje srce, vendar za resnično znamenje svoje ljubezni odpotuj sto dni od tu in mi od tam prinesi najbolj dragoceno in redko darilo!'

13. Ali bo potem vasovalec svoji ljubljeni devici naredil tako, kakor je mož v koči svoji ženi?!

14. Oh ne, povem vam, namesto tega bo odgovoril: 'O devica, ne bom potoval le sto dni, ampak, če ti hočeš tudi na konec sveta, kjer bom nabral vse zaklade sveta in jih položil v tvoje nežno naročje!' Reci, ali ni tako?!

15. Glejte miren, jasen dan v koči in ga primerjajte z viharno ljubezensko nočjo v srcu mladega vasovalca. Kakšna razlika med tema dvema vrstama ljubezni!

16. Če je sedaj ta nevihtna noč, z Moje strani proti vam otroci, primerljiva ljubezni mladega vasovalca, ali bi ti Abedam, potem še vedno temu rekel grozno delo Moje moči, ki se ti zdi tako strašno?«

17. In znani Abedam je odgovoril: » O Gospod, moj vzvišeni, najbolj ljubeči soimenjak, glej, zdaj je bil zopet uničen velik del moje neumnosti. Hvala Ti za vedno!

18. Vendar mislim, da se še vedno nekaj mojih neumnosti skriva nekje v ozadju, kot je ta, da še vedno ne morem zatreti strah v celoti.

19. Ker si Ti, vzvišeni soimenjak, že tako veliko mojega prenesel in

me milostno odrešil že mnogih stvari, odreši me tudi teh neumnosti in jih odstrani, kadar koli je Tebi ljubo.«

20. In vzvišeni Abedam je odgovoril: »Glej, zdaj si zadel pravi izraz! Da, resnično, veliko moram prenašati od vas vseh in vreča, v kateri je zbranih nešteto vaših neumnosti, se imenuje Moje odpuščanje in velika potrpežljivost!

21. Toda povem vam, naj nihče ne zaupa preveč vreči, ker se lahko nekega dne strga in, če se bo to zgodilo, gorje zemlji in njenim prebivalcem!

22. Ali sta vidva, Henoh in Lameh, tudi še vedno prestrašena? In Henoh je odgovoril: »O Abba, na žalost moram na Tvoje vprašanje odgovoriti pritrdilno, kajti menim, da sem prav tako kot vsi otroci, poln tesnobe in strahu. Ampak to se mi zdi pravilno, ker če ne bi Tvoja očetovska prijaznost dala šibkim otrokom ljubeče pametnega pravilnega deleža tesnobe in strahu, kaj bi nastalo iz šibkega otroka, ki si lažno zamišlja sebe kot močnega?! Kdo bi ga vodil in poučeval?!

23. Na ta način je že strah največji otrokov učitelj! Tako je bilo z menoj že od samega začetka in bo ostalo tudi v bodoče, ker še predobro vem, da je Tvoja največja ljubezen dejavna prav v tem strahu šibkega.

24. Ta je najzanesljivejši varuh otrok in bo v meni tudi ostal, takšen kot prej, in sicer, kot veliki dar Tvoje ljubezni, dobri sveti Oče, od začetka in za vedno!

25. Po Tvoji milosti vem in v sebi zelo jasno čutim, da mi zahvaljujoč Tvoji koristni skrbi in ljubeči milosti, ne more nič škodovati in se mi nič slabega zgoditi. Vendar se bojim takšnih izrednih dogajanj, ker Te nadvse ljubim.

26. Glej, kjer je ljubezen, je tudi strah, kjer pa ni strahu, tudi ljubezni ni!«

27. In Abedam mu je odgovoril: »Henoh, govoril si resnico! Ampak kdo te je naučil tako govoriti?

28. Da, res je, da sem prisoten v strahu šibkih! Kdor ljubi Očeta, se boji Boga, vendar brez strahu pred Bogom ne more nihče ljubiti

Očeta.

29. Torej, bogaboječnost in ljubezen sta enaka in ne moreta biti eden brez drugega. Vendar si je treba zapomniti, da je ljubezen boljša od strahu. In tako je življenje samo v ljubezni in ne v strahu. V strahu leži smrt in ne življenje. Zato naj vsakdo pusti, da njegov strah zajame ljubezen, potem bo živel v Očetu, ki je sam Gospod vsega življenja. Razumi to dobro!«

(23. november 1841)

30. Vendar je Lameh vprašal Abedama: »Ali bi mi lahko povedal, če me je zares strah?

31. Glej, vse to je videti kot čisto grozen strašanski konec. Nenehno se povečuje tuljenje, treskanje in grmenje, srhljivo rjojenje in divje bučanje, ki tako nagonsko napolni posameznikovo srce, da, z naraščajočim strahom. Čeprav se vse to dogaja v meni, moram še ugotoviti, ali je to neumen strah, ali pa katero drugo, meni še neznanu stanje duha. O Abba razloži mi te stvari, če je taka Tvoja sveta volja! Amen.«

32. Abedam ga je zelo prijazno pogledal in mu odgovoril: »Lameh, mislim, da zaradi vseh dreves ne vidiš gozda! Toda kako lahko nekoga vprašaš ali je tvoje srce prežeto s strahom, ko trepetaš od strahu po celem telesu?!

33. Glej, kako neustrašne besede si govoril, ne tako dolgo nazaj! Kje je sedaj tvoj velik pogum in tvoje neomajno zaupanje!? In vendar se ni zgodila niti ena od vseh strahot, ki si jih omenil. Vsi še vedno stojimo dovolj trdno na Zemljinih tleh. Ta še niso uničena, morje ni izparelo, toča svetovne velikosti ni padla, niti ene gore niso odnesli goreči orkani in plameni nas še niso zajeli; pa vendar se treseš ob Meni, kot da so te zajele vse vročice naenkrat!

34. Kaj bi se zgodilo s teboj, če bi te Jaz preizkusil in dovolil, da bi se zgodilo, kar si prej govoril tako pogumno?!

35. Zato upoštevaj tudi to: Bolje je ostati prestrašen, tako kot Henoh, kot v goreči ljubezni preveč obljubljeni. Pravzaprav ni

pomembno, kaj nekdo obljublja pod vplivom goreče ljubezni ali v stanju strahu, zaradi česar je slep in gluha in zato se vseh takih obljub ne drži, saj prenapeto stanje ni nikoli trajno.

36. Kako se ogenj ljubezni kot tak spreminja, lahko vidiš v zakonski ljubezni, ki je ohlajeni ogenj, zaradi česar kri nikoli ne zavre v srcu, ampak ga le nežno in mehko segreje in pospeši!

37. Pri šibkih otrocih se vidi, kako dolgo traja njihov strah in z njim obljube. V svojem strahu se držijo obljubljenih poboljšanj, tako dolgo, dokler oče grmi okoli njih z jeznim izrazom na licu, ko pa se njegov obraz razjasni, tedaj strah izgine in z njim vse dane obljube.

38. Če hočeš biti popoln, morajo biti v tebi vedno trije deli strahu in sedem delov ljubezni, nato pa dodaj k vsem svojim molitvam tudi to: 'Oče, ne pusti, da bi v svoji šibkosti podlegel skušnjavam, temveč me reši vsega duhovnega in telesnega zla!' Tako boš pravilno prosil, ker skušnjava ni dobra za svobodnega človeka, saj prvič, ubija telo in drugič, ohromi duha.

39. Lahko si srečen, da si premagal strah z ljubeznijo --- vendar samo do trenutka skušnjave – in nisi pustil, da ljubezen odide, ko je skušnjava prišla, ampak te je tvoj strah gnal v še močnejšo ljubezen do Mene, toda v bodočnosti bodo srečni samo tisti, ki bodo vedno v pravičnem strahu do Boga, prebujenem iz ljubezni do Očeta. Tako bo človekova prva dolžnost do Boga dobrovoljna poslušnost, ki je plod pravičnega strahu pred Bogom. Le v tej poslušnosti bodo ljudje znova rojeni kot Božji otroci, Ga prepoznali in potem ugledali najbolj ljubečega svetega Očeta.

40. Strah je seme ljubezni, in ker ne more biti plodu brez semena, ne bo nikoli prave ljubezni brez pravičnega strahu pred Bogom.

41. Kakor seme zgnije v zemlji in izbruhne živi kalček ljubezni, vzklije in rodi živahne plodove različnih velikosti, tako se tudi ljubezen, ta sveti kalček večnega življenja, rodi iz strahu. Stari strah bo zgnil, ampak samo iz tega propada v dobri zemlji, bo Moja ljubezen do tebe rodila neverjeten plod, drevo življenja, pod katerega vejami bodo celo prebivalci nebes ustanovili svoja

bivališča. To si dobro zapomni!

42. Toda zdaj nič več o tem! Ker glej, Adam je vstal in se nama preplašeno približuje, kajti tudi on je začel sumiti v Mojo pomoč. Zato molči pred njim. Amen.«

159. POGLAVJE

Adam in Set v stiski in na hudi preizkušnji

1. Medtem, ko je druga peterica obkrožila Evo in jo zaščitila pred bližajočimi skrajno čudnimi gosti, še posebej pred kačami, ki se jih je Eva po navadi najbolj bala, je Adam, ki ga je vodil Set, potem, ko je vijugal med številnimi nenavadnimi gosti, končno prišel do edinega prostega prostora, kjer je bila četverica.

2. Ko je prišel do Abedama, je hotel govoriti, vendar zaradi strahu ni mogel izgovoriti niti besede. Vzvišeni Abedam je prišel predenj, ga pogledal zelo prijazno in rekel: »Adam, iščeš nezanesljivo pomoč! Poglej v svoje srce in namesto nezanesljive boš kmalu našel zanesljivo pomoč!

3. Ali vas ni vse Emanuel blagoslovil in ti pokazal varen kraj, kjer Ga lahko vedno najdeš?!

4. Glej, če bi Ga tam iskal, bi Ga našel že kar pred nekaj časa in On bi ti podal v pomoč Svojo mogočno roko in tako po tebi pomagal tudi drugim. Vendar Ga ti, kot prvi od vsega človeštva, še nisi iskal na določenem kraju. Torej, kar si zamudil, naredi sedaj z ljubeznijo in popolnim zaupanjem in se boš tudi sam prepričal, kako blizu je Emanuel in z Njim pomoč vsem vam!«

5. Adam je storil, kakor mu je vzvišeni Abedam svetoval in kmalu našel tisto, kar bi moral najti že davno.

6. Poln kesanja in s solzami veselja je pogledal Abedama navzgor in hotel začeti govoriti in moliti, ampak Abedam mu je rekel: »Bodi tiho do jutri. Bodi srečen in brez strahu. Nihče ne bo poškodovan, zato ker sem Jaz med vami. Razumi to! Amen.«

(24. november 1841)

7. Po teh Abedamovih besedah je postal Adam v svojem srcu popolnoma miren in se globoko v njem goreče zahvalil za novo spoznanje, nato pa se je pod Setovim vodstvom vračal na svoje prejšnje mesto.

8. Toda ta vrnitev ni bila brez težav, kot bi si kdo mislil, ampak je bila na ključnem preizkusu njegova neomajnost, pogum in zaupanje, njegova ljubezen in vera pa sta morali prestati nenavadno preizkušnjo, ki je bila sledeča:

9. Ko se je vračal in bil komaj tri korake oddaljen od Abedama, je nenadoma iz zemlje izbruhnil ogenj in mu popolnoma zaprl pot. Prestrašil se je, potem pa takoj pomislil na Abedamove zadnje besede, ki je dejal: 'Zato, ker sem Jaz med vami.'

10. In tako je rekel ognju: »V imenu Njega, ki je med nami, ti povem, da pojdi ven in mi ne zapiraj pot do mojega mesta!«

11. Toda plamen ga ni ubogal, ampak celo še bolj silovito zagorel. Adam je bil zgrožen, vendar postajal jezen, zaradi neposlušnega ognja pred Gospodovim imenom, zato je proti ognju še enkrat rekel v zelo ostrem tonu:

12. »Poslušajte, vode vse zemlje in vseh nebes, pridrvite nad to pošast, ki je neumna in neposlušna na Gospodovo ime ter jo uničite in zadušite za vedno!«

13. Toda nobena voda ni prišla, da bi izpolnila Adamovo voljo.

14. Ko je Adam videl, da ni mogoče nič doseči proti neposlušnemu ognju, je rekel Setu: »Poskusiva najti drugo pot, plamen pa naj gori dokler bo to všeč Gospodu!«

15. Obrnila sta se na desno, kjer plamen še ni izbruhnil iz zemlje in vzplamtel. Vendar je namesto tega najmanj trideset popolnoma odraslih velikih kač sikalo proti Adamu, tako da se je moral spet ustaviti in pod nobenim pogojem ni mogel naprej. Tudi tukaj je uporabil močne besede, toda tako kot pri ognju neuspešno. Ko je postal že zelo jezen na to golazen, je ena od kač začela na široko odpirati svoje čeljusti in se približevati Adamu, ki je opazil namero

pošasti in se prestrašen hitro umaknil.

16. Potem je rekel Setu: »Poglej, tudi tukaj se je najina pot zelo ostudno zaprla, vendar ne smeva izgubiti poguma, zaupanja in vere in se v ljubezni do Gospoda trdno držati Njegove Svete Besede!

17. Mora nama uspeti vsaj po levi strani, ker tam za sedaj ne vidim nobene zapreke. Zato pojdiva v Gospodovem imenu, preden nama tudi tukaj kakšna ovira zapre vratca!«

18. Ko pa sta naredila le nekaj korakov, sta našla tudi to pot zadelano z vsemi vrstami pošasti in sicer do te mere, da sploh ni bilo možno razmišljati, da bi prišla skozi!

19. Nato se je Adam ustavil in vprašal Seta: »Kaj bova naredila sedaj? Nihče nič več ne uboga najine besede in povsem nemogoče je priti skozi na najino pot. Vendar mi je Abedam ukazal naj se vrnem na svoje mesto!

20. O moja stara koča, v kakšno prebivališče najrazličnejše množice, si se spremenila v tako kratkem času!

21. Set, kaj ti misliš, kajti nikjer se ne moreva prebiti skozi, kaj pa, če bi se kar vrnila k velikemu, svetemu in mogočnemu Abedamu, čigar čudežna svetloba še vedno osvetljuje to kočo? Mislim, da naju ne bo zavrnil, ko naju vidi.«

22. Set je odgovoril Adamu: »«Ker sva že bila tam, mislim, da se ne bi smela pustiti odpraviti, ampak ostati pri Njemu, ali pa Ga vsaj vprašati, če gre z nama, kar bi nama prihranilo vse te težave. Zato je sedaj zagotovo skrajni čas, da se vrneva k Njemu, drugače se prav lahko tudi pot do Njega zapre, nato pa bo še slabše kot prej!«

23. Adam je Setu zopet odgovoril: »Da, da, dragi Set-Abel, imaš čisto prav, to bi se prav lahko zgodilo. Torej bi bilo najbolje, da se takoj vrneva!«

24. In kakor povedano, tako storjeno; obrnila sta se nazaj, vendar se je zgodilo prav tisto, kar je Set pričakoval. Nista mogla narediti niti koraka naprej ali nazaj! Zdaj tudi klicati ni bilo več mogoče, zaradi hrušča ognja, nenehnega tuljenja zveri, besnenja in tuljenja orkanov, mogočnega grmenja in mnogih drugih stvari, da je bilo

skoraj nemogoče slišati lastne besede.

25. Adam in Set sta bila tako povsem obkrožena z ognjem, na levi in desni strani pa od vseh vrst zveri. Nekaj trenutkov sta mislila, da sta že izgubljena, nato pa se je Adam zbral in spregovoril v svojem srcu:

26. »O Emanuel, o Abba, o Abedam, milostno poglej na najino hudo stisko! Ne vpelji naju več v težke preizkušnje, ampak naju reši tega in vsega drugega zla, ki naju je s Tvojim dovoljenjem že hudo prizadel, zdaj pa nama grozi, da bova še prizadeta in zbegana v svojem srcu!

27. O Gospod, Ti sveti, najbolj ljubeči Oče, usliši me in me pusti oditi v miru, nato pa živeti in umreti, kakor je Tebi všeč! Amen.«

160. POGLAVJE

Božja pomoč in človekova skrb

1. In glej, vsi plameni so takoj ugasnili in vse zveri so se umaknile. Adam se je z Setom rešil iz hude preizkušnje in njegova pot skozi celo kočjo je bila sedaj odprta, tako da je lahko odšel kamor je želel.

2. Rekel si je: »Eva sedaj ne potrebuje moje zaščite, ki je tako ali tako jalova; kajti, kako lahko pomagam nekomu drugemu, ko sem bil popolnoma nesposoben, da bi sam sebi pomagal? Zdaj, ko je po Gospodovi veliki milosti, moja stara kočja prosta vseh grozot, naj me moje osvobodjene noge odnesejo tja, od koder je ta sveta odrešitev prišla!«

3. In oba, Adam in Set z njim, sta se takoj premaknila proti Abedamu.

4. Vendar jima je On prišel nasproti. Srca obeh so bila tako obremenjena z hvaležnostjo, da nobeden od njiju ni mogel izreči niti ene same besede. Abedam ju je tudi zdaj prehitel in rekel:

5. »Potem, ko si se približal Gospodu v svojih težavah in je Gospod uslišal tvoje molitve, Mu ne obrni zopet hrbta, ampak se obrni k

Njemu z vsem svojim srcem in obrazom; kajti če tebe lahko zaščiti, ali ne more zaščititi tudi tistih, za katere te je tako neumno skrbelo?!

6. Glej, Eva in vsi ostali so še vedno živi in nepoškodovani! Kaj jim je koristila tvoja bedasta, neumna skrb?! Če jih ne bi Jaz zaščitil in jih ohranil popolnoma varne, kaj bi se zgodilo z njimi? Ali bi jim ti lahko pomagal, če bi jih požrle močne, krvoločne zveri ali če bi jih pogoltnila uničujoča moč ognja?!

7. Tako je samo ena stvar, za katero mora človek skrbeti in sicer v vsakem trenutku iskati Boga, ne samo takrat, ko Ga potrebuje, temveč v pravični ljubezni na vseh poteh. In tisti, ki Ga bo našel kot največji zaklad, naj Mu ne obrne spet hrbta, ampak ostane z Njim, sicer se bo vedno zavedal svoje nemoči, ko je že le na pol poti nazaj in bo moral spoznati po grenkih preizkušnjah, da ne more doseči ničesar brez Mene.

8. Kajti, če nekdo kliče Moje ime, vendar Mi je obrnil hrbet, resnično, ne bom ga slišal, dokler ne bosta njegovo srce in obraz obrnjena k Meni!

9. Toda upoštevajta to: Takšna druga vrnitev bo vedno mogoča le na hudi preizkušnji in šele potem bo postalo jasno, kakšna resnost deluje v srcu, ko bo svet okoli njega besnel in bo edina beseda, ki jo bo slišal, tista iz srca!

10. Poskrbita, da bosta to razumela in Mi nikoli obrnila hrbta, ampak Mi pustila, da vaju vodim in pripeljem povsod! Amen.«

161. POGlavJE

Adamov zahvalni govor

1. Ko sta slišala te Abedamove besede, sta se Mu oba iz dna srca prisrčno zahvalila in začela iz odprtih prsi oddajati sijoč ognjeni plamen prave ljubezni. Potem je tudi Set prepoznal Abedama in globoko ganjen rekel:

2. »O Sveti Oče! Šele sedaj sem se prebudil iz skoraj osemsto let dolgega spanja in sedaj vidim jasne obrise vseh stvari, ki jih Tvoja neskončna očetovska ljubezen počne, da bi Tvoja ustvarjena bitja resnično zaživela, da bodo svobodna in neodvisna ter izobražena in tako postala Tvoji pravi otroci, ki se bodo ob Tebi lahko razvijali!
3. Iz ljubezni si pred njihovimi očmi uničil svetove, da bi lažje prepoznali svojo ničevost in Tvojo sveto ljubezen!
4. Zopet si se skril pred njimi, da bi Te iskali in v tem posvečenem iskanju pozabili na svet in njegove minljive čare!
5. Nežno si zavrnil tistega, ki se Ti je približal še vedno nezrel in ga postavil na dobro zemljo, da bi lahko hitreje dozorel in se tako natovorjen z obilico plodov, vrnil k Tebi domov. In Ti ga zato nagradiš z brezmejno ljubeznijo ter zasipaš s številnimi življenjskimi ljubečimi dejanji!
6. Že dolgo časa si gledal veliko mlačnost v naših srcih. Namesto, da bi dobili zaslužen kazen, si prišel viden k nam, nas učil in še vedno učiš s svetimi besedami in svetimi dejanji, da bi Te spoznali in s tem tudi večno življenje v nas!
7. Zavoljo nas si postavil nebo in zemljo, vključno z vsemi vidnimi elementi v čudovitem gibanju. Celo s pretresljivim grmenjem si oznanjal Svojo veliko ljubezen in usmiljenje našim gluhim ušesom in s svetlimi treskajočimi strelami prebujal naše oči iz najglobljega mrtvaškega spanja, da bi lahko zaobjele dela Tvoje brezmejne očetovske ljubezni, da, da bodo lahko uzrle Tebe, Tebe samega, sveti Oče!
8. O Oče! Kdo Te lahko kdajkoli dovolj ljubi? Kdo se Ti lahko zahvali vsaj za neznamen delček tistega, kar Ti kot otroško dolžnost dolguje?!
9. O Ti dobri Oče! Naj se moje srce razširi daleč nad vse vidno nebo, in Ti, na novo prebudi sveti plamen resnične ljubezni, zapolni moje razširjeno srce od zgoraj navzdol, da Te bom lahko nekega dne ljubil, o sveti Oče, s vso svojo močjo, da, ljubil celo preko svojih zmožnosti!

10. Henoh, šele sedaj so vse tvoje besede, ki si mi jih v imenu Očeta govoril, zasijale kot najsvetlejša zvezda; šele sedaj mi je vse jasno. Zdaj čutim, da je od začetka otroštva, v vsakem vetrcu, ki se je poigraval z mojimi lasmi, v vsaki kapljici, ki mi je orosila noge, zares, v vsem kar se me kadarkoli dotaknilo, celo vse sanje, vse je bilo delo Tvoje neizmerne ljubezni, o sveti Oče!

11. Prejmi sedaj mojo hvaležnost za vse, mojo iskreno zahvalo, katero Ti bom od zdaj naprej vedno nenehno ponujal z vso ljubeznijo svojega srca, za kar bom po Tvoji milosti zagotovo vedno bolj sposoben!

12. Oh, če bi le sedaj lahko zakričal, če bi Te smel razkriti! Še pred kratkim so hrupni elementi udušili moj glas, sedaj pa bi jih rad jaz, o Oče, udušil s svojo hvalo!

13. Toda, o Oče, odpusti mi, če govorim preveč! Ampak, kdo lahko omeji svojo ljubezen, ko je spoznal Tebe, o Oče in kdo jo lahko tukaj omeji preveč?! Kdo Te lahko preveč hvali in kdo se Ti lahko preveč zahvali?!

14. Čigavo srce je mogoče tako razširiti, da bo sprejelo neizrekljivo veličino Tvojega usmiljenja, Tvoje strpnosti, Tvojega potrpljenja, da, neskončno veličino Tvoje očetovske ljubezni?!

15. O Oče, sveti, dobri, najboljši Oče, moje srce bo iz hvaležnosti vedno posvečeno Tebi; milostno ga sprejmi, naš dobri, sveti Oče. O sprejmi ga od vseh nas! Tvoja volja, amen!«

162. POGlavJE

Vzvišeni Abedam in njegovi blagoslovljeni otroci.

Konec nevihte.

1. Po tem toplem zahvalnem govoru se je visoki Abedam obrnil k Setu z ljubečim obličjem in mu rekel: »Set, sin Moj, pridi sem k Mojemu srcu, ki te je ljubilo še predno je katerokoli sonce osvetlilo zemljino pot!

2. Ljubi Me z vsem svojim srcem, ljubi Očeta, ki je iz večne ljubezni do tebe, nad zemljo, soncem, luno in vsemi zvezdami, razpel široko nebo, da bi ti lahko pokazal kako neizmerno dober je sveti Oče za tebe, je vedno bil in bo za večno tak ostal!
3. Kajneda, dragi Moj Set, da je dobro in udobno počivati pri večnem, svetem Očetovem srcu?!
4. Tudi ti Adam, pridi sem in vi vsi trije in občutite ter okusite kako sladkega okusa je sveta Očetova ljubezen in kako udobna je za utrujena otroška srca!«
5. Vsi so padli pred Njegove noge in klicali v največji ekstazi: »O neizmerno dobri in sveti Oče!« - in nihče ni mogel nič več reči.
6. Toda Abedam jih je dvignil in rekel: »Moji ljubljene otroci, pogosto ste Me iskali, iskali ste me težko in dolgo, da, iskali ste Me nad vsemi zvezdami, Jaz pa sem hodil ves čas med vami, a me niste mogli najti in Me prepoznati, ker so bile vaše oči in srca vedno usmerjena v daljavo v iskanju in ljubezni do Njega, ki je bil vedno tako blizu vam, celo bližje, kot je bil vsakdo sam sebi!
7. Toda sedaj ste Me našli in ste zavoljo tega presrečni. Sedaj pa zapustimo kočjo in pogledjmo kdo še čaka na našo pomoč!
8. Ampak, tebi Set, Sem dal moč, da boš umiril nevihto, ki še vedno divja, potem pa bo kmalu postalo jasno, koliko jih bo še prepoznalo Očeta, ki je tako blizu! Amen.«

(26. november 1841)

9. In tako so odšli iz kočje na odprto, kjer je na videz nevihta malo popustila, vendar je še vedno divjala z veliko silo. Ko so šli mimo Eve, je visoki Abedam rekel peterici, ki jo je obkrožala in jo tolažila:

10. »Ostanite, kjer ste sedaj, dokler se ne vrnemo! Tisti, ki ravna v ljubezni do bližnjega, bo tudi sam deležen ljubezni bližnjega. Kdor skrbi za oslabeledo mater, bo nagrajen z ljubeznijo na zemlji; toda tisti, ki je nagrajen z ljubeznijo ima dragoceno jamstvo v svoji roki, s katerim bo brez težav našel zase najdragocenejšo stvar od vsega.

11. Povem vam: Če bi človek vedel kako pogosto je blizu največje sreče, bi vse pustil in ji sledil. Vendar je tudi dobro, da tega ne ve, ker če bi vedel, bi postal brezbrizen in len ter nezmožen obdelovati lastno zemljo.
12. Zato ostanite tukaj in obdelujte svojo zemljo, saj za dlje časa ni odvisna, včasih pa je odvisna tudi od ene same minute. Ko v tej minuti pade seme na zemljo, kmalu kali in hitro razvije poganjek, ki nato širi svoje nove mladike v svetlobo dneva!
13. Jaz sem zelo izkušen sejalec in vem kdaj je pravi čas za sejanje semena v zemljo. Naj to seme vzklije pravočasno s toplino vaših src. Resnično, ne sme roditi navaden vsakdanji plod na svojih hitro rastočih vejah!
14. Torej ostanite tukaj in si dobro zapomnite te besede!«
15. Po teh besedah so odšli. Toda peterica se je potem, ko jih je šest odšlo, začela med seboj spraševati: »Kdo je ta tujec? Od kod je prišel?
16. Ali ni ta tisti, ki se nam je zvečer pridružil, skupaj z Abedamom, ki se je vrnil?!
17. Izgleda sicer kot čisto običajen človek! Kako je prišel do take modrosti, saj ga še nikoli prej nismo videli med nami?
18. Njegov govor je bil eden najbolj čudnih, kar smo jih kdaj slišali! O sebi je govoril, da je najbolj izkušen sejalec in da je sedaj posadil v nas seme, ki bo kmalu vzkliko in kot mi to razumemo, razvilo vejice in kmalu liste, že naslednji dan, to je na jutrišnji Sabat in rodilo popolnoma zrele plodove! Kakšne vrste plod bi to lahko bil?
19. Naj razume kdor lahko in more, toda mi, ki smo videli in slišali Emanuela Abbo in smo priče vseh Njegovih čudežnih dejanj, ki smo bili od Njega prebujeni in blagoslovljeni, ne moremo razumeti pomena teh besed!
20. To je pravzaprav čudno, da mi kot blagoslovljeni tega ne razumemo, - vendar pa je to vedno tako!«
21. Toda Enoš je končno opazil svetlobo v koči in tudi pozornost drugih pritegnil na to.

22. Potem je Kenan rekel Enošu in ostalim: »Poslušajte, to je zares čudno, šele sedaj jo tudi jaz vidim! Nikjer ni mogoče videti nič svetlečega, pa je vendar tu notri svetlo kot podnevi!
23. Kako je to mogoče? Kdo med nami lahko to razume?«
24. Nato je Eva vstala in pripomnila peterici, rekoč: »Otroci, kako lahko drug drugega sprašujete o stvareh, ki jih nobeden od vas ne razume!
25. Poslušajte, nevihta je popustila in znova umirjeno nežno diha preko boleče očiščenih Zemljinih polj; zadnje kapljice doživetega velikega strahu padajo z listov dreves in osvežilna rosa že zdravi marsikatero rano, ki so jo brez dvoma povzročile strele na zdravih deblih. Osvežujoč spanec je verjetno že zaprl oči malce prestrašenih otrok in vsem, ki so jih te dolge ure groze mogoče privedle v obup, da so se ležeč na obrazih s skesanim srcem utapljali v solzah kesanja in se zahvaljevali Bogu za rešitev.
26. Kako si lahko 'razbijate' glave z najdeno ovčjo volno, medtem, ko prezrete živo ovco?!
27. Izkušeni sejalec je posadil čudovita semena v vas, toda če jih boste poteptali, ne bo veliko vejic videlo svetlobo dneva!
28. Vsi pa veste, da seme v zemlji ne sme biti moteno, da bo lahko uspevalo in bilo blagoslovljeno s plodom. Zakaj vaše semensko zrno ne počiva, ampak ga teptate s topo ostrino vašega uma?
29. Neurje se ni končalo samo za tiste, ki so zunaj, ampak tudi za vas. Da, vsi smo rešeni. Zato, namesto, da si 'razbijate' glave, raje v srcu pomislite kdo je tisti, ki nas je rešil in se Mu zahvalite za Njegovo tako veliko milost. Tako boste zagotovo prejeli več svetlobe v vaše glave!
30. Ne sprašujte se kdo je tujec, ker Ga nihče od vas še ne pozna, ampak raje upoštevajte Njegovo veličastno Besedo v svojem srcu, tako da bo lahko kmalu vzniknila in vzknila! Ko boste potem podnevi gledali plod, vam bo zagotovo lažje iz tega prepoznati nenavadnega čudovitega Sejalca, kakor pa sedaj, ko v temi vaših glav že iščete svetlobo dneva, ali pa si domišljate, da jo že vidite!
31. Čeprav ženska ne bi smela poučevati, ima mati pravico grajati

svoje neumne otroke, ko vidi njihove napake. Razumite to dobro! Umaknite se v svoja srca in tam poiščite svetlobo za svojo temo in molčite! Amen.«

32. Te Evine besede si je peterica resno vzela k srcu. Hvaležno so naredili tisto, kar je od njih Eva modro zahtevala v svoji materinski ljubezni.

33. Toda, kaj je medtem počela šesterica zunaj? Kakšna je bila videti zemlja, ko so zapustili kočo in v kakšnem stanju so našli svoje otroke ležati na tleh?

34. Žareči oblaki so še vedno pretresali s tisočnimi bliskajočimi strelami; sto gora naokoli je bilo še vedno v popolni vulkanski aktivnosti; morje se je umaknilo na milje daleč, tu in tam je gozd, ki so ga zažgale strele, še vedno gorel; nevihta je še vedno trajala in precej pogosto so bliskajoče strele treskale na še vedno drhtečo zemljo, da je celo oddaljenim gozdnim prebivalcem odmevalo tuljenje iz globin!

35. Torej, tako je bilo zunaj. In na tisoče otrok je ležalo v širokih krogih vse okrog Adamove kočice in slavilo Boga za odrešitev. Jokajoče matere so tolažile svoje majhne otroke, ki so pogosto preveč jokali, nekateri pa so, utrujeni od groze ihteč zaspali v naročju svoje matere.

36. Vseh šest jih je hodilo okoli, kjer so vse preverjali in tolažili tesnobna srca očetov in mater.

163. POGlavJE

Setova čudežna moč umirja ognjeno neurje. Kajamovo iskanje in predniki; njegova ljubezen do visokega Abedama.

1. Potem, ko je šesterica zunaj spodbujala mnoga potrta srca, je visoki Abedam rekel Setu:

2. »Dragi Set! Čas sojenja je potekel. Da bi se zagotovila ustrezna

utrđitev zemlje, je divjala ognjena nevihta, ki se je sedaj polegla. Z močjo, ki ti je bila dana ji ukaži naj takoj preneha in utihne ter razjasni nebo. Pusti le oddaljene gore, ki še vedno gorijo za svoje potrebe in povsem neškodljivo aktivnost! Amen.«

3. In Set je padel pred Abedama, Ga slavil in se Mu zahvaljeval. Nato se je zopet dvignil in z visoko razširjenimi rokami, v srcu globoko ganjen, rekel:

4. »O Sveti Oče, Bog in Stvarnik vseh stvari! Kot je bilo od vekomaj in bo tudi ostalo, bo Tvoja sveta volja storjena tudi sedaj, tako kot vedno. Amen!«

5. In Set je komaj izgovoril Amen, ko ni bilo mogoče na vsem nebu odkriti niti enega samega oblačka, razen nekaj medlih stebrov dima iz gora, ki so še gorele na skrajnem obzorju. Nebesni svod je bil videti kot na novo ustvarjen, okrašen z najlepšimi zvezdami in vse, kar je živelo, je veselo zadihalo v obnovljenem miru in redu.

6. Ko je bilo vse tako dobro opravljeno in je osvežilna nebeška rosa zacelila vse rane v naravi, ter veter nežno pihljajoč zravnal pomečkano travo, je Abedam rekel svojim sopotnikom:

7. »Spokojnost je obnovljena, zemlja je ponovno našla svoj mir. Torej, pošljimo vse ljudi k njihovim kočam, da bodo tam uživali potreben naravni počitek. Potem se vrnimo v naša domovanja in potolažimo tiste, ki tam čakajo na nas!«

8. Nato so odšli k otrokom, ki so bili na različnih krajih na področju okrog Adamove kočice in jim rekli, da je sedaj čas, da se vrnejo domov in naj jih ne bo več strah, ker so vse zveri že pred nekaj časa odhitele nazaj v svoja legla v globini gozdov. Poleg tega bodo vsi našli v svojih kočah dovolj svetlobe, ki jim bo omogočila preiskati vse kotičke svojega doma in se sami prepričali, da mogočni, veliki Oče ni nikoli tako daleč od Svojih otrok, kot ti nespametno pogosto mislijo v svoji izjemno slepi veri.

9. Potem, ko so se prepričali, da je vse mirno in da so rešeni vseh nevarnosti, so se morali Bogu primerno zahvaliti, kar so Mu tudi dolgovali in se nato brez skrbi umakniti k svojemu naravnemu

počitku.

10. Ko je bilo to povsod izjavljeno, so ljudje vstali in pohiteli nazaj v svoje kočje, vendar je nekaj starejših odšlo do šesterice, padlo na obraze in se zahvaljevalo očetom, preko njih pa s skrušenim srcem tudi Bogu. Potem, ko so se malo bolj dvignili, je eden od njih, ki je bil deseti Setov sin, zbral pogum in vprašal Seta:

11. »O oče, kako si dosegel to, da so morali vsi elementi tako hitro ubogati tvoje besede? Nikoli do sedaj še nisem opazil pri tebi takšne moči!

12. Resnično, tu mora biti več vpletenih, kot samo ti! O, povej mi, da bomo tudi mi spoznali, kako je to človeku mogoče!«

13. In Set mu je rekel: »Dragi sin Kajam, ti dobro vidiš, kaj je človeku mogoče ali nemogoče, vendar pa je z Božjo pomočjo človeku mogočih veliko stvari, kar danes še ne boš razumel. Toda vsi se lahko veselimo jutrišnjega dne, ko boste videli veliko svetlobe, ki bo v celoti osvetlila vse kotičke vašega srca in potem boste jasno videli in razumeli, kako je možno, da se takšne stvari dogajajo!

14. Danes pa se vrnimo z mirnim in hvaležnim srcem nazaj k očiščenim in dobro osvetljenim kočam in v Gospodovem imenu poskrbimo za blaginjo svojega zemeljskega življenja, za zdrav in miren počitek! Amen.«

15. Tudi visoki Abedam je rekel Amen in še dodal: »Ko boste vstopili v svoje kočje, jih boste našli dobro osvetljene in očiščene vseh neprijetnosti. Takrat razmislite o razliki med tem, kaj je mogoče Bogu in kaj človeku!

16. Ko boste to spoznali, primerjajte svoje srce s kočjo, kakršna je bila še ne tako dolgo nazaj in tako kot je zdaj. Tedaj vam bo gosto pokrivalo padlo z oči in boste kmalu prepoznali kdo je sodeloval v pomiritvi nevihte! Amen«

17. Kajan se je zahvalil za ta pomemben poduk, nato pa dejal: »O Ti, katerega besede so izpolnile vso mojo bit, kot dih, ki daje življenje, ali bi mi dovolil, potem ko sem odpeljal svojo družino v kočjo, ki mi je že dolgo časa služila za počivališče, da se v njo

vrnem in v njej preživimo noč, v Tvoji tako prijetni bližini, čeprav zunaj Adamove kočice?»

18. In visoki Abedam mu je odgovoril, rekoč: »Kajam, naredi tako kot zahteva ljubezen tvojega srca! Toda, če imaš popolno zaupanje in spoznanje v sebi, boš ugotovil, da tukaj obstaja več od tistega, kar zajema tvoja kočica, zato odloži svoje skrbi in pojdi takoj z nami v Adamovo kočico, v kateri je dovolj prostora!«

19. Presrečni Kajam je odgovoril :«O Veličastni! Kako sladka je Tvoja beseda! Kdo se ji lahko upre, ko jo sliši?!

20. Glej, vse moje skrbi so že na tleh pod mojimi nogami! Resnično, če bi imel sto koč, tisoč otrok in sto žena, bi jih zapustil iz ljubezni do vas in še posebej do Tebe, čudoviti učitelj, kar tako enostavno in hitro, kakor sedaj edino!

21. Glej, verjamem, da Tisti, kateremu so poslušni vsi elementi in skrbi za vso Zemljo, v Svoji sveti, ljubeči skrbi, ne bo pozabil na mojo ubogo kočico. In, če hočeš, Ti bom brezskrbno sledil do konca sveta. Amen.«

164. POGlavJE

Kajamova tolažba

1. Ostala četverica ni mogla popolnoma razumeti tega, ker so bili malo bolj oddaljeni. Zaradi hrupa ljudi, ki so odhajali na svoje domove, niso mogli kaj dosti ujeti od medsebojnega pogovora. Prišli so bližje in vprašali Kajana kaj namerava storiti.

2. Kajam pa jim je odgovoril: »Ker ste me vprašali, vam povem, da ostanem s Tistim, ki nas je rešil, kar lahko storite tudi vi, če hočete!«

3. Potem so ostali vprašali Kajama, kaj naj storijo s svojo ženo in otroki in še z drugimi stvarmi.

4. In Kajam jim je zopet odgovoril: »Dejstvo je, da sem bivajoč tukaj, že naredil vse! On, ki je danes rešil zemljo in držal skupaj

nebesni svod, bo zagotovo poskrbel do jutri tudi za mojo siromašno kočico!

5. Morali bi prenehati skrbeti, ker zemlja ni uničena. Namesto, da kot ponavadi lenobno počivate doma, sledite Njegovim stopinjam v Njegovo posvečeno počivališče!

6. Moja kočica mi ne bi koristila, če je ne bi Eden zaščitil. On se bo odpovedal temu kar počne, ker nas neizmerno ljubi. Torej, pozvan z ljubeznijo Mu bom sledil in to storite tudi vi!«

7. Vendar ostali niso razumeli, kaj jim je Kajam govoril. Vprašali so ga, kaj je mislil povedati s temi besedami.

8. Odgovoril jim je: »Kdor ni izpolnjen v srcu bo težko spoznal Očeta, kateremu se mora zahvaliti za življenje! Naj bo za danes dovolj. Zato lahko greste sedaj počivati v svoje kočice in več ne iščite in ne sprašujte! Amen!«

9. Nato se je visoki Abedam obrnil k četverici in rekel: »Kdo dojame tisto, kar ne vidi in razume kar ne sliši?!

10. Če slepec ali nekdo z zaprtimi očmi nič ne vidi sredi belega dne, kako se mu bo godilo ponoči? In čigar uho je gluho za grom, kako bi lahko razumel nežen ljubezenski vdih?!

11. Povem vam: Kdor ne pozna vzhajajočega sonca na prvi pogled ima izjemno napako v očeh! In tisti, katerega ne prebudi glasno grmenje, ima zagotovo dober spanec!

12. Zato je dobro za vas, da se vrnete v svoje kočice in se tam naužite dobrega spanca. Toda ne pozabite se zjutraj zbuditi ob pravem času! Amen.«

13. Ko so vsi štirje slišali Abedamove besede, so se prestrašili. Eden od njih je vprašal Abedamu navkljub: »Kdo si ti, da so naša srca zatrepetala tako mogočno ob zvoku tvojih besed? Kaj imamo mi opraviti s teboj?«

14. »Kdo sem Jaz? – JAZ SEM, KI SEM; in do sedaj ste imeli z menoj zelo malo opraviti!

15. Če bi imel vedno tako malo opravka z vami, kot vi z Menoj, resnično, ne bi jedli dosti kruha!

16. Razumite to in pojdite na počitek! Amen.«

17. Ker je Abedam opravil z njimi tako na kratko, so se obrnili še k Setu in ga vprašali kaj se je zgodilo z tujcem, ker so njegove besede zveneale tako čudno in jim povzročile tako čuden občutek v prsah.
18. Toda Set jim je odgovoril: »Ali niste slišali kaj vam je tujec prej povedal: Če slepec ali nekdo z zaprtimi očmi ne vidi ničesar sredi belega dne, kako se mu bo godilo ponoči?!
19. Notranje oko vašega srca je še vedno zelo slepo, zato ne vidite najsvetlejšega sonca na obzorju vsega življenja. Torej, pojdite domov, prespite svojo neumnost in pridite jutri k nam treznega duha! Amen.«
20. Ko je četverica videla, da z vsemi svojimi vprašanji ne bo nič opravila, so se očetom zahvalili in se globoko zamišljeni odpravili proti svojim kočam, ki so se po vašem računanju nahajale približno pol ure od tu proti poldnevu.
21. Na poti so eden drugega spraševali, kaj si misli o tujcu, ki je med očeti glavnega rodu.
22. Toda eden izmed njih, po imenu Kurameh, je dejal: »Hoteli ste slišati, lahko slišite in bi slišali?! Ampak, neumni, kakor smo, ne bi smeli biti. Razmišljamo brez misli, naš pogled je brez svetlobe, sprašujemo se brez ust in brez razloga!
23. Nekoč sem našel votlo drevo in zlezal v njegovo široko vdolbino. Bila je zelo opustošena. Videl nisem ničesar, razen razpadajoče, smrdljive gnilobe. Nisem našel drevesnega življenja, čeprav je bilo od zunaj videti živo. Drevo je imelo polno listov, ne vem pa, če je imelo tudi plodove, ker jih nisem mogel videti, zaradi njegove višine.
24. Tako sem nekoč opazil veliko ptico, ki je jadrala po zraku. Bil je orel. Posnemal je glasove majhnih ptic, ki so se dvignile navzgor, ker so verjele, da slišijo ptice svoje vrste, toda, ko so zagledale velikega orla, so v paniki zdrvele nazaj. Čeprav je bilo petje podobno, kot pri majhnih pticah, je zvenelo bolj učinkovito in srhljivo odmevalo dalje preko mračnih višav. Zelo me je bilo strah, ko so ti glasovi dosegli moja ušesa!
25. Nekoč sem ponoči slišal mogočno hrumenje nevihte, vendar se

listi na drevesih niso premaknili in sem si mislil: Kaj je ta hrumeči zvok v popolnem miru?!

26. Bilo je tiho in ni bilo vetra. Mogočno hrumenje, vendar brez vetra. Kakšen neobičajen dogodek!

27. Tako sem nekoč z visoke stene tudi videl, kako so se težki temni oblaki dvignili z morja. Dvigali so se vse višje ravno do kamnite stene. Hotel sem pogledati kaj je v njih, vendar sem se kmalu prestrašil, ker čim bližje so oblaki prihajali, temnejša je postajala globina. Zato sem pobegnil iz stene in naglo, kakor hitro je bilo mogoče, odšel v mojo kočo, kjer sem odšel na običajen počitek.

28. Če obstaja še kaj, bo čas dvignil meglico, zato si več ne 'razbijajmo' glave in ne podžigajmo osjega gnezda! Gore so strme, mi smo pa neumni. Kaj lahko dejansko nekdo odgovori drugemu na neumna vprašanja? Kvečjemu se lahko pritožuje nad lastno stisko, ki mora vsebovati neumnost. Zato bom sedaj tiho. Odšel bom v svojo skromno kočo in tam užival v sladkem počitku v upanju na najboljše!

29. Če hočete še naprej spraševati, vam bo jutro povedalo tole: 'Moji žarki razglašajo za vse vas, da ste vsi še vedno polni grehov! Zakaj si ne želite odpočiti, namesto, da delate nekoristne stvari? Poskrbite, da boste imeli jasne oči, ko bo sonce vzšlo!'

30. Toda, lahko naredite, kar se vam zdi primerno, moj jezik vam ne bo zameril. Jutri boste morda videli svetlobo, če jo boste pridobili ponoči!

31. Sončne svetlobe zagotovo ne boste ustvarili, pa čeprav boste čakali celo noč. Jutri bomo morda videli, če ste si čez noč pridobili kaj svetlobe! Amen.«

32. Po teh besedah jih je Kurameh zapustil in odšel v svojo kočo na počitek. Medtem pa so ostali trije posedli po tleh in razpravljali o različnih stvareh, da bi se ognili spancu.

33. Ko je Kurameh vstopil v svojo kočo, je našel svojo ženo in otroke zelo začudene, zaradi močne svetlobe, ki je razsvetljevala vso kočo. Spomnil se je tujčevih besed in se poglobil vase ter

vedno bolj spoznaval, da tujec sploh ni bil tujec, ampak On, ki je povsod doma!

34. In tako Ga je začel slaviti in nadaljeval s slavljenjem, dokler ni potrební spanec utíšal njegovega zagnanega jezika.

165. POGlavJE

Visoki Abedam in pet iskalcev svetlobe. Ne raziskovanje, ampak ljubezen vodi k življenju.

1. Ob istem času, ko je tukaj prej omenjena četverica razpravljala, je sedaj sedmerica prispela v Adamovo kočó, kjer je bila dobro razpoložena peterica z materjo Evo.

2. Ko je Abedam vstopil v hišo, se je približal peterici in rekel: »Povejte mi zdaj, kaj ste našli v času naše odsotnosti! In kaj je moja Beseda ustvarila za vas? Ali vas je obnovila, ali zastarala? Povejte mi to iz vašega srca!«

3. In Enoš je prvi spregovoril o sebi: »Jaz sem v sebi zagledal močno in izjemno sijočo luč. Hotel sem vedeti od kod je prišla in glej, svetloba je ugasnila in nisem več videl notranjih delov svojega telesa!

4. Potem sem vprašal svoje srce, kam se je svetloba skrila, toda srce je ostalo nemo. Vprašal sem ga še drugič in tretjič, a je bilo še vedno nemo in tako ostalo do sedaj!

5. Poglej, to je vse kar sem našel. Tišino v svojem srcu in v njem ugasnjeno svetlobo!«

6. Abedam mu je odgovoril: »Če bi namesto, da si raziskoval, ljubil Tistega, ki te je ljubil že od večnosti, tvoje srce ne bi postalo nemo in bi sedaj imel svetlobo in Besedo v Njem! Vendar, hotel si samo vedeti in glej, znanje je za življenje, kar so trohnbne izparine za svetlobo! Ta izparina je ugašala življenje in z njo svetlobo v tvojem srcu. Zato je postalo v tebi temno in tvoje srce nemo!

7. Mnogo na zemlji jih bo imelo enako izkušnjo. In tisti, ki bodo

naredili enako kot ti, bodo težko pridobili nazaj življenje in njegovo svetlobo!

8. Če hočeš živeti, opusti iskanje znanja in namesto tega napolni svoje srce z ljubeznijo. Nato boš s prenovljenim življenjem prejel tudi ustrezno mero svetlobe!

9. Če bi vsi ljudje skupaj združili svoje znanje, ali bi s tem pridobili kaj boljše spoznanje o Bogu, čeprav za širino lasu?

10. Kakšna razlika je med tistim, ki proučuje zakone in tistim, ki se po istih ravna?

11. Ali zakonodajna zmešnjava ne uničuje tistega, ki proučuje zakone, medtem, ko tisti, ki se ravna po zakonih, postane preko njih živ?!

12. Sedaj mi boš hotel reči: 'Toda, ali ne bo nekdo hotel najprej spoznati zakone, preden se bo po njih ravnal?'

13. Jaz pa ti pravim, da imaš po eni strani prav, vendar da bi te pripeljal do prave svetlobe, ti bom povedal priliko in nato presodi sam:

14. Glej, če bi imel dva služabnika in bi enemu dal ukaz, na kar bi si ta ves dan z njim 'razbijal glavo' in ne bi delal ničesar drugega, kot proučeval njegove posledice.

15. Toda drugi služabnik ne bi veliko razmišljal o njem in bi iz ljubezni do tebe izpolnil tvojo voljo.

16. Povej mi, katerega ob dveh služabnikov boš obdržal in mu zaupal mnoge skrivnosti in želje svojega srca?

17. Zagotovo ne znanstvenega razlagalca tvoje volje, ampak tistega, ki bo vedno opravil tvojo voljo!

18. Ali misliš, da je to pri Bogu kaj drugače? O ne, povem ti, pri Bogu je popolnoma enako, ker se ne meni za raziskovalnega duha, ampak vedno samo za tistega, ki je dejaven v ljubezni!

19. Torej, tudi ti stori enako in boš živel in se v eni minuti od velikega Gospoda in Očeta naučil več, kot v svoji želji po znanju v tisočletjih.

20. Vzemi si to k srcu in ustrezno ukrepaj! Amen.«

21. Potem je Abedam vprašal Kenana: »Pokaži Mi svoje srce tudi

ti! Kaj si našel?»

22. In Kenan je rekel: »Resnično, ni se mi zgodilo nič boljše, kot mojemu očetu Enošu! Tudi pred mojimi očmi so stvari zdrvele mimo, ki so izgledale kot mogočne strele, vendar jim nisem mogel slediti. Prehitro so padle za oddaljenim obzorjem in kmalu je bila zemeljska obla prekrita z najgostejšo temo. Z veliko zaskrbljenostjo sem spoznal, kako nezadostne so človekove moči in kako obupno počasne, da bi dohitel svetlobo!

23. Spraševati moje srce je tako, kot bi vprašal kamen. Kdo ve, kaj se skriva v njem? Ni mi dalo nobenega odgovora!

24. Pravzaprav sem bil prisoten, ko nas je Emanuel Abba blagoslovil. Vendar je moral iti Njegov blagoslov mimo mene, ker se svetloba, ki sem jo videl, ni dotaknila mene, temveč le mojih oči!»

25. In Abedam je odgovoril: »V prihodnosti bodo mnogi imeli enako izkušnjo kot ti in za mnoge bo to dolgotrajno, ker bodo tudi oni na smrt trpeli v svoji posvetni modrosti. Njihova srca se bodo spremenila v kamen in rezultat bo pohlep. Temu bo sledila zavist, lakomnost, uboji. Skopost bo postala vrlina in skopuh junak v svoji varčnosti. Potem bodo mnogi trpeli v veliki revščini in še bolj v smrti!

26. Ampak, če hočeš živeti, delaj tako, kot sem svetoval Enošu! Amen.«

27. Potem je Abedam vprašal Mahalalela: »Povej Mi, kaj si ti našel v sebi?»

28. In Mahalalel je odgovoril: »Resnično, meni se je dogajalo še slabše, kot mojim očetom. Oni so videli vsaj svetlobo, jaz pa nič, vsepovsod samo noč, da, nič drugega, kot samo hladno noč!

29. Jaz sem skoz in skoz prazen in zapuščen. Kamorkoli sem potrkal, je zvenelo votlo in prazno. Ko sem pogledal v nebo, sem opazil, da je iz železa in ni bilo niti žarka najmanjšega upanja, da bi prepustilo svetlejšo življenje.

30. Jokal sem v veliki revščini svojega srca, vendar je solze pogoltnil vroči pesek moje puščave. Zdaj ne morem več jokati in

sem prav tak kot kamen.

31. Glej, to je tisto, kar sem našel in še vedno doživljam, razen rahlega olajšanja, ki ga sedaj čutim v Tvoji prisotnosti!»

32. In Abedam mu je rekel: »Kakor je sedaj s teboj, tako bo z mnogimi v poslednji dneh!

33. Ti si srečen, ampak zato, ker si prepoznal veliko pomanjkanje v sebi, ker je to spoznanje tudi velika svetloba. Vendar oni ne bodo prepoznali svoje smrti. Kakor mrtva debla, ki so stala v gozdu, jih bo v njihovi notranjosti glodal črv, katerega ne bodo opazili in se ne bodo zavedali, da jih za večno uničuje v prah!

34. V gorah bodo izkopali toliko železove rude, da bodo naredili železne poti, vendar jih ne bo hodilo mnogo po teh trdnih, ravnih cestah, ki bi bili taki, kot si sedaj ti. Toda, če se bo tam, med mnogimi mrtvimi pojavil nekdo, ki je živ, bo celo kratek čas, ki ga bo moral preživeti med mrtvimi, zanj zelo težak!

35. Vendar pa bodo tisti, ki bodo takšni, kakršen si sedaj ti, prepoznali žive samo v tolikšni meri, v kakršni si prepoznal sedaj ti Mene. In z mnogimi besedami življenja, ne bo mogoče pri njih doseči toliko, kot pri tebi z eno samo besedo življenja.

36. Od vseh treh pa si še najbolj srečen v svojem pomanjkanju svetlobe, saj boš kmalu prejel veselo oznanilo!

37. Vendar boš moral narediti tudi to, kar sem svetoval Enošu, potem boš živel in imel veliko svetlobe! Amen.«

166. POGlavJE

Kakšna je prava ljubezen do Boga, kot bi morala biti

1. Potem je Abedam pozval še Jareda: »Jared, želim, da mi tudi ti oznaniš, prav tako kakor očetje, kaj si v sebi našel, medtem ko nas ni bilo?«

2. In Jared je odgovoril: »Glej, vedel sem, da bom tam našel zelo malo ali pa sploh nič, zato nisem ničesar iskal, ampak sem se

sprostil in sanjal pred in po tej strah zbujujoči izkušnji z vremenom. Tako sem sanjaril o prijetnih stvareh; -kako čudovito bi bilo, če bi Azmael ostal tukaj in živel z menoj. Oh, kako bi bil blagoslovljen!

3. Potem sem naprej sanjal, kako bi se vsi veselili, če bi On, kot Emanuel Abba, ostal z nami še vsaj do nevihte!

4. In zopet sem sanjal, da nam je Emanuel Abba namenoma poslal to nevihto, zaradi nas samih, da bi preizkusil našo ljubezen in zaupanje v Njega. In še sem sanjal, da je bil mogoče med nevihto Emanuel med nami, morda celo v sami nevihti?!

5. In tako sem zgradil sanje v sanjah. Svetlobe nisem našel nikjer, toda moje srce je bilo lažje in bolj pomirjeno.

6. Kajti pomislil sem: Če bi lahko le sanjal o Njem, katerega je moje srce zgrabilo s tako gorečo ljubeznijo, kakor mladega vasovalca, ki sanja o svoji izvoljeni nevesti. To bi bila velika milost, ki pa je nisem niti najmanj vreden!

7. In glej, na ta način sem zase ustvaril eno blaženost na drugo; sanjal z ene, nadvse srečno stanje v drugi. In to je vse, kar sem našel. Kaj drugega bi moral iskati in najti, kot to, kar mi je dal moj dragi ljubimec. Rad bi še dodal, da resnično ne želim iskati in najti ničesar drugega! Poleg tega, sem trdno prepričan, da me Emanuel ne bo neprijazno pogledal za to najdbo, ki mi ohranja tak blagoslov, ko bom moral nekega dne, glede na Njegov nauk, zapustiti to zemljo!

8. In tako bom vedno vesel v mojem Bogu, moj Emanuel, moj najbolj ljubeči Abba!

9. Glej, moj dragi tujec, to je, kot sem rekel, moja neminljiva najdba!«

10. Ko je Abedam slišal to Jaredovo priznanje, si je z roko prekril Svoje oči, da bi zakril solze. Šele po dolgem premoru je odstranil roko od oči in končno rekel Jaredu:

11. »Jared, vstani in pridi k Meni! Od sedaj naprej ti ne bo treba več sanjati o Emanuelu, ki Ga ljubiš in si Ga vedno ljubil. Zato se je Azmael, skozi usta očetov, odločil, da bo živel v tvoji koči. Da,

ne bo ti treba več sanjati o Njem, ampak boš vedno imel živega pod streho tvoje hiše!

12. Jared, pridi sem in se ne boj, kajti glej, tvoj Emanuel, tvoj Abba, tvoj Oče širi Svoje roke proti tebi!

13. Glej, zgradil bom nebesa, ki bodo največja med vsemi nebesi, vendar v njih ne bo nihče sprejet, ki Mi ne bo prišel nasproti s to najdbo, s katero lahko vedno na skrivaj pridete k Meni, kakor zdaj!

14. O ti, moj Jared! Glej, Enoš, Metuzalem in Lameh, živijo vsi pod eno streho. Ljubezen ne bo pustila, da se ločite, kakor tudi ne Meni od vas. In tako bom ostal z vami in z vašimi potomci. Do konca vseh časov bodo potomci vaše linije vedno prepoznavni po tem, da se bom vedno nastanil pri njih!

15. Vidite vsi, takšna je prava ljubezen: Tiho trpeča, ki ne išče ničesar, razen tistega, ki ga ljubi. In, ko ga srce najde, je vesela in presrečna, četudi nima ljubljenega pred svojimi očmi, ampak toliko bolj v srcu!

16. Ko ljubica vidi tiho, nevzdržno hrepenenje ljubljenega, ko si v ponižnosti komaj upa pogledati svojo ljubljeno, resnično, to je tisti, čigar ljubezen je enaka ljubezni do Njega, ki Ga ljubi in Kateri je njega ljubil še predno je bil!

17. Tisti, ki bo storil to, kar sem svetoval Enošu, bo živel, toda Jaz bom prebival samo v Jaredovem domu! Amen.«

18. Nazadnje se je Abedam obrnil tudi k Metuzalemu in ga vprašal: »Metuzalem, sedaj veš kdo govori s teboj, vendar se nič ne boj in Mi govori o svoji najdbi. Torej, naredi to, če hočeš!«

19. In Metuzalem je prevzet od pretiranega strahospoštovanja končno dejal s tresočim glasom: »O Gospod in Oče, Ti, ki vidiš skozi vsa naša srca in vse, kar je v nas, kako lahko vprašaš mene, ki sem nič pred Teboj?!

20. Glej, jaz sebe ne poznam, toda Ti me poznaš do obisti. Če bi sedaj hotel govoriti pred Teboj, kako lahko bi se zgodilo, da bi v svojem neznanju govoril neresnico!

21. Kako bi Ti potem lahko pogledal v obraz, Tebi Sveti Oče?! – Torej, sodi mi, kakor si me našel, vendar bodi do mene milosten in

usmiljen.«

22. In Abedam je odgovoril: »Metuzalem, kar si govoril si tudi našel; tvoja najdba stoji pred teboj! Povem ti, da tudi ti sedaj prebivaš v Jaredovi koči in tako pod eno streho z Menoj!

23. Tako bi morali iskati in vsi pod eno streho živeti. Tisti, ki bodo tako iskali, bodo tudi našli, tako kot ti!

24. Vendar, ker si Me označil za sodnika, boš moral živeti najdlje na tem svetu, kajti glej, čeprav sem sodnik vsem bitjem, otroci ne bi smeli klicati svojega Očeta sodnik! Odslej bodo vsi sojeni, ki bodo klicali Očeta sodnik. Zato bo dolgo življenje na zemlji, zate majhno darilo sodnika, tako da boš imel lahko dosti časa za ponovno prepoznanje tvojega sodnika, kot Očeta! Amen.

25. In sedaj, otroci, blizu je polnoč, vaše telo potrebuje počitek, zato se odpravimo spat!

26. Ti, Moj ljubljeni Jared, pa imaš prosto izbiro, ali boš ostal tukaj z Menoj, ali pa bom šel Jaz s teboj v tvojo kočjo in ostal pri tebi!«

27. In Jared je odgovoril: »Oh, dragi Oče, sedaj in vedno naj se zgodi Tvoja Sveta Volja!

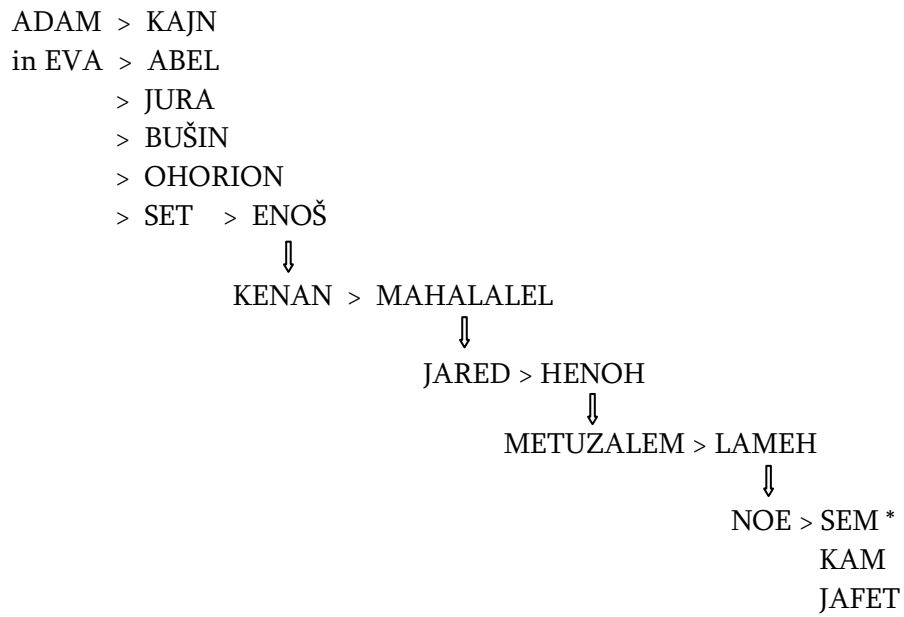
28. Vsepovsod je dobro biti s Teboj in moja kočja je vsepovsod kjer si Ti, vendar naj ne bo nihče prikrajšan zaradi mene! Tvoja sveta volja! Amen.«

29. In Abedam je odgovoril: »Da, prav imaš in tako boš ostal z Menoj! Amen.«

30. In tako so odšli vsi na počitek, s hvaležnim in z ljubeznijo izpolnjenim srcem.

KONEC 2. DELA

RODOVNE POVEZAVE:

* Izraelsko ljudstvo – potomci Sema.

KAZALO

77. POGLAVJE: Odhod praočetov k otrokom večera.....	5
78. POGLAVJE: Azmaelov zahvalni govor	8
79. POGLAVJE: Adamova šibkost	11
80. POGLAVJE: Zlato pravilo prerokove šole.....	13
81. POGLAVJE: Praočetje pri otrocih večera.....	17
82. POGLAVJE: Set graja Henoha	21
83. POGLAVJE: Henohov govor o Setovi napaki	24
84. POGLAVJE: Adamova modra beseda Setu.....	27
85. POGLAVJE: Azmael govori o zakonu	29
86. POGLAVJE: Razmišljanja praočetov o Azmaelovem govoru.....	32
87. POGLAVJE: Eva graja Seta.....	36
88. POGLAVJE: Henoh pojasnjuje Azmaelov govor	38
89. POGLAVJE: Dela modrosti in dela ljubezni.....	41
90. POGLAVJE: Odrešilna moč ljubezni	43
91. POGLAVJE: Set prepozna tujca Azmaela.....	45
92. POGLAVJE: Azmaelovo pričevanje.....	48
93. POGLAVJE: Adamova radovednost	50
94. POGLAVJE: Adamova prošnja Henohu	53
95. POGLAVJE: Adam je grajan.....	55
96. POGLAVJE: Azmaelov govor o Božji besedi.....	58
97. POGLAVJE: Adamovo priznanje.....	60
98. POGLAVJE: Molk ljubezni	62
99. POGLAVJE: Božanski in človeški zakoni.....	64
100. POGLAVJE: Jaredovo razmišljanje o Azmaelovi naravi.....	67
101. POGLAVJE: Henohov razgovor z Jaredom o Azmaelu	69
102. POGLAVJE: Razlike med Bogom in človekom.....	71
103. POGLAVJE: Azmaelov poziv k nadaljnjemu potovanju	73
104. POGLAVJE: Azmael imenuje Abedama za sopotnika	74
105. POGLAVJE: Jaredova vprašanja o Azmaelovem izvoru	77
106. POGLAVJE: Kenan in Mahalalel	79
107. POGLAVJE: O zvitosti	82
108. POGLAVJE: Setova zadrega	85
109. POGLAVJE: Počitek očetov pod kruhovcem.....	87
110. POGLAVJE: Azmaelova prečudovita oblast.....	88

111. POGLAVJE: Azmael vzame Metuzalema in Lameha s seboj.....	90
112. POGLAVJE: Lamehov in Metuzalemov razgovor o tujcu	93
113. POGLAVJE: Henoh govori Metuzalemu in Lamehu.....	95
114. POGLAVJE: Lamehova nestrpnost in Metuzalemov odgovor	96
115. POGLAVJE: Kača na drevesu.....	98
116. POGLAVJE: Azmael govori o Božji moči v človeku.....	99
117. POGLAVJE: Adamovo vprašanje Azmaelu	101
118. POGLAVJE: Življenje na Zemlji in njegov namen	103
119. POGLAVJE: Jaredove skrbi kot gostitelja.....	105
120. POGLAVJE: Očaki razpravljajo o Azmaelu.....	108
121. POGLAVJE: Lameh in Metuzalem razpravljata o Azmaelu	110
122. POGLAVJE: Azmael pove priliko.....	113
123. POGLAVJE: Na 'Posušeni roki zemlje'	114
124. POGLAVJE: Adamovo vprašanje glede polnočnih otrok	118
125. POGLAVJE: Adam ukaže iskanje otrokov polnoči	120
126. POGLAVJE: Azmael odpošlje Henoha	121
127. POGLAVJE: Trije Adamovi sinovi sledijo Henohovemu klicu.....	123
128. POGLAVJE: Adamovo veselje z otroki Juro, Bušinom in Ohorionom.....	124
129. POGLAVJE: Azmaelov govor o Jehovem bistvu.....	125
130. POGLAVJE: Uspešen Azmaelov očetovski poziv polnočnim otrokom	127
131. POGLAVJE: Adamovo veselje in hvaležnost. Jura radovedno sprašuje Azmaela	130
132. POGLAVJE: Običajni obed. Občudovanje in skromnost teščih očetov. Henohova ljubezen do Azmaela. Prava molitev.	132
133. POGLAVJE: Azmaelova obljuba Henohu	134
134. POGLAVJE: Azmaelova prilika o ljubezni.....	137
135. POGLAVJE: Adamov neumni odgovor	140
136. POGLAVJE: Azmael svari Adama	142
137. POGLAVJE: Adamova sprememba in priznanje.....	145
138. POGLAVJE: Emanuelov govor o njegovem prihodu k ljudem	147
139. POGLAVJE: Lamehova prekipevajoča ljubezen do Emanuela.....	150
140. POGLAVJE: Emanuel okara Metuzalema, zaradi njegove hlinjene zahvale	154
141. POGLAVJE: Henoh spodbudi ljubezen očetov do Emanuela	156

142. POGLAVJE: O človekovi svobodi.....	159
143. POGLAVJE: Žrtvovanje. Lamehov goreči opomin. O krotkosti in potrpežljivosti.	162
144. POGLAVJE: Emanuelova beseda slovesa. Prerokba glede golgotе. O slavi duhovne svobode.....	165
145. POGLAVJE: Adamova navodila za prihajajoči Sabat.....	167
146. POGLAVJE: Abedam sreča tujca	169
147. POGLAVJE: Abedam se pogovarja s tujcem Abedamom	171
148. POGLAVJE: Prihod tujca Abedama k očetom	175
149. POGLAVJE: Vprašanje tujca Abedama	179
150. POGLAVJE: Evangelij ljubezni.....	183
151. POGLAVJE: Set išče svetlobo v svetlobi	186
152. POGLAVJE: O preprostosti. Čudež Božje ljubezni.	190
153. POGLAVJE: Prava bratovščina med Henohom in znanim Abedamom	193
154. POGLAVJE: O resnični ljubezni do bližnjega.....	195
155. POGLAVJE: Lameh sprašuje tujca Abedama za ime.....	197
156. POGLAVJE: O ljubezni	200
157. POGLAVJE: Nevihta	202
158. POGLAVJE: Bogaboječnost in Božja ljubezen	205
159. POGLAVJE: Adam in Set v stiski in na hudi preizkušnji	210
160. POGLAVJE: Božja pomoč in človekova skrb	213
161. POGLAVJE: Adamov zahvalni govor.....	214
162. POGLAVJE: Vzvišeni Abedam in njegovi blagoslovljeni otroci. Konec nevihte.	216
163. POGLAVJE: Setova čudežna moč umirja ognjeno neurje. Kajamovo iskanje in predniki; njegova ljubezen do visokega Abedama.	220
164. POGLAVJE: Kajamova tolažba	223
165. POGLAVJE: Visoki Abedam in pet iskalcev svetlobe. Ne raziskovanje, ampak ljubezen vodi k življenju. ...	227
166. POGLAVJE: Kakšna je prava ljubezen do Boga, kot bi morala biti	230